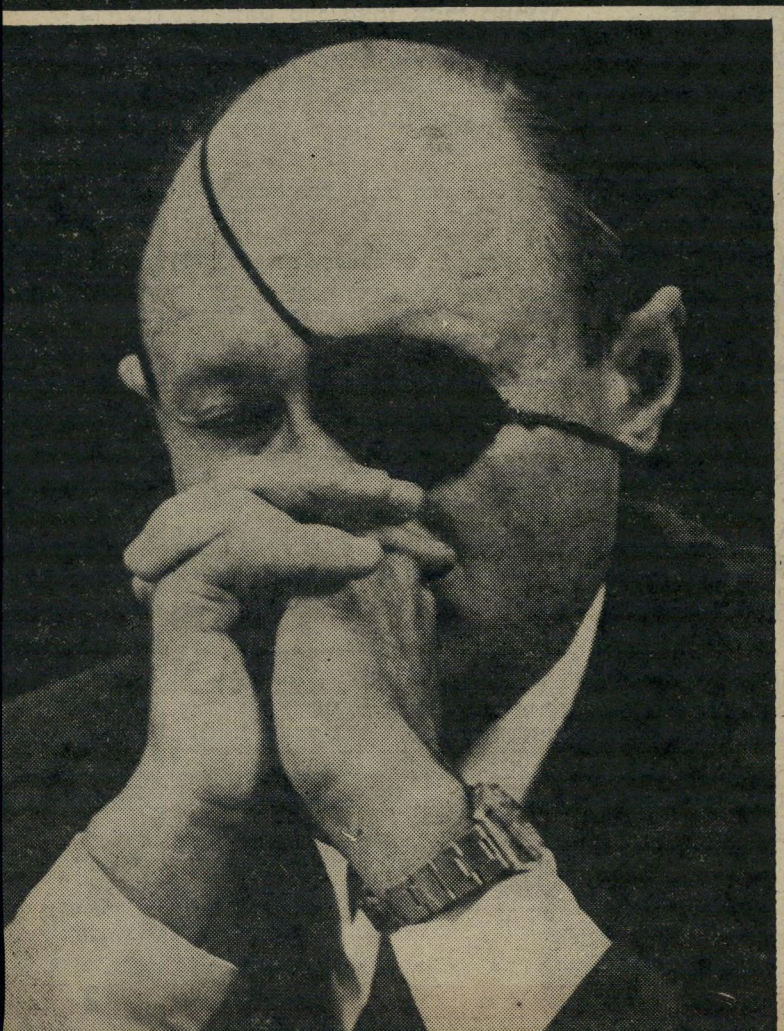
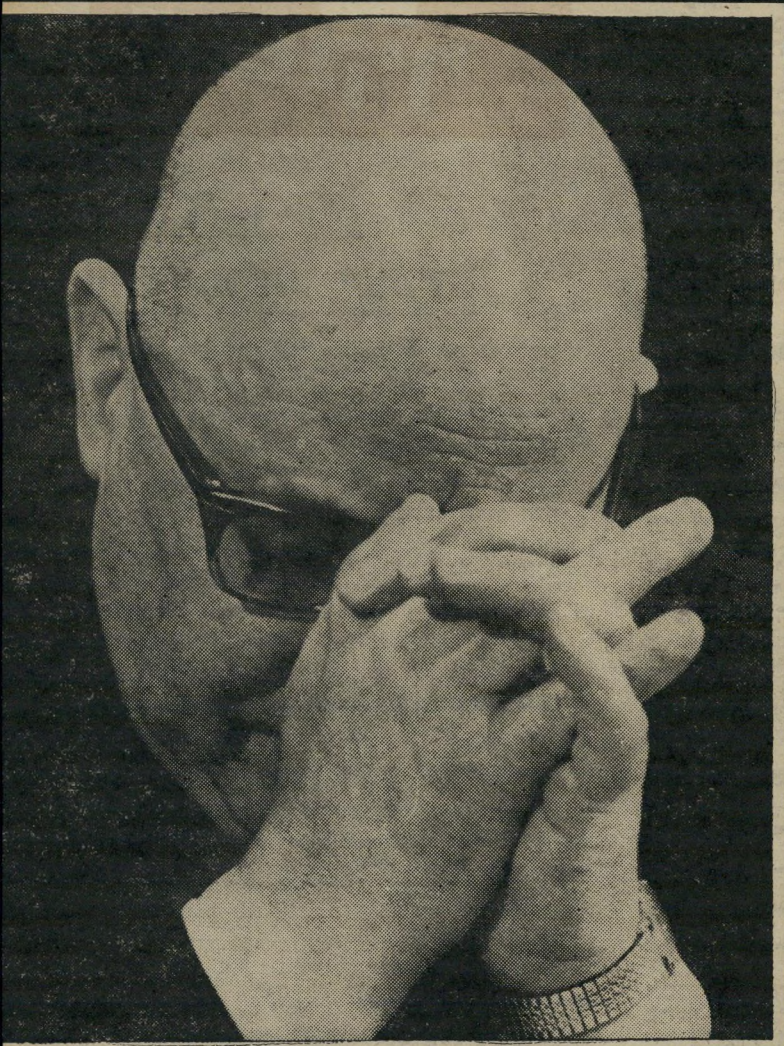

העולם הזה

בפעם הראשונה בגלוי:

ספיר נגד דיין

הקוב

על

תקציב

הבטחון

יתערב בפרשת לביב

צפויה התערבותו של היועץ המשפטי לממשלה שלמה שמגר בפרשת העיתונאי יגאל לביב.

סיבת ההתערבות היא הודעתו של אחד הנאשמים בפריצה, דויד אסולין, שהודיע בבית-המשפט, כי המשטרה הבטיחה לו עונש קל אם יסכים להכניס את שם לביב לפרשה.

הודעה לקוראים

הגליון הבא של „העולם הזה” יופיע, בגלל החגים, ביום הרביעי הבא בבוקר. ברחובות תל-אביב יופיע הגליון ביום ג' בערב.

יזעלו מחירי

העיתונים

בעקבות האישור שניתן למפעלי נייר חדרי להעלות את מחיר הנייר ב-20%, צפויה עליית מחירים של כל העיתונים.

עליית המחירים תכלול בתוכה גם את מחיר הספרים.

סובסידיה ממשלתית

ל"צליבתו של ישו"

צליבתו של ישו, בהתאם למסורת הנוצרית, כולל הסיפור על תפקידו של יהודה איש-קריות — יצולם בסוף החודש בירי שלים, בשמפיקי הפרט מקבלים סובסידיה ממשלתית עבור כל הוצאותיהם לצילום המאורע המשותף.

חברת ההפקה של דוד וולפר, ממפיקי הסרטים השמרניים והריאקציוניים ביותר בארצות-הברית, עור סקת בהכנת תוכנית מיוחדת לטלוויזיה, ממומנת על ידי חברת השעונים טיימקס. הצוות האמריקאי, הנציח באולפן מקומי, הגיע ממינכן, שם צולם תוכנית אחרת באותה סדרה, על חייו של אדולף היטלר.

נגד מושל רצועת-עזה

בית-הדין-העליון הוציא צו-על-תנאי נגד מושל רצועת עזה, תת-אלוף יצחק פונדק, ונגד שריהח-ק לאות, שיבואו ויגמקו מדוע לא יתירו לזוגי מור-טג'ה, גדול יצואני פרי ההדר ברצועת עזה, להקים בית-אריות משלו.

מאחורי צו-על-תנאי זה מסתתר מאבק מספר. מורטג'ה, שהוא היצואן העיקרי של פרי הדר מהרצועה למדינות מזרח אירופה, נאנץ לשלם מדי שנה מאות אלפי ל"י עבור אריות הפרי שלו, למתחרהו, ראש העיר החדש בעזה, שהקים בית-אריות בסיוע וכמימון של ממשלת-ישראל. בית אריות שני שייך לפרדסן ישראלי, שנעזר אף הוא בכספי הממשלה לבניית המיפעה.

מורטג'ה רוצה להקים בית אריות בכספו, ללא כל סיוע ממשלתי, אך השלטונות אינם מאשרים לו זאת בטענה שעל ידי כך ייפגעו שני בתי האריות האחרים ובעליהם לא יוכלו להחזיר לממשלה את ההלוואות שניתנו להם.

המצרים מפעילים

את בתי הזיקוק בסואץ

ממשלת מצריים מנסה להפעיל מחדש את בתי הזיקוק הגדולים של מצריים בסואץ, שנהרסו כליל בהפגזה ישראלית אחרי טיבוע המשחתת „אירית” בשנת 1968.

בטאון המשמרת הצעירה של מפלגת העבודה המור סר על כך, טוען כי לעובדה זו יש משמעות לגבי המשק הפוסט האש, שכן המצרים לא היו מסתכנים בהשקעת סכומי עתק לשיקום מיפעל העלול להינזק מחדש מיד כאשר תחולד האש.

הפנתרים הוזמנו ע"

אירגונים מאואיסטיים

הכינוס באימליה שאליז הוזמן נציג הפנתרים השחורים הוא של פגזים אשר פרשו מאירגונים מאואיסטיים לכיוון שמאלה — בלומר, הפגזים הקיצוניים ביותר של השמאל החדש הקיצוני.

מניחים שעל הפנתרים המליצו חוגי מצפן באי-רופה, המקורבים לחוגים אלה, קרוב לוודאי שהפנרים עצמם לא הבינו את מהות הכינוס המזמין. התומך באירגוני הפידאין הקיצוניים.

תשקיף

העין הכרמית

של ישראל ישעיהו

מינויו של אביעד (עדי) יפה, מי שהיה בזמנו יועצו של לוי אשכול, כעוזרו המיוחד של מזכ"ל העבודה של ישראל ישעיהו, כבר מעורר נחושת סביב המאבק על מוקדי הכוח במפלגת העבודה.

יפה, שהוא חתנו של אליהו ששון, מי שהיה שר-המשטרה, לא מונה לתפקידו בידי אחד מראשי המפי-לגה, אלא לפי יוזמתו של ישעיהו. לפי התפקידים החדשים שנקבעו לו, נראה שהוא מיועד להיות העין המפקחת של ישעיהו במנגנון המפלגה.

כמה מפעילי מפלגת העבודה רואים במינוי זה נסיון של ישעיהו לארגן כוח עצמי מאי ובעל משקל, שיעמוד מחוץ למאבק הכוח על השלטון בין פנחס ספיר למשה דיין.

צמרת העבודה זועמת

על דובר המפלגה

יציאתה של משלחת בת ארבעה אנשים מטעם מפלגת העבודה, בראשותו של דובר המפלגה יורם פרי, לוועידת הוועים, אירגון הסטודנטים היהודיים בארצות-הברית, עוררה את זעמם של כמה מראשי מפלגת העבודה.

הסתבר שמשלחת העבודה כלל לא הוזר מנה לוועידה, חבריה לא חרשו להשתתף בדיונים ועד יורם פרי עצמו אסרו מארגני הוועידה להיכנס אפילו לדריה-אובל. ברי-נתיים הגיעו ודיעות שיוורם פרי אירגן לעצי-מו סידרת פגישות עם אישים רמי דרג כי משרדה-החיון האמריקאי, נפגש בין השאר גם עם ג'וזף סיסקו, ועם כמה פקידים גבוהים אחרים.

כיוון שפרי משתתף באופן קבוע בישיבות הוועדה המדינית של המערך, ובקי בכל סודות המדינה, נר-טים לדרוש ממנו הסברים על פגישות אלה, שנעשו ביוזמתו וללא כל אישור מראש של הממונים עליו.

נסיעה של פונקציונר אחר במפלגת העבודה, מנהל המחלקה לנוער זאב וקסלר, המעוררת אף היא מורת-רוח: וקסלר, איש-אחדות-העבודה וחבר קיבוץ בארי נסע לסויר בגרמניה על חשבון ולפי הזמנת שר-התרבות בממשלת בוואריה.

אריאל עמיעד

יפרוש מעיריית ת"א

ממלא-מקום ראש עיריית תל-אביב, אריאל עמיעד, עומד לפרוש ממועצת העירייה אחרי שבקשתו לקבל הבטחה בכתב מצמרת המערך, כי הוא יהיה המועי-מד-ראשות העירייה בקאדנציה הבאה, נדחתה.

עמיעד עומד לקבל על עצמו את תפקיד מנכ"ל המועצה לשיווק פרי הדר במקומו של מרדכי מקלף. ראשי הפרדסנים תומכים במועמדותו ועוד השבוע ייפגש עמיעד עם שר החקלאות חיים גבתי לסיכום העניין.

סוכות, תשל"ב

משחת השיניים החדשה ביותר בישראל!

„שמן“ מציעה לך עתה את משחת השיניים הטובה ביותר, היעילה ביותר והטעימה במיוחד: „זיג-זג“ — בשני צבעים.

המשחה המכילה Fluoride וגם Hexachlorophene חודרת זיג-זג בין חריצי השיניים, מנקה אותן ביסודיות, משמידה בקטריית, מרחיקה ריח רע, עוזרת בחיסון השיניים.

„זיג-זג“ משחת השיניים האידיאלית לגדולים ולקטנים. תעניק לך ולבני משפחתך — שיניים בריאות, לבנות ויפות!

20% הנחה להיכרות ראשונה
במקום 1.35 ל"י
1.10 ל"י בלבד.
ההנחה לתקופה קצרה,
מהרי לנצלה!

אלתדאג-קח זיג-זג

קיא ירי

ל א מכבה, כאחת מפגישות המערכת, ניסנו לשחזר מה אירע בגורלם של עשרות רבות של עובדים. שהיו במרד צת השנים שותפים למערכת עתון זה.

הסיכום היה מרשים למדי: שניים מהם הפכו לפרופסורים, המרצים באוניברסיטאות ארצות-הברית, אחד בנושא התיקנות והשני בפסיכולוגיה; אחד הפך לבעליו של מכון לעיבוד נתונים, המפעיל מחשב יקר-ערך; שניים היו לפירסומאים, אחד למהנדס ואחד למו"ל. ואילו כל שאר העשרות הרבות, מאלה שעבדו מספר שבועות במערכת זו ועד אלה שהמשיכו מספר שנים, רובם ככולם, ככל הידוע לנו, נשארו במקצוע העתונות, אם בארץ ואם בחו"ל.

איני רוצה לחזור כאן על הרשימה המרשימה של כוכבי העתון הישראלי, שעשו את תחילת דרכם בעתונות בהעולם הזה. בין אלה אפשר למצוא כיום ידידים ושונאים. אבל ללא ספק הכרה אחת מאחדת אותם: שהעולם הזה היה עבורם בית-ספר מצויין למקצוע העתונות.

במדינה בה קיימים קורסים לעתונות וקתדרות לעתונות כי אוניברסיטאות מוכרות ובלתי מוכרות, בהם לומדים מאות תלמידי, ושלא הצליחו להעמיד עד כה לרשות העתונות הישראלית אפילו עתונאי מקצועי אחד — זהו ללא ספק הישג בעל חשיבות החורגת מתחומי שבועון זה בלבד.

★ תדמית עוברת בירושה

ה זכרתי עובדות אלה כדי להצביע על תופעה מעוררת עניין — תדמיתו של העולם הזה לא רק כשבועון אלא כבית-ספר לעתונות. תדמית זו עוברת כנראה בירושה מדור לידור, למרות שאין אנו מנהלים כל מבצעים לגיוס כתבים חדשים או קורסים לעתונאים מתחילים.

מדי הודש מצטברת במערכת ערימה מרשימה של מכתבים, רובם ככולם כתובים בידי צעירים, שזה עתה סיימו את שירותם הצבאי. נוסחם אף הוא דומה ברוב המקרים: „הייתי רוצה לדעת אם יש אצלכם משרת כתב פנויה“, או „אני קרוב לדיעות העולם הזה ומודה עם רוב רעיונותיכם, שמעתי כי אתם מעניינים קים הודמנות לעתונאים מתחילים...“

אחרים מבקשים עצות והדרכה מה עליהם לעשות כדי ללמוד עתונאות וכדי להתחיל לעבוד כעתונאים. לצערנו, אין אנו יכולים לנהל חילופי מכתבים עם כל הפונים אלינו. תפקידנו הוא לכתוב עתון, לא מכתבים.

אולם בדרך כלל, כשמכתבו של הכותב מעיד על רצינותו, הוא מוזמן מייד לפגישה. איננו חוקרים הרבה בעברו ובתוכו נותניו של האיש. איננו מעבירים אותו בשרשרת של מבחנים. לרוב הוא עובר מבחן פשוט אחד: עבודה. מוטלת עליו משימה עתונאית פשוטה ביותר של עתונאי מתחיל: להביא סיפור עתון נאי פשוט וקצר ביותר.

מנסיוני בשנים האחרונות אני חייב לומר: למעלה מ-90% מהנבחנים במבחן זה, נכשלים בו. פשוט אין אנו רואים אותם יותר. נראה שרוב אלה החולמים להיות עתונאים, סבורים כי ברגע שיציעו את עצמם לתפקיד, הם יזכו מייד במישרה, במישר רד, בדרגה ובמשכורת — וכמובן בעמודי העתון בו יודפס שמם באותיות של קידוש לבנה.

העולם הזה יכול להציע לפונים אליו, כפי שעשה זאת תמיד, רק דבר אחד: הדרכה בעבודה העתונאית.

דרושים:

כתבים מתחילים

אני רוצה לומר הפעם מספר דברים לאלה הפונים אלינו, העומדים לפנות או המהססים בפנייתם זו.

אין דבר פשוט יותר מאשר להתקבל לעבודה בהעולם הזה. אין צורך בקשרים, בפרוטקציה או נסיון קודם. עתון זה השומר על חינויותו בעזרת תהליך תמיד של חילוף משמרות של עובדים, וזקוק תמיד לעובדים חדשים — כתבים מתחילים, צלמים, או בעלי כישורים אחרים בתחום העתונות.

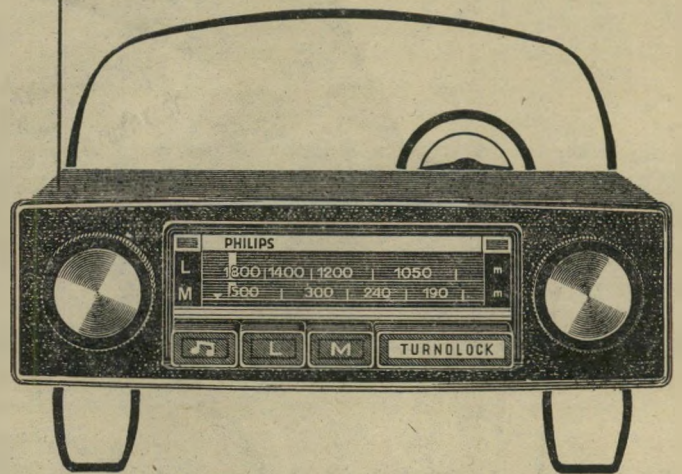
אפשרויות ההתקדמות ומרחב הפעולה שיכול כתב מתחיל למצוא בעתון זה, עולים על כל מה שעתון ישראלי אחר יכול להציע לו.

כדי להתחיל לעבוד ככתב בהעולם הזה דרוש, מלבד הנתונים המובנים מאלהם לגבי כל מי שרוצה לעסוק במקצוע זה, דבר אחד: הרצון לעבוד, לעבוד קשה, לעבוד במתח, לעבוד הרבה. זהו כל סוד ההצלחה של העולם הזה כבית-ספר לדורות של עתונאים.

אם דרישה זו אינה מרתיעה אותך — שערי העולם הזה פתוחים בפניך.

יגל יגל

חדש בישראל

מקלטי רדיו למכוניות

PHILIPS

מבחר דגמים לבחירתך!

המפיצים:

ישרלקטרא בע"מ

סוכני פיליפס בישראל

חיפה : רח' אלנבי 12, טל. 526231

ירושלים : א' פאול בע"מ, רח' אבן ישראל 2, טלפון 23561
תל-אביב : רדיו צליל בע"מ, רח' טשרניחובסקי 21, טלפון 51167
באר-שבע : הילמן את לוינסון, רח' הפלמ"ח 79, טלפון 3639

פרסום שבי חיפה

מאכלים הודיים

בחגים המסעדה פתוחה כרגיל עד אחרי הצות

ארוחות קארי מקוריות ומאכלים הודיים אחרים עוף בקרי, חסילונים, ירקות ודגים. ארוחת עסקים מזלזה ב-8.75 ל"י. מיוזג אוויר מזלז ואוירה נעימה.

המסעדה ההודית

סיטאר

רח' שוים עליכם 10, ת"א, טל. 58553
(ע"י בית „אליעד")

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תל-אביב 136 • מען מברקי: עולמסר • „הדפוס החדש“ בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • המפה: גר בע"מ • גלוסות: צינקגרסה • כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

בקיצור ולענין- **קפה נמס עלית**

וויסנא, י.א. סומל

תמרורים

נפטור . בגיל 62. פרופסור אריה ציפורהקובסקי, מנהל מחלקת עור בי בית-החולים שיבא, לאחר מחלה. עלה ארצה ב-1933, נימנה עם מייסדי תל-השומר אחרי מלחמת השחרור, הקים בו את מחלקת מחלות עור ומין. מהתורמים העיקריים לחיסול מחלת הגזות בארץ. הניח אשה, שתי בנות ובן, גם הוא רופא בשיבא.

נפטרה . ציפורה אהרונוביץ, בתם של יוסף אהרונוביץ, ממנהיגי תנועת הפועלים בארץ, והסופרת דבורה ברון. **נפטרה . מאיר שחקן,** בגיל 75, מ-מייסדי המושבה הוד-השרון, ואביו של העיתונאי אלי שחקן, מעורכי במחנה, ש-נפטר לפני חשע שנים.

התפטרה . ראש עיריית צפת, מאיר מיכר, שימש לכהן כחבר מועצת העירייה.

נולדה . לראש עיריית טבריה, משה צחר, נכדה.

קזאקוב

רקדו . בצוותא, בחתונתו של הר-עולה מרוסיה המפורסם, **ראשה קזאקוב,** ראש-המשלה **נולדה מאיר,** שר-הבי-טחון **משה דייק,** וראש האופוזיציה **מנחם כגין.**

נישא . בשלישית, ראש-משלה צרפת **זאק שאבאנדמאס** (56), ב-טקס אזרחי, עם מישלין שוולה, גרושה בת 40. לראש המשלה ארבעה ילדים מגישוואי הקודמים, לרעייתו החדשה - שניים.

עומדת להינשא . לבמאי-סרטים איטלקי בשם פרנקו אינדובינה, מי שהיתה קיסרית איראן, **סוראיה,** שהיתה אשתו של השאח הפרסי במשך שבע שנים, גורשה מעל פניו, לאחר שלא הביאה לו יורש-עצר.

לוי

נפטרה . בגיל 68, בעת ביקור באר-צות-הברית, **פרנץ לוי,** חלוץ תעשיית הגומי בארץ. מהאישים הבולטים בין עור לי גרמניה בחיפה עירו, חבר הנהלת הת-אחדות בעלי-התעשייה בחיפה, חבר הנ-הלת דירקטוריון חברת-החשמל, פעיל בי-ליברלים העצמאיים.

זכה . בפרס הראשון בתחרות בינ-לאומית למנצחים בברלין המערבית, גב-ריאל שמוורה (25), שקיבל מדליית-זהב ופרס בסך עשרת אלפים מארק.

BROADWAY 100

שגם התייר מתפעל ממנה...

תוצרת דובק * איכות בינלאומית * תערוכת אמריקאית * סוכר קינג סייז-פילטר

שר הביטחון משה דיין הוא אדם נחמד, באמת נחמד. תענוג הוא לראות אותו בטלוויזיה, כל שני וחמישי, כשהוא מחייך את חיוכו השובב. תענוג הוא לשמוע את הודעותיו השונות, בסיגנון צברי מלבב, הסותרות זו את זו. **יש לזה אולם כמו כל דבר טוב בחיים, יש לזה מחיר.** ועלינו לשאול את עצמנו, סוף־סוף, את השאלה שניינינו להתחמק ממנה במשך ארבע שנים: **האם אנחנו יכולים להרשות לעצמנו את משה דיין?**

י זוהי האמת הפשוטה: משה דיין הוא שר־ביטחון יקר. פשוטו כמשמעו: יקר, יו"ד, קו"ף, רי"ש. הדבר מתבטא במיספרים פשוטים. בשנה האחרונה לפני מלחמת ששת־הימים, שהיא גם השנה האחרונה ללא משה דיין במשרד־הביטחון, הגיע תקציב־הביטחון של המדינה למיליארד ורבע ל"י. בשנה השוטפת, הגיע תקציב־הביטחון ל־5.2 מיליארדים ל"י. זה היה לפני הפיחות. עכשיו מצפה לנו תקציב נוסף, שנידרש לאשרו בלי חוכמות, בהתאם למחירים החדשים. בקיצור: **במשך ארבע שנים בהונתו של משה דיין, גדל תקציב־הביטחון פי ארבע.**

מראית־עין, אין זה מוזר, שהרי בינתיים היתה מלחמה, ומלחמה־התשה, וסיפוח שטחים בפועל. אבל למעשה זה מוזר מאד־מאד. שהרי לפני המלחמה, חיינו בגבולות הנוראיים של

מזה ארבע שנים, אין לנו שר־ביטחון שהוא חבר בממשלה, המקבל חלק סביר מתקציב המדינה, והכפוף למיגבלות הטבעיות של משאבי המדינה. **כשר־הביטחון, יושב משה דיין על תקן אי־שי של שוטטאן, אין אדם בצמרת שהעז אי־פעם לסרב לו משהו.** שר־האוצר הכריז בעבר גלויות שאין הוא בודק את תקציב הביטחון, אלא מאשר אותו אוטומטית, כפי שהוא מוצע על־ידי דיין. מבקרי־המדינה משתחוה שדוש פעמים, ויחולק את נעליו, לפני שהוא נכנס להיכל ה־מקודש של הביטחון. האיש המטפל בממלכה כלכלית עצומה זו — כימעט מחצית תקציב־המדינה, כימעט שליש התוצר הלאומי — הוא פקיד שגוא־פירסומת, שאינו כפוף לשום מרות דמיונית, והעושה את מלאכתו בדממה אולימפית. "עוזר־שר־הביטחון", צבי צור (הוא צ'רה) אינו סגן שר, וממילא אינו חבר־כנסת ואינו מופיע בפניה. הוא אחראי אישית בפני דיין, ועושה כמיצותו, ואם כי יש לי כל האמון האישי למי שהיה המג"ד שלי בימי קרב, מצב זה אינו בריא. וזה היה המצב עד כה, בפשטותו: שר־הביטחון קבע את תקציב־הביטחון ככל העולה על רוחו, הממשלה וה־כנסת ענו אחריו אמן, ושרו את התקווה. **כדענו שילמנו.**

אדם נורמלי אינו מסוגל לחשוב על מיליארדים. צריכים לחלק סכום זה ליחידות מובנות יותר. בישראל יש 635 אלף משפחות. כאשר תקציב־הביטחון מגיע ל־5.2 מיליארד ל"י, פירוש הדבר שכל משפחה משלמת עבורו, בממוצע, כימעט 8000 ל"י בשנה.

נושא אחר, לדוגמה, הוא גודל התחייבויותינו הבטיחוניות מחוץ לישראל. צה"ל מאמן צבאות רבים מסביב לכדור־הארץ. אויבי ישראל והעיתונות העולמית הניטרלית טענו שאנו מאמינים את צבא סינגפור וקונגו, מחזיקים בסיסים באתיופיה, מנהלים מלחמות בסודאן הדרומית ובצ'אד, שביצענו מהפכה באוגנדה, ועוד ועוד. מי שקורא ידיעות אלה בעיתונות הרצינית, יכול להישוב שישראל היא מעצמה עולמית, בסדר־גודל של ברית־המועצות, או לפחות בריטניה וצרפת. **אלא שבשביל פעילות ישראל מחו"ל אין משלמים 250 מיליון דולרים אזהרים סובייטיים, אלא שלושה מיליון דולרים אזהרי ישראל.** לא מכבר שמעתי מפי האדם מס' 2 בגרמניה, שלפי הערכה מוסמכת נאלצת ברית־המועצות להימנע מהרפתקאות באירופה, בעולם הערבי ובמזרח הרחוק, מפני ש־כלכלתה הלאומית שוב אינה מסוגלת לשאת במחיר. **לואנו שאנו אוהבים את שר־הביטחון שלנו, ודמי יש לב להגיד לו לא?**

המונח "ביטחון" הוא רב־צדדי מאוד. אין הוא פשוט כלל וכלל. אפשר להרוס את הביטחון האמיתי על־ידי הגברת הביטחון הפורמלי. ואין קשר אוטומטי בין ביטחון לבין תקיציב־ביטחון.

כמה עולה

לדבר

בדעיכה דיין

אם תקציב־ביטחון מביא לנטל מיסים ההורס את רצונו־העבודה — הרי הוא מזיק לביטחון. אם תקציב־ביטחון מנופח גורם לחוסר אמצעים ל־בתי־ספר הגונים, לסתימת הפער הסוציאלי, לבריאות ציבורית תקינה, — הריהו פוגע במוראל הציבורי, בתשתית הלאומית, וממילא בביטחון. שר־הביטחון ישראלי יכול לסכן את ביטחון המדינה יותר מכל שר־ביטחון מצרי או סורי, אם הוא עולה יותר מדי ביוקר. ולנו יש, כמדומני, שר־הביטחון היקר ביותר בעולם, אם נשווה את תקציב־הביטחון לתוצר הלאומי.

שר־האוצר התעורר סוף־סוף מתרדמתו הפוליטית המודעת, ורמז על רצונו להוריד מיליארד ל"י מתקציב־הביטחון הבא. שר־הביטחון נרעש, ומפיץ סביבו רמוזים על משבר, על איום בהתפרצות, וכיוצא באלה. **אינני סבור כי די בקיצוץ של מיליארד אחד בלבד.** אני סבור שיש צורך בבחינה מדוקדקת מחודשת של כל תקציב־הביטחון, על־ידי ועדה בדרג עליון, מורכבת מאישיים עצמאיים — ובכללם מטכ"לים לשעבר, יש לקצץ את כל המיותר, ולהוריד את תקציב־הביטחון ל־מידים המתאימים למדינה כשלנו.

ואם שר־הביטחון סבור שבמיקרה זה עדיין להתפטר — מילא. אולי נשיג שר זול יותר.

דמעדה מ־650 לירות לחודש! אם הכנסתך היא מעל לזו של משפחה ממוצעת, הרי אתה משלם יותר — ואולי הרבה יותר — ביצורה של מס־הכנסה, מיס־עקיפין, ועוד ועוד. למעשה, אתה משלם עוד יותר, כי תקציב־הביטחון אינו כולל סכומים שונים, הנוגעים לענייני ביטחון, אך המשבוצים בתקציבים אחרים. למשל: תשלום המשכורת לחיילי־מילואים משובץ בביטוח הלאומי, השייך למשרד־העבודה, ובכן, אין זה סכום מופשט. זהו סכום ממשי ביותר, שאתה משלם אותו.

יננו יכולים לנתח כאן את תקציב־הביטחון. אולם יש דברים, שאינכורם אינו מגלה סודות בטחוניים כמוסים. כבר דיברנו במדור זה על האבסורד הפנטסטי שבישיבה הנוכחית של שירות־מילואים, המוציאה מנהל־עבודה חסרי־תחליף מטיפע־לייצור חיוניים, כדי שיעמדו בשער מיתקן בלתי־חשוב וימשכו בחבל המוט הצבעוני, המחשבה הכלכלית הבסיסית ביותר היתה מביאה ל־מסקנה שיש לגייס מילואים רק לצורכי אימונים של יחידות הדרושות למלחמה, וכי את תפקידי השמירה, הסיוור, השיגור והתחזוקה השיגורית יש להעביר לצבא־קבע מוגדל ושכיר.

זה יבוא לא רק לחיסכון עצום בתקציב־המדינה, אלא גם לחיסכון עצום במשק ולייעול כל המיפועים.

ה־4 ביוני, גבולות שחסרו כל קווי־ביטחון טבעיים. משה דיין עצמו אמר לנו, כיום, שהשיבה לגבולות אלה תסכן את עצם קיומה ובטחונה של המדינה. **ההגיון אומר שבגבולות כאלה היינו זקוקים לעוצמה צבאית יותר גדולה. שהרי כוח־ההגנה צריך לבוא במקום גבולות־הביטחון.** ואילו מזה ארבע שנים אנחנו חיים בגבולות־ביטחון אידיאליים ממש, עם מחסומים נהדרים בדרום ובמזרח, בסיס במרומי הגולן, מרחב־הגנה אווירי, ריחוק היחיד מרכיז־האוקלסייה, ועוד ועוד דברים טובים. **אפשר היה לחשוב כי בגבולות אירואליים אלה, אנחנו יכולים לחסוך מסתכסכנות־הביטחון.** שהרי מי התעזה והירדן אינם עוזים כסף. ובכל זאת — אנחנו משלמים פי ארבעה יותר, גם בשנה שאין בה לחימה כלל.

אם כן, מהו ההסבר לעליה זו במצב התשלומים? הריני מעז לנסח אותו בצורה הפשוטה ביותר, כלהלן: אין אנחנו משלמים רק בעד הביטחון. אנחנו משלמים גם בעד שר־הביטחון. הביטחון הוא חיוני. שר־הביטחון הוא דוקי סוס.

לפני מלחמת ששת־הימים, היה שר־הביטחון לוי אשי כול, מי שהיה לפני כן שר־האוצר, סגנו היה צבי דיני שטיין. שגם הוא בא ממשרד־האוצר, וחזר אליו. **שני האנשים האלה היו חדרים תודעה בדינית, כדומר: הם שאנו את עצמם כמה עזי זה כל דבר.** רק משמיץ ודוני יכול לטעון, כיום, שבימי שר־הביטחון טחון לוי אשכול חסר דבר לצה"ל. אשכול לא קימץ כאשר היה צורך בחימוש. להיפך, מכיוון שלא היה איש־ביטחון, ואף ידע זאת היטב, לא נהג לסרב להדרישות ולראייה: **בכמי כהונתו קם וחושל הכוח הצבאי, שהשיג בשישה ימים את הנצחון היצבאי המהיר, שנרשם על שמו של משה דיין.** כל זה, במחיר של מיליארד ורבע ל"י לשנה.

ודע מלחמת ששת־הימים לא הביאה לנו רק את הביטחון, אלא גם את משה דיין. ומאז נפרצו כל הסכרים. **אין לומר על דיין שהוא חסר חוש זכספה, במישור האישי. בתחלתו לא, אבל חסרה לו כל תודעה כלכלית במישור הציבורי.** ואיני מתכוון לביצוע העצום של פעולתו האישית, ולא לאור־החיים הבזבזני שבו הוא מנהיג את הצמרת. כל אדם בישראל ישלם ברצון לירה אחת לשנה כדי להתחזק בשר־ביטחון סטנוני כזה. זה שווה את הכסף. אני מתכוון להתנפחות תקציב־הביטחון, כי ניצוחו של משה דיין.

אני מתבייש

להיות אורח

שר השיכון מתבייש להיות שר בממ- שלה הזאת. דעתי כדעתו. אני מתבייש להיות אורח במדינה הזאת. האמנם ייתכן שכבר פשה בנו הרקב כל-כך עמוק — בכל תחומי החיים? בתחום הפשע המאורגן — הצליח ה- מימסד לקבוע כי אין חיה כזאת. אמנם כנופיות שולטות בשוק הכרמל בחל- אביב, בדיסקוטקים, במסעדות, שריפות, מכות, אלימות, לנסקי — אבל המימסד לא הצליח לגלות פשע מאורגן. בתחום המשטרה — לא הצליח המימסד לגלות כל פגם. פרשת יגאל לביב מס- ריחה לשמיים. רמתה המקצועית של המש- טרה והישגיה בתחום הפלילי מידרדרים. במקום מיקצועיות, משתלטת במשטרה שיטה אחרת — השימוש במכות. מכתבו המזעזע של מוני יקים (העולם הזה 1777), בו סיפר על המכות שקיבל במשטרה — ומה שנורא יותר, על הפילוסופיה ששמע מפי השוטרים — חייבת היתה לשמש נורת-אזהרה לשר המשטרה ולמפקד-ל. אך לא דוברים ולא יער. בתחום הממשלתי — רוצה דיין לש- לוח פועלים לבתי-הסוהר. תהיה זו מדינה מקסימה: הפועלים ישובו בבתי-הסוהר, השוטרים יכו אותם שם, ולנסקי וחבריו ישלטו ברחובות, יגבו כס- פים — וישלחו לבתי-הסוהר כל מי שיסרב לשלם להם.

בני צימריין, תל-אביב

להילחם

בפשע המאורגן

כאורח המשתתף באופן פעיל בעשייה לביטחונה של המדינה (שבע שנים ב" שירות צה"ל), אני רואה בדאגה עמו- קה את בעיית הפשע המאורגן. ברור לכל בר-דעת — או צריך להיות ברור — שהמצב בשטח זה הולך ומח- מיר, ויש להילחם בסכנה החדשה כל עוד לא מאוחר מדי. לדעתי, נושא זה יכריע את עתידה ודמותה של המדינה לא פחות מנושאי השלום והפער החברתי. על העולם הזה להילחם בפשע המאורגן בצורה הנמרצת ביותר, גם בכנסת וגם מעל דפי העיתון. ליוזם הקירות, לתבוע דו"ח מהשלטונות על מעשיהם ומחדליהם, ובשום פנים לא להרשות לנושא לרדת מסדר היום. אני אישית מוכן להשתתף, במידת יכולתי, במימון פעילות זו. רפאל דגן, ראשון-לציון

הסטודנטים — חלוצי

הגיוענות בישראל

לפני זמן, פורסם בעיתון נשים המכבד את עצמו מדריך לסטודנטית הצעירה, איך להתנהג עם טיפוסים סטודנטים שונים. אחד הטיפוסים היה כמובן הסטודנט הערבי — שתואר בצורה השלילית ביותר ("מכוער, אינו מוכן לדבר על בוליטיקה, טיפוס אנטי חברתי ודוחה"). העצה שניתנה ל- סטודנטית הישראלית: לא לקיים איתו שום קשרים, מלבד כאשר היא צריכה להעתיק ממנו הרצאה.

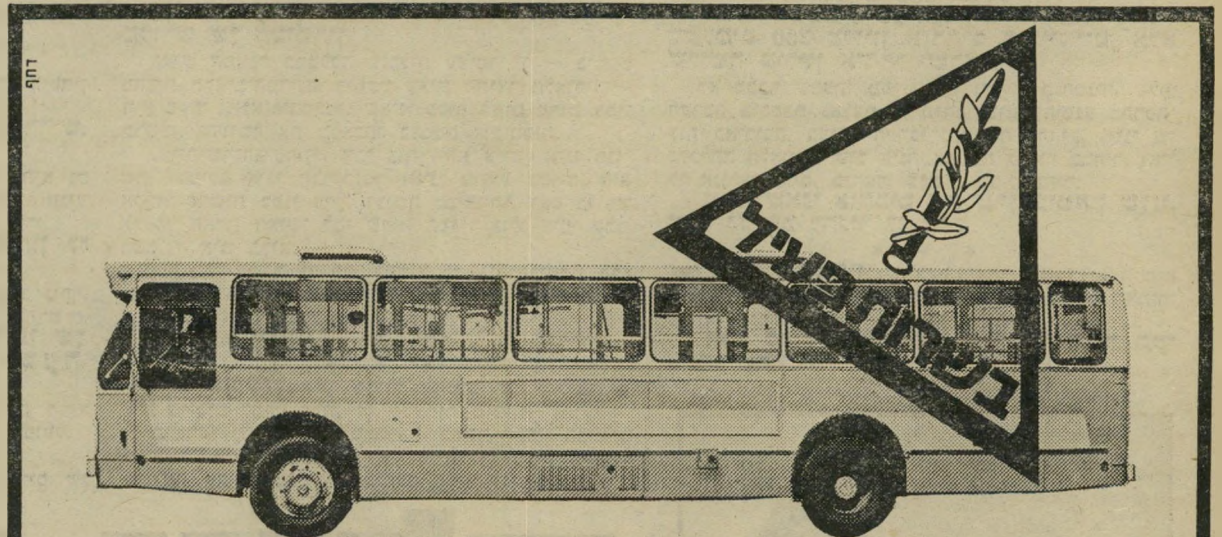

נסאר

תיאור גזעני זה לא נפל מהשמיים — הוא תיאור בר- דיוק את המציאות בקמפוסים של ישר- ראל. מספיק שסטודנטית תשמע מי- לה ערבית ממך, כדי שפרצופה יחי- מק. ואם אחת מי- אלף מעיוזה לקיים קשרים עם סטודנט ערבי, היא מוחרמת מיד על- ידי חברותיה. זו-

גות מעורבים כמעט ולא קיימים בקמפוס — אלא אם כן הסטודנטית היא יהוד- דיה שהגיעה מארצות-הברית, ולא ספגה לתוכה את הגזענות הישראלית. הסטוד-

(המשך בעמוד 9)

בשרות פעיל

מאז ימי המאבק על תקומת המדינה ובכל מלחמות ישראל הסיעו האוטובוסים של "אגד" לוחמים ועדיין אנו עומדים לשירות האומה בכל שעה שנקרא. כי "אגד" הוא חלק בלתי-נפרד מן העם. חבריו חיילים ככל אורחי המדינה ורכבו עומד נכון לכל שעת-צורך. גם בימים שבין מלחמות עומד "אגד" במערכה על שמירת הקשר לכל ישוב שעל מפת ישראל.

זהו אגד

פרשת מאיר לנסקי

סירובו של שר הפנים להעניק תעודת עולה למר מאיר לנסקי בגלל "עברו הפלילי" מעורר מיספר שאלות ביחס ל"חוקי-השבוע", שמן הראוי היה לקבל עליהן תשובה מפי המחוקק.

(א) מה היא הגדרתו המדויקת של המחוקק למונח "עבר פלילי"? האם כל אדם החשוד בעבירה על החוק וזכה בתואר "בעל עבר פלילי", או רק אדם שהורשע לאחר שאשמתו הוכחה?

שלטונות ארצות-הברית, על אף השנים הרבות שעמדו לרשותם, לא הצליחו למצוא ראיית מספיקות להרשעתו של לנסקי, וגם אם עובדה זו תוקף לחוסר יעילותה, ואין לי אפילו שחיתותה, של המשטרה הפדראלית, הרי כל עוד לא הוכח ההיפך מזה, רשאי מר לנסקי לר"ר אות את עצמו כזכאי וכחף מפשע.

אם יש בידי משרד הפנים שלנו הוכחות חותכות, לפשעיו של מר לנסקי, עליו להביא אותן לידיעת הציבור. הוכחות כאלה, אילו נמצאו, היו עוזרות, מן הסתם, לממשלת ארצות-הברית להניח את ידה על "הפושע הנמלט", ויש לשער שהיא היתה מזדרזת לתבוע את הסגרתו של לנסקי.

גירושו של לנסקי מגבולות המדינה מבלי שארצות-הברית תתבע רשמית את הסגרתו, נראה בעיני רבים כצעד תמוה ביותר.

(ב) האם כל מי שנחשב בארץ מוצאו כ"בעל עבר פלילי" פסול אוטומטית לקבלת דרכון ישראלי? מה יקרה, נגיה, אם יהודי מברית-המועצות, אשר הור"שע שם על עבירות כלכליות (מיסחר במטבע זר), או אפילו גניבה מרכוש המדינה, יגיע ארצה ויבקש תעודת עיר?

לה? האם משרד-הפנים יפעיל נגדו את החוק, אותו הוא מפעיל נגד לנסקי? (ג) מר לנסקי הודה באונוי אחד מ"מראייניו" שהוא עסק בזמנו (בתקופת "היובש") בהברחת משקאות לארצות-הברית, ובמכירתם באופן בלתי-לגיטימי. האם פשע מסוג זה פוסל אותו לקבלת דרכון ישראלי?

מר ברונפמן, למשל, עשה את המיל-יונים הרבים שלו בהברחת ויסקי מקנדה לארצות-הברית, ובכל זאת שמחה ממשלת ישראל כאשר "פושע" זה תרם כמה מיליונים להקמת מוזיאון ישראל בירושלים. האם בדקה עד כה מ"שלת ישראל" בציציותיהם של כל העולים והנדבנים מארצות הרווחה?

"פשע" שני, שמר לנסקי הודה בו, הוא ניהול מיש"ק-קריית-מוריס. האם ה"פס", ה"לוטר", וה"טוטו" אינם בגדר של מישחקי הימורים?

או שמא טוהר מידותיהם, והעובדה שחלק מהכנסותיהם מוקדשות למטרות ציבוריות, הופכות הימורים אלה לעסקות כשרות?

(ד) האם מדינת ישראל אינה צריכה לשמש מיקלט גם ליהודים ש"חטאו", אם רצונם לחזור בתשובה, ולחיות חיי יושר בין אחיהם? האם רשאת מדינת ישראל להעניש אדם על-ידי מניעת אזרחות ממנו, גם לאחר שהאיש ריצה את עונו בארץ מוצאו? האם יהודי, אף על פי שחטא, שוב אינו נחשב ליהודי במדינת ישראל?

אני שואל את השאלות האלה משום שהדברים לא ברורים לי, ולרבים מבין אזרחי המדינה. מחובתה של הממשלה להבהיר לנו את חוקי-השבוע, כדי שנדע באיזה מין מדינה אנחנו חיים.

פסוק מתוך שלי

"הבל הבלים, הכל הבל!" אמר הבל, ויוריד את הניבט על ראשו של קין.

פתרון לבעיית המאפיה

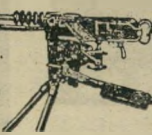
אם הוא יסכים להוריש את כספו ל"מדינה, נוכל תוך שנים מיספר להחזיר את מחיר מיצרכי המזון החיוניים לקד"מ ותם ולאות הוקרה על תרומתו הנכבדה לתת לו זכיון להפעלת סדום-סיטי. הרעיון של סדום-סיטי כבר מזמן מנקר בראשי. למה לא להקים בסדום עיר-שעוועים בנוסח לאס-נוגאס?

האם יש עוד מקום אחד בעולם שנוצר מתחילתו ל"שמש מרכז לחיי-שעוועים וחיי-חטא? קאזינו ובתי-זינוק, נות מפוארים, ובתי-זינוק, ומירוצי-סוסים ומירון מכור ניות, ובנקים שווייצים וחנויות ללא מכס וכל שאר הפיצ'בס, שיכולים להחיות את איזור ים-המוות, להמתיק את ההיים בים-המלח, ולהפוך את השממה לגן-עדן פורה.

את ניהול המיפעל המאושר הזה אני מציע למסור לידי המאפייה היהודית באמריקה, בשני תנאים:

(א) האוצר יקבל 51% מהרווחים של סדום-סיטי.

(ב) המאפייה" תתחייב, בתמורה ל"זכיון הביילעדי שישנתן לה, להיות אחראית על הביטחון השוטף לאזור הגבול עם ירדן. צה"ל יוכל להוציא את כוחותיו מהשטחים, וקדילאקים שחורים, ובהם גאנגסטרים בחליפת ערב מפוספסות ותח"מלעים כבויים בנרותי קנורות, יסיירו לאורך הירדן ויבטיחו את המדינה מפני הסתננויות של מחבלים. מה דעתכם?

גירושו של לנסקי מגבולות המדינה עלול לעלות לנו ביוקר, חוגים כלכליים מיסמכים מעריכים שהחזרתו לארצות-הברית תקטין את הכנסת המגבית היהודית המאוחדת באמריקה בכמה עשרות מיליונים של דולרים לשנה. שלא לדבר על כ"כ-300,000,000 דולר, שבו מעריכים את רכוש הפרטי של לנסקי, שיירד לטמיון ברגע שהוא יגורש מהארץ.

לדברי חוגים אלה עלול לנסקי, ברגע שיגיע לארצות-הברית, להפעיל את קשריו ולגרום לכך שמיל-יונים יהודים רבים, ההייבים לו את עושר רם, יחדלו לתרום למגבית, ויש לשער שבשטח הלחצים על תוכל אפילו מדינת ישראל להתחרות עם לנסקי.

מאחר ומצבה הכלכלי הקשה של המדינה משריד את מנותחי בזמן האחרון — יש לי הצעה בלתי-שיגרתית, אשר תפתור גם את הבעיה של מר לנסקי ותקל במידה ניכרת על הבעיות הפיננסיות של מדינת ישראל.

(א) לא לגרש את לנסקי מהארץ.

(ב) לערוך פגישה בינו לבין ספיר, ולשכ"נע אותו שיוריש את כספו למדינה, תמורת התחייבות להקים על שמו מוסד לחינוך עבריניים צעירים, או ספרייה קריימינולוגית, או מכשלת ויסקי, או שיבה בעיר העתיקה, או מוזיאון כללי-נשק קטנים ליד מוזיאון ההגנה.

מה שבטוח - בטוח

אחד מעולי ברית-המועצות הביא עימו השבוע את הסיפור המאלף הבא, אותו אני ממחר לפרסם כלשונו בתרגום עברי: יהודי במוסקבה שביקש לעלות ארצה, הוזמן לחקירה בקג"ב.

"מה דעתך על מדיניות-החוק הסובייטי?" שאל אותו הקצין החוקר.

"אני מודהה עם כל מילה שנכתבה כעניין זה במאמר הראשי של פראוודה", אמר היהודי.

"ומה דעתך על מדיניות-הפנים של ברית-המועצות?" שאל החוקר.

נגד בנימין קורצווייל

בעיתון "הארץ" (28.9.71) נתפרסמה רשימתו המתפלפלת והמתחכמת של אחד בשם פרופסור בנימין קורצווייל, הטוען כאילו אני, ארתור רובינשטיין, שהישיגו בעולם המוסיקה ידועים לכל, כתבתי באורח עיתון רשימה פוליטית, בה תקפתי כביכול את התיזה שלו בדבר היותם של הכנענים, "זרם דומיננטי יחיד בספרות העברית החדשה".

לא ולא! לא היה ולא יהיה דבר כזה, שאני, ארתור רובינשטיין, אשר הקדיש את כל חיי למוסיקה, אעסוק בכתובת מאמרים פוליטיים בכלל, ואטפל בתיזות הספרותיות של כל מיני קורצוויילים. אין זאת כי אם נפלה כאן טעות.

כנראה התכוון הפרופסור בנימין קורצווייל המכובד למאמרו של ד"ר אמנון רובינשטיין ("מישור פוליטי מלא איי געש סמויים", "הארץ", 8.9.71) בו העז הכותב להסתייג מקביעתו של פרופסור ברוך קורצווייל, בדבר חלקם של הכנענים בהיסטוריה העברית.

קודם כל, בדצוני להודיע לפרופסור בנימין קורצווייל, אשר שירבב את שמי לתוך מלחמתו הפרטית נגד ד"ר אמנון רובינשטיין, שאת השכלתי המוסיקאלית אני זוקף גם לזכות מאמרים והספרים הקולקלים שאיני קורא אותם, ומבחינה זו מאמרו של בנימין קורצווייל בעניין דעתו של אמנון רובינשטיין על פרופ"ר ברוך קורצווייל, שהוא נכס צאן ברזל של השכלתי, בדיוק כפי שברוך קורצווייל אינו קורא את מאמריו של אמנון רובינשטיין, אף כי הוא יודע בעל-פה כל מאמר בו הזכיר רובינשטיין את קורצווייל — כך אין אני קורא את

הצעות לפנתרים

הפנתרים מתלבטים. הם לא יודעים איך להביא לידיעת הציבור, בצורה אפקטית בית, את הבעיות המעסיקות אותם. הם לא יודעים איך לגייס כספים כדי לממן פרוטמיה-הסברה, ולשחרר בערבות את חברייהם הנתונים במעצר.

יש לי שתי עצות פשוטות ואפקטיביות: (א) תפסיקו לשנוצר תרומות מגדבנים. את המלאכה הזו יודעות המפלגות האחרות יור טוב מכס. כסף שבא בקלות — הולך בקלות, ונדבות משי-חיתות את האדם.

אם אתם זקוקים לכסף למי-מון פעולותיכם — הכריזו על יום-גיוס. צאו ליום-עבודה אחד בחודש, שכל הכנסותיו תהיינה מוקדשות לאירגון הפנתרים השחורים. גייסו חמישים, מאה פנתרים, שייצאו לעבוד יום אחד בכבישים, בחקלאות, בסבלות, בבניין — לא חשוב במה! העיקר יחד.

אני בטוח ששירות התעסוקה של משרד-העבודה ימצא יום-עבודה בשביל מאה בהורים צעירים, ולא תודקקו לטובות של נדבנים, ולחטויה של אנשים בעלי כוונות טובות. אני משוכנע שיימצאו סטור נטים ורבים מאוהדיכם ה"לבנים" וה-

"בעניין זה אני מודהה עם המאמר הראשי שפורסם באיזווסטיה" אמר היהודי.

"והנער הסובייטי, מה דעתך עליו?" ממשיך החוקר ללחץ.

"אני בהחלט מודהה עם המאמר הראשי שפורסם בקומוסומולסקיה פראוודה".

"תגיד לי", אמר החוקר, "ודיעות משלך אין לך?"

"יש לי", אמר היהודי, "אבל אני לא מודהה איתן".

מאמריו של בנימין קורצווייל אלא אם כן מוזכר בהם שמי.

למען האובייקטיביות המדעית והאמת ההיסטורית פנית, איפוא, אל ד"ר אמנון רובינשטיין, ודרשתי ממנו לכתוב מיכ"ת ב"הארץ" ולטטר אותי מן החשד הנורא, כאילו אני ולא הוא קורא את מאמריו של פרופסור ברוך קורצווייל.

"האם אתה הוא אותו ארתור רובינשטיין שכבר לעתים כה קרובות לא שמעתי עליו דבר במדור הספרות של 'הארץ'?" שאל דוקטור אמנון רובינשטיין, ולחץ את ידי בשמחה. "אתה צודק בהחלט, אדוני. אני הוא הרובינשטיין שהזכיר את שמו של קורצווייל במאמר הפוליטי. ההבדל היחידי בינינו הוא שאני קורא את מאמריו ומכריז על כך בגלוי, ואילו הוא קורא את כל מאמריו ומודה רק בקריאת אותם מאמרים בהם אני מזכיר בטעות את שמו. הייתי עוזר לך ברצון, אך מאחר שברוך קורצווייל אינו יודע להבחין בין פסנתרן לפובליציסט, יהיו דבריי-ההסבר שלי מבוזבזים לחלוטין עליו".

עד כאן דברי עמיתי ושותפי לשם המשפחה, ה"ר אמנון רובינשטיין, ועתה אין לי אלא לבקש את עורך "הנהלת חשבונות", שיאול לפרסם את מכתבי נגד בנימין קורצווייל, שכתב בשמו של ברוך קורצווייל, כביכול, כאילו אני, ארתור רובינשטיין הוא, "המנגן המפורסם בקא-קופונה של מערכת 'הארץ'".

זה כבר באמת עובר כל גבול! לא את עלבונות של "הארץ" בא אני לתבוע, כי אם את עלבונני.

כבוד רב, ארתור רובינשטיין.

"שבעים", שיהיו מוכנים להצטרף אליכם ליום-עבודה כזה. אתם יכולים כבר לר"שום אותי כמתנדב ראשון להחוק.

(ב) אתם רוצים לשחול בהכרת הציבור שאדם לא יכול לפרנס משפחה של עשר נפשות ב"300 לירות לחודש? גייסו עשרים, שלושים אנשים, המקבלים שכר כזה, הושיבו אותם על המדרכה באחד המקומות הסואנים ב"עיר, שיבקשו נדבות! בפרוש כך!

בשלט הגדול, שיהיה מוצב מאחוריהם, צריך להיות כתוב: "הפנתרים השחורים נלחמים ל"צדק ושיוויון סוציאלי. אנחנו מרוויחים 300 לירות לחודש וכדי לקיים את המשפחות שלנו — עלינו לפשוט יד ולבקש נדבות".

אני בטוח שתמונה כזו ברחוב ב"היהודה או ברחוב דיונוגוף לא תימחה במהרה מתור דעת הציבור, וממשלת "הפועלים" שלו, זה גם הרבה יותר זול מאשר להוציא חוברות הסברה ולערוך הפגנות. כיוסי מלא בעיתונות העולמית (אם לא בעיר תונות העברית) מובטח לכם, ואין דבר שמרגיז את הממשלה יותר מאשר כתבות ותצלומים כאלה בעיתונות הזרה.

פנתרים שחורים: תהיו "נחמדים" ותצביעו למערך!

מדוע הייתי עצור ללא משפט 15 חודש

ה'משפט מעמוד 8)
דנטים בעולם יעושים כיום מהפכות כדי להילחם בגזענות של הוריהם — הסטור דנטים בישראל ממשיכים את גנע הגור ענות של הוריהם וממשלתם הלאה, לדור הבא.
עתימאן נסאר, האוניברסיטה העברית, ירושלים.

לא

לנות

משתלם להם לסכן אנשים בכדי לנסות לצרף אותם לשורותיהם.

ה חוקרים הצילו בפני שני אני שים, וטענו כי הם קשורים לעניין. האחד היה זקן שכנו אותו חאג'. ה' חאג' הזה הוכנס לחדר החקירות בכוונה כאשר הייתי לבדי שם. ישבנו שנינו בלי שאחד מאיתנו יפצה את פיו, לא חחר' לפני מילה. לאחר זמן קצר נכנס החור' קר, אשר התנהג אל החאג' באדיבות רבה. בכל זאת הרגשתי כי החאג' שבור, מבחינה נפשית. ראיתי סימני עינויים על ידיו וצווארו. הוא שאל אותי: "חאג', מה היה כתוב במכתב שנת' פס איתך?"

"היה כתוב שאתקשר עם יוסף אל-אסמר", ענה האיש. יוסף אל-אסמר הוא שמו של אבי. החוקר עמד על הטעות, ותיכף אמר כי זה לא חשוב, שבלאו הכי זה כתוב במכתב.

תשובתו של חזקן הדחימה אותי. לא בגלל הטעות, אלא בגלל זה שהחאג' התחיל ישר בעניין שלי, ופסח על שאר הדברים, שמחווים 98 אחוז מהמכתב. "חאג', האם מכיר אתה את פאוזי?" "לא." "האם ניסית להתקשר איתו?" "לא."

האדם השני שהובא בפני היה בחור כהה-עור, אשר טען כי הוצע לו לנסוע ללוד כדי לחפש אם יש שם אדם בשמי, אך הוא סירב. הוא טען בפני החוקרים, ובפני, כי אינו מכיר אותו, ולא ראה אותי מעולם.

ה חקירה עברה למישור אחר, לאחר 48 שעות. נחקרתי על קשרי עם כל מיני קבוצות יהודיות שאני קרוב לתן. על עבודתי בהזאא-אלעאלם, על הקשרים שלי עם כל מיני יהודים. הם ניסו להוריד מערכם של אנשים אלה, ע"י המטרת קללות עליהם.

נחקרתי על המכתב ששלחתי — בדור' אר רגיל — למשוררת משכס, מדואה טוקאן, לאחר ביקורה אצל שר הבי-טחון בביתו. אני גינתי בזמנו צעד זה. עכשיו נשאלתי: "מדוע לא כתבת שירים על הילדים היהודיים אשר נחרגו בפיצוץ במחנה יהודה בירושלים?"

בסיסם החקירה, הוצע לי שוב לעזוב את הארץ. שוב סירבתי. לאחר מכן נש' לחתי למעצר מינהלי, בו שהיתי 15 חור' דשים. גם במעצר הוצע לי מטעם ה-ש.ב. לעזוב את הארץ. שוב סירבתי.

ל סיכום: אפילו נצא מהנחה כי המכתב באמת היה קיים — ברצוני לשאול:

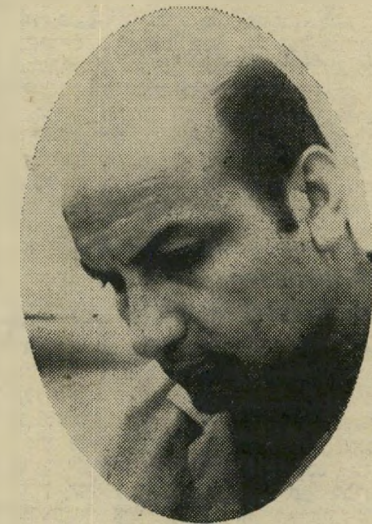
האם בגלל שקבוצת אנשים, מפלגה, ארגון, ואפילו מחתרת, מנסה להתקשר עם אזרח כדי לשכנע אותו להצטרף אליהם — אפשר להאשים את האזרח? האם אין הבדל בין ניסיון התקשרות לבין הסכמה לכך? על אחת כמה וכמה, כאשר מעולם לא התקשרו עמי? אני מאמין (ביציאה מהנחה שהמכ-תב אכן היה קיים) שאנשים אלה התי-כונו להתקשר איתי ולנסות לצרף או-תי לארגונם. האם אני צריך לשלם מחיר כה יקר — על דבר שלא היה לי חלק בו?

מסקנתי היא איפה חדי-משמעות. מע-צרי, הגבלתי וריתוקי, אינם אלא תו-צאה של עמדות הפוליטיות, ולא בגלל שום סיבה אחרת.

פאוזי אל-אסמר, לוד

"אבקשך — לך ללוד. ליד התחנה, ישנו אדם ששמו פאוזי יוסף אל-אסמר. הוא מקבוצת אל-ארד. ותסדר את ה-עניינים עד... שם." (לפני הסוף, היתה מילה שלא פוענחה במכתב המקורי.) זה היה המשפט היחיד שנע אל במכתב. בגלל משפט זה ישבתי 15 חור' דשים במעצר מינהלי — והנני מתקרב לסיום השנה שנועדה לי למעצרי-בית בשעות הלילה, וריתוק לעיר לוד ולבית הורי במשך היום.

כ מה שאלות התעוררו אצל חוקרי: (1) כיצד ידעו שולחי המכתב את הכתובת שלך?

אד-אסמר

(2) מדוע אתה ולא אחר? הלא יש הרבה אנשים שחושבים כמותך. (3) האם לדעתך השתלם להם לסכן את החוליה שלהם כדי להתקשר איתך? לגבי השאלה הראשונה, עניתי לחוקרי, שזה לא קשה להשיג את הפר-טים שהזכירו במכתב. זה שאני תושב לוד (למרות שמוזה עשר שנים הפסקתי לגור בלוד, ומוזה ארבע שנים אפילו אי-ני נמנה עם תושביה לפי מירשם התו-שבים). לא היה סוד. בהתחלת חיי הספרותיים הייתי חותם "פאוזי יוסף אל-אסמר — תחנת הרכבת לוד." גם אמי חתמה על מאמריה באותה צורה. מאמרי ושירי הועתקו בעיתונות בארצות ערב, עם החתימה והכתובת.

● מדוע אני ולא אחר: מאין לי לדעת? ומאין יודעים החוקרים שרק לי קרה מקרה כזה? ייתכן שנעשו נס-יונות להתקשר גם עם אחרים? מאין לי שלא היו נסיונות להתקשר גם עם יחו-דים? זה שהמקרה שלי הוא שנתפס, עדיין אינו אומר שהוא היחיד.

● לשאלה השלישית: איני יודע אם הם יודעים מה משתלם להם ומה לא? ספק אם אנשים השולחים מכתב כזה, ובצורה בה נשלח, יודעים מה משתלם להם.

ההנחה שלי: נניח שהמכתב אכן היה קיים (יש לי מקום להטיל ספק בכך). כנראה הגיע שולחו למסכנה, לפי ה-דברים שכתבתי ושפורסמו, ושברובם הם דברי ביקורת על המשטר, ומאבק למען זכויות הערבים בארץ — כי לפחות לא אמסור את האדם הזה לשלטונות, אם יתקשר אתי. הנחה שנייה: אולי היה

מ עצרי המינהלי, אשר נמשך 15 חודשים, העסיק לא במעט את העיתונות הישראלית, והלא-ישראלית. רוב העיתונות בארץ ניפחה את הבעיה לכדור שלג ענק. יותר מזה: חוגים מסויי-מים ניצלו את ההזדמנות כדי להתקיף את חוגי הקידמה בארץ, השוללים את תקנות ההגנה לשעת חירום הבריטיות ואת אלה שכתבו או הפגינו נגד המע-צרים מינהליים. העניין התפתח עד אשר כמה עיתונים העלו כל מיני אש-מות נגדי: "המכתב היה מיועד למשור-ר אל-אסמר. המכתב כלל הוראות ל-סופר מלוד..."

משום כך מצאתי לנכון לפרסם את גירסתי שלי.

עצרתי ביום 18 לאוגוסט 1969, בשעה 3.45 לפנות בוקר, בבית הורי בעיר לוד. אותו זמן הייתי בבית הורי, כי אחי הצעיר בא מקפריסין לחופשת מו-לדת — בפעם הראשונה מזה ארבע שנים — וכן לבקר את אמי החולה. באותה תקופה התגוררתי בת"א, ולא נמצאתי בבית הורי אלא לפעמים. נערך חיפוש בבית, נלקחו ניירות וספרים שלי. החיפוש נמשך כשעתיים. מעצרי בוצע עשרה ימים אחרי שהי-פיע ספר השירים הראשון שלי — אשר עבר כמונח צנזורה מדוקדקת.

כבר בשלב הראשון של החקירה, ש-התנהלה ברחובות, הוצע לי לעזוב את הארץ. סירבתי. בחקירה נאמר לי, כי אני שייך לחזית העממית של ד"ר חש, וכי "יש להם עובדות חותכות לכך". החקירה התנהלה בצורה גסה, בלוויית קללות, שימוש בידיים, ורגליים, והש-פלה. באותו יום הועברתי למסכנה בירושלים. הוכנסתי לבידוד מוחלט.

ה חקירה בירושלים לא היתה שונה מזו שברחובות. רק דבר אחד השתנה: הפסקתי להיות שייך לחזית העממית. עכשיו ייחסו אלי השתייכות לתנח. בכל זאת הוצע לי לעשות עיסקה ולעזוב את הארץ. סירבתי.

החקירה נמשכה 72 שעות בלבד. בי-48 השעות הראשונות נחקרתי על עצם העניין — דהיינו, על המכתב. בשאר הזמן נחקרתי על קשרי עם כל מיני אנשים, ועל יצירותי הספרותיות, מא-מרי הפוליטיים, ועל מכתב ששלחתי למשוררת פדואה טוקאן משכס.

כאן, לראשונה, סיפרו לי שרותי הבי-טחון לא נתפס אדם שחזר מירדן ואיתו מכתב המיועד לאדם בגדה המערבית ובמכתב הוראה להתקשר איתי. ביקש-תי לראות את המכתב. הביאו לי צילום של המכתב. הוא היה כתוב בערבית גרועה, ובאמת היה מיועד לאיש מהגדה, וחותם על-ידי אדם בשם ראע'ב אבו-ראס, שמעולם לא שמעתי עליו.

במכתב היו הוראות לאותו איש, שלא ננעו אלי במאומה. בין היתר היו שם הוראות לחסל אדם מסויים שמשתף פעולה עם כוחות הכיבוש, לעקוב אחר פלוני החשוד כמשתף פעולה, על כסף שנשלח, וכו'. בסוף המכתב היה המש-פט: "אני מעתיק מן הנוסח ש-הגישו אנשי הביטחון לבית-המשפט ה-גבוה לצדק, בגי' שהיגשתי לאחר שיחורוי:"

● העילה למעצרו של אל-אסמר, כפי שפורסמה: מכתב שנחפס בידי מחבל, ואשר בו ניתנו הוראות להתקשרות עם אל-אסמר.

חנה ואמס (מימין)

מי

היפהפיה?

במדור קורא יקר, בגליון (העולם הזה 1777), התפרסמה תמונה של מעמדות ל-כתר מלכת המים במערכת. הייתי מבקש לדעת מיה היפהפיה הבלונדית הנמצאת קרוב לעדשת המצלמה? לא זכור לי שראיתי אותה בתחרות מלכת המים. האם היא השתתפה?

אברהם סערי, תל-אביב ● היפהפיה הבלונדית היא חנה ואמס, והיא השתתפה וחצי.

קוראים חשובים מכתבים מתבקשים לנח אתם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר נות למכתביהם.

ניקיסה כרושצ'וב

עטוף זרי פרחים, כשראשו מונח על כר משי אדום, בארון המתים שלו. כך הובל למנוחתו האחרונה האיש שעוד לפני שבע שנים שלט באחת משתי האדירות שבמעצמות העולם. ניקיסה המת בתמונה כמעט ואינו דומה לניקיסה כפי שהיה מוכר בחייו. בעת הלווייתו ירד גשם, והיה צורך לסוכך במטרות על ארונו הפתוח כדי שפניו לא יירטבו.

קנות דו"ח עציני — למנוע מעסקני ההתאחדות לעלות בי מעלית. מספרים שכמה מעסקני ההתאחדות מאמינים עד היום ששנקציה זו אומנם היתה כלולה במסקנות ועדת עציני.

מאז רכש לעצמו מכרז גית אופל מאותו הדגם בו ערך שחקן הקולנוע צ'ארלס ברונסון את מירוץ המכוניות המטורף שלו בסרט בשם החבר רים, אין הזמר-שחקן יהורם גאון יודע מנוחה. לאחרונה נגזר נבחר מכוניותו של יהורם מיספר פעמים, כשהחנה אותה בשעת הופעותיו. כתוצאה מכך נעשו עובדי הבמה של הצגת היחיד שלו ערים ודורכים לשמור על המכונית, כדי שבתום ההופעה לא יצטרך יהורם לרוץ עוד פעם למשטרה. באחת ההצגות שנערכו השבוע בקולנוע דקל בתל-אביב הבחינו עובדי הצגה כיצד דוהר, דקות מיספר לפני תחילת ההצגה, צעיר רכוב על אופניים, אל החניון של הקולנוע. כיוון שהמכונית היחידה שחנתה שם היתה מכרז גיתו של יהורם, וכיוון שקשד להניח שבעל אופניים יבחר להחנות דווקא בחניון במר תה, הסתערו עליו מיד שני תריסרי פועלי הבמה, תפסו אותו והיכו אותו מכות נמרצות, כמי שהתכוון לגנוב או מכוניתו של אלילם. לפני שני הניידת שהועקה לקחה או החשוד, הוא הספיק עוד לזעוק לעבר יהורם, כשהוא אחוז ב ידיהם של פועלי הבמה: "אבי אני מעריץ שלך!". עכשיו אי יהורם יודע אם האיש באמו התכוון לגנוב את מכוניתו, א שהוא סתם מעריץ. מכיוון ש אינו יודע את זהותו, ביקש למסור לו: "אם באת להצג וללא לגנוב, אז באמת סליחה!"

בפתחת חגיגות יום ההולדת ה-85 שלו בבית ברל בצופית. למרות שמעולם לא ייחס ביג'י כל חשיבות למנהגי האכילה שלו, ולא היה בדרך בסעודותיו, הוא נראה בתמונה מאוד במה שמגיש המלצר.

בעייה מסוג אחר ניצ' בה בפני אמציה לבקוביץ', עוזר מאמן נבחרת ישראל בי כדורגל. אמציה המתייצב מדי יום במשרדי ההתאחדות לכדור רגל. גילה יום אחד אחר פירי סום דו"ח השופט משה עצי יוני על השחיתות בכדורגל, כי המעלית בבניין בו נמצאים משרדי ההתאחדות הפסיקה לפעול. מכיוון שמשרדי ההתאחדות דות נמצאים בקומה החמישית, נאלץ אמציה, כמו כל עובדי ההתאחדות ועסקניה, לטפס במדרגות עד לקומה החמישית. אולם כאשר חלף שבוע והמעלית לא תוקנה, הפיץ אמציה בין עסקני ההתאחדות את הסיפור הבא: "זה חלק ממס"

דוד בן-גוריון

למארגני האליפות מיברק ב קשר לפרטי איכסונם של ששת עיתונאי הספורט מיראל, שי יצאו לסקר את המישחקים. כיוון שהבקשה נעשתה ערב צאתם של העיתונאים למישחקים, ציין לרר בבקשתו: "תשלח את המיברק הזה אקספרס!" כשהגיעו לרר וחבריו לבובלינגן, הם פרצו בצחוק מהול ברוגז. חבר הוועדה הי מארגנת של המישחקים שלף מכתב אקספרס שהגיע מאגודת העיתונאים בתל-אביב. בתוך מעטפת המכתב היה המיברק אותו ביקש לרר לשלוח. רון סבר כנראה שמברק אקספרס יגיע מהר יותר במעטפה של מכתבי אקספרס.

חסר כוח-גברא. עלינו יאמרו כי כאשר עמדנו על סף הכי רות מדינה יהודית, איבדנו את אומץ ליבנו והתמוטטנו."

לרגל יום הולדתו ה-85, נשאל השבוע דוד בן-גוריון, כיצד היה רוצה להיכנס להיסטוריה? תשובתו: "לא מעניין אותי, שידאגו אחרים!" אחרי מעט הירחור, הסביר את תשובתו: "אדם לאחר המוות לא קיים יותר. כאשר אני אמות, חלאס, זה לא אני יותר. אולי הנכדים שלי יתעניינו בי מה שיכתבו עלי, אבל אני, אני אחרי מותי אינו קיים!"

ישיבת ועדת הכנסת שי כונסה בימי פגרת הכנסת, זומר נה במכתבים שנשלחו לחברי הוועדה בדואר. כאשר התכנסו חברי הוועדה בבנין הכנסת, גיי לה יושב ראש הוועדה, ח"כ ישראל ישעיהו, מי שהיה שר-הדואר, תמיהה גדולה: "מה זה, איך הגיעו כולם? איך קיבלתם את ההזמנות בדואר?"

בפגישה שנערכה בין קציני צה"ל לבין מזכ"ל ההסתדרות יצחק בן-אהרן, התלונן קצין בדרגת אלוף-משנה, כי משכורתו מגיעה לאלף ל"י בלבד, בעוד שסבליב ב נמל התעופה בלוד מרוויחים 100 ל"י ביום. השיב לו בן-אהרן: "כאן זאת מדינה דיי מוקרטית. כל אחד יכול לבי חור לעצמו את המיקצוע שהוא רוצה לעסוק בו." אחר-כך סקר את אלוף-המישנה מכף רגל ועד ראש ואמר: "בעצם, אי נני יודע אם אתה בתור סבל בלוד היית מרוויח 100 לירות ביום..."

אל עוללותיו הבלתי נשכחות של מזכירה הוותיק של אגודת-העיתונאים בתל-אביב, משה רון, נוסף השבוע הסיפור הבא. מפיו של חבר ועד תא-עיתונאי-הספורט, משה לרר, ערב מישחקי אלי פות אירופה בכדורסל, שנערכו בתודש שעבר בבובלינגן שבגרמניה, ביקש לרר מרון לשגר

טענות חמורות נגד הנגת המדינה ובעיקר נגד דוד בן-גוריון, על שלא הניחו לי חיים וייצמן, נשיאה הראי שון של מדינת ישראל, לחתום על מגילת-העצמאות שלה. הער לה מאיר וייסגאל, מי שהיה מזכירו ואיש אמונו של וייצמן, בזכרונותיו המתפרסמים עתה. אומנם, בעת שחברי מועצת המדינה הומנית חתמו על מגילת העצמאות, היה וייצמן בי ניוירוק, אולם וייסגל טוען כי במויד לא הושאר מקום בי מגילה עבור וייצמן. כדי שי יצרף את חתימתו למיסמך הי היסטורי של המדינה לאחר מכן. אומר וייסגאל: "שנים עשר מן החותמים על מגילת העצמאות לא היו בתל-אביב בעת החתימה. עשרה מהם היו בירושלים. שניים מהם היו רחוקים כמו וייצמן בחוץ-לארץ — בניוירוק. בכל זאת הושאר מקום לחתימותיהם. כלום אי אפשר היה לגלות אותה הת חשובות בוויצמן? ... השאלה עומדת בעינה: האם היתה מומה? יש לי דעה אך לא תשובה!"

סיפור אחר של וייסגאל נוגע לשאלה שביקש דוד בן-גוריון, ערב הקמת המדינה, לשאול את וייצמן, האם יש לדעתו להכריז על הקמת הי מדינה היהודית לאלתר. לדברי וייסגאל השיב לו וייצמן טלי פונית: "למה הם מחכים הי אדייטוס?"

באותו הקשר היה לי יוסף שפרינצק, היושבראש הראשון של הכנסת. סיפור טוב להצדקת ההכרזה המיידית על הקמת המדינה. אמר אז שפרינצק: "אנחנו נמצאים בי מצב של אותו צעיר שהיה מחזר אחרי בחורה. אחרי אין סוף שנות פיתויים, הוא הצליח להכניסה למיטה. בבוקר היא קמה בתולה גמורה. מה יאמרו הבריות כשיוודע להם על כך? שהוא ג'נטלמן? שי הוא הראה התחשבות, חוכמה, בגרות? בכלל לא. יאמרו שהוא

מנחם בגין

טייל ברחובות תל-אביב ביום הכיפורים, אחרי תפילת הבוקר, למרות שהרחובות בהם טייל, בסביבת ביתו והיכל התרבות, היו כמעט ריקים מאדם, פגש בהם מנהיג גז"ל ידידים רבים, אותם בירך בגמר חתימה טובה."

מי שלא ידע כי ישראל ניצבת על סף שואה לאומית, חייב היה לקרוא את רשימת האזהרה של מרדכי ברקאי, שהתפרסמה בדבר, ערב חג הסוכות. קבע ברקאי בצורה חד משמעית בסיום אותה רשימה: "באי-אספקת צרכיו (של הבטחון) יש סיכון של שואה לאומית!" בפתח אותו מאמר ידע גם ברקאי לקבוע מה מאיים על אי אספקת צרכי הבטחון של ישראל: "המערכה המתנהלת זה זמן מה נגד תקציב הבטחון, ש'אופייה מעורפל, בלתי מוזהה וחתרני!' מרדכי ברקאי אינו סתם כותב מאמרים. האיש, שהיה בזמנו עורך, עתון מערכת הביטחון במחנה ואחריו, במשך תקופה ארוכה, דוברו של שר הבטחון משה דיין, מרכז ליום את מקהלת נאמניו של משה דיין בעיתונות הישראלית, מארגן גם את חזית ההתנגדות של משרד הבטחון נגד התוכנית לקצץ בתקציב הבטחון בשנה הבאה סכום של מיליארד ל"י. במאמרו קבע ברקאי, נאמנו ושופרו של משה דיין, את קו ההתנגדות: מי שמנסה לפגוע בתקציב הביטחון של המדינה הוא חתרן ומוביל לקראת שואה. ברקאי אומנם טען, שלא ברור לו מי החתיר הנורא המנסה להרע לחם בתקציב הביטחון — אבל הסוד כבר ידוע מזה שבועות רבים לבד: זהו שריהאוצר פנחס ספיר.

דיין: מי שמנסה לקצץ - מוביל לקראת שואה

בה יותר. זהו הקרב בין פנחס ספיר ומשה דיין לא על תקציב אלא על תפקיד — תפקיד היוורש לגולדה מאיר. ברגע שפנחס ספיר החליט לצאת בדרישה לקצץ בתקציב הביטחון, היה ברור לו שהוא הריף דקראת עימות גדול לאורך כל

תקציב צה"ל או לקצץ בסכומים שנועדו לרכישת אמצעי לחימה. הוא מתח קו מבדיל ברור בין תקציב צה"ל לבין תקציב מערכת הבטחון, כשהוא קובע בפס"קנות שניתן לצמצם סכום של מיליארד ל"י מהוצאות מערכת הבטחון, מבלי לפגוע כלל בבטחון של המדינה.

יארד ל"י. התקציב הכללי של המדינה לא יקטן אומנם בשיעור זה, אבל סכום של מיליארד ל"י יועבר ממשדריהבטחון למשרדים אחרים, כדי לענות על צרכי שיכון וצרכים סוציאליים אחרים. במטרה לסתום את הר הגעש ההברתי שנפער במשך שנת 1971 בישראל.

מזה מספר שבועות שהויכוח על תקציב הבטחון, שבשנה האחרונה היה קרוב ל-6 מיליארד ל"י מתוך תקציב כולל של קצת למעלה מ-13 מיליארד ל"י, יצא מאחורי הקלעים ומחדרי החדרים והפך לוויכוח פומבי.

מיליארד לירות מכספר סלע המחלוקת בין שני המועמדים לירושלם

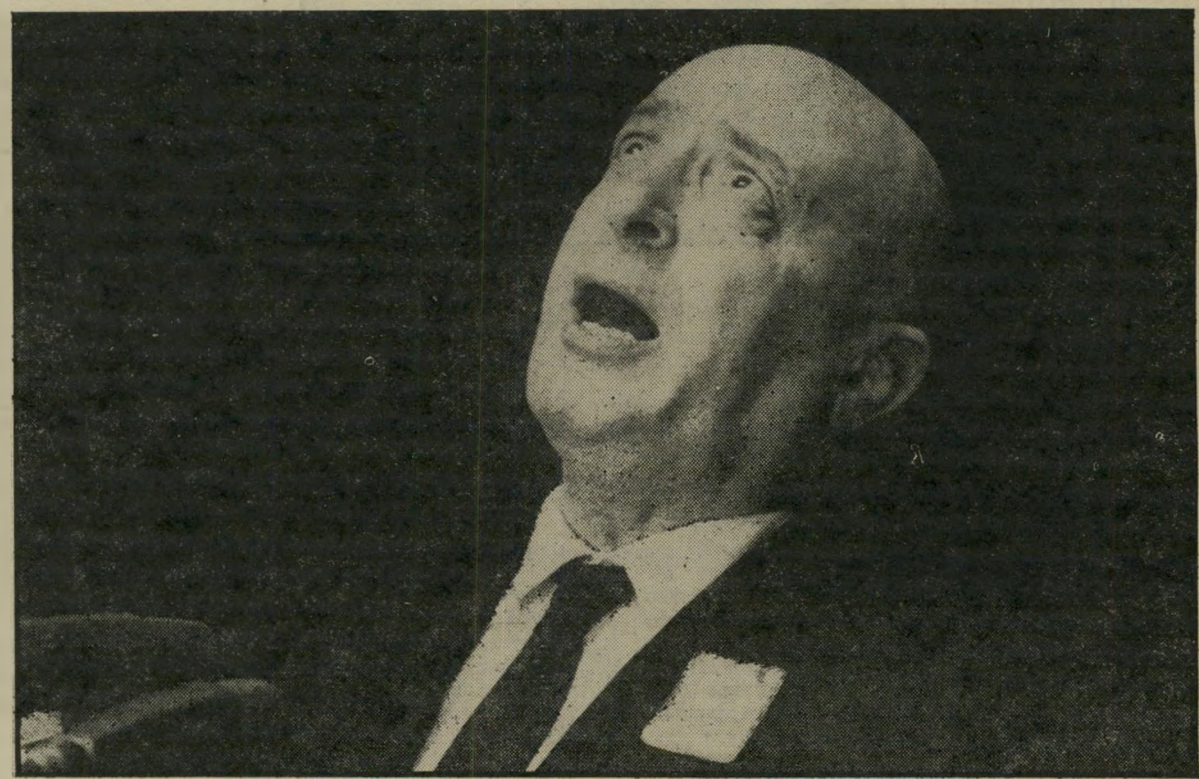
החזית עם משה דיין. יותר מי שהמאבק יהיה כאן עניינו ועקי רוני, זהו מאבק יוקרה, ועק עמי דת הכוח. אם ייאבק דיין ליותר על מיליארד ל"י מתקציבו וזהמי שירך לבחון בשריהבטחון, יהיה ברור לכל שהוא מודח בעליונותו של פנחס ספיר, מוכן להכיר בו גם כראשיהממשלה הבאה.

ראשיהממשלה הבאה של ישראל ייבחר אומנם (אם לא יקרה משהו בלתי צפוי) רק בשנת 1973, אבל במפלגת העבודה יהיה צורך לקבעו כבר ב-1972. הקרב על תקציב הבטחון של שנת 1972, הוא קרב הגישה הראשון במערכה הגדולה.

הויכוח בבעיה זו (ראה הנידון) ודאי יסחוף מומחים רבים, אולם מעבר לוויכוח הכלכלי בטהוני, מתחולל קרב חשוב הר-

כשהעלה את הצעתו לראשונה, תוך ידיעה שייתקל בהתנגדות עזה, הבהיר פנחס ספיר שאין בכוונתו לצמצם את

הוא נסב כולו על כוונתו של פנחס ספיר לצמצם בשנת התקציב הבאה את תקציב משרד הבטחון בסכום של מיל-

ספיר: צה"ל ומשרד הבטחון - זה לא אותו הדבר

פנחס ספיר נהנה במערכה זו מתמיכתה המוחלטת של גולדה מאיר, שהגיעה להכרה כי רק שינוי דרסטי במדיניות ממשלתה עשוי למנוע הידרדרות חברתית-כלכלית שתאלץ אותה להתפטר. אבל דיין אינו מוכן להיכנע כל כך בקלות. בסופו של דבר הוא יודע שייאלץ להסכים לקיצוץ בתקציבו, אבל הוא רוצה לסחוט ככל האפשר תמורת הסכמה זו.

המחיר שידרוש דיין: הכטחה ואישור מצד ספיר, שהוא ימשיך לבחון בשריהבטחון גם בממשלה שספיר יעמוד בראשה. לאור הי כוונה לצרף את יצחק רבין ואי שיות כסתוניות נוספת לממשלה בעוד שנה, חושש דיין לכסאו כשר הביטחון, ושתמש בכך אמצעי הי לחץ שברשותו, כולל יצירת אוויר רח של סכנת מלחמה, כדי להבי טיה את עתידו — אם לא כראש הממשלה אחרי גולדה, לפחות כי שריבטחון גם בממשלה הבאה.

העם

איש העקום

בעינו יעשה

מעולם לא שודר דבר כזה בישראל — לא ברדיו, לא בטלוויזיה. אבל זה שודר ביום הששי האחרון, ביומן אירועי השבוע של הטלוויזיה הישראלית.

הנושא: מושבת השחורים שבאו מר ארצות-הברית, דרך ליבריה, והוראים את עצמם כצאצאי עשרת השבטים. לא רוצים שחורים! אילו רצה מיר שהו לתת שיעור בתעמולה גזענית אר-סית, לא יכול היה להצטיין בכך יותר. מהמילה הראשונה עד האחרונה, דיבר הקריין בלשון של החשדות והשמצות. קצין-משטרה אמר: „הם בכלל לא יהודים“, שכנות אמרו: „הם מלוכלכים, הם רועשים“, ובעוד המצלמה מראה ילדים שחורים חמודים ומחייכים, הם תוארו על הבד בפה מלא כגנבים, שודדים, רמאים, שקרנים.

דוור נחקר על-ידי הכתב מי כותב להם

מכתבים. הבשורה הבלתי-מוסווית: לא-רוצים שחורים בישראל. השחורים הם נחותים, מלוכלכים, זרים. הקריין שאל את דובר הקבוצה בגלוי: „לא איכפת לכם שלא רוצים אתכם כאן?“

ראי הכיעור. קטע מביש זה היה רק חלק מיומן, שהיה מורכב כולו מארבעה קטעים מחפירים. היה זה כאילו הציג משהו בפני הציבור הישראלי ראוי — וצייר עליו קאריקטורה מכוערת.

קטע אחד בא לתאר, כביכול, את המרד בכלא אשקלון — אך הראה רק את נציג בתי-הסוהר, אריה ניר, מטפח חשיבות ותנאים עצמית, מספר כמה נהדר המצב בכלא זה (ראה מיסגרת). המראית לא נסו לחקור אותו, ומבין שאיש בטל-וויזיה לא העז אף להעלות על דעתו להירכס לכלא ולדרוש לחקור את האסירים עצמם לסיבות מירדתם.

זה מובן. מובן גם מדוע מתארת היטלוויזיה הישראלית את מלחמת ויאטי נאם, בקטע אחר, דרך עיניים אמריקאיות — קטע שהיה כולו תעמולה למלחמה העכורה. שדעת-הקהל האמריקאית עצמה פנתה לו עורף מיומן. בטלוויזיה הישראית אנשי הוויאטי-קונג הם עדיין רוצח חים, האמריקאים מצילי הדמוקרטיה בי ארץ המעונה, ומחנות-הריכוז הם כפרים שלווים, שבני 14 יוצאים להגן עליהם למען הנשיא תיו.

מה היה דרוש להשלמת התמונה? רק דבר אחד: קטע על יחידות-הכיבוש של צה"ל במחנה-הפליטים ג'באליה, בו מתאר אר צעיר יפת-תואר ונחמד, בלשון מקצועית יבשה, איך „מחסלים“ עלשיו את המחבלים. השיגאה לחיללים לא פחתה. מנחם הקריין, אבל כבר לא זורקים עליהם אבנים.

את האבנים היה כדאי ליידות בעורכי חטלוויזיה, העושים במכשיר לאומי זה ככל העולה על רוחם, לעיני מדינה שלמה.

מנגנון

מצח

נחושה

דרושה היתה מידה גדושה של חוצי פה ועוות-מצח כדי לעשות מה שעשה שר התחבורה והתיקשורת שמעון פרס השבוע.

שמעון פרס, שחידש את נעוריו כי שמעון פרסומת כשהחל מבזבז את תקציבי משרדיו במבצעי ראוות, כמו פירסום מספר הטלפון החדשים של ירושלים במר דעות בעתוננים, עשה השבוע מעשה שי צרם עיניים אפילו לחסידיו. בלוויית שישה פקידים של משרד, יצא פרס בתקופת החגים, לסיור במדינות אירופה, כדי ללמוד את בעיות הרכבת הי תחתית שם. לא פחות ולא יותר. כאילו אין בישראל מבצע דחוף יותר מאשר הקמת רכבת תחתית בתל-אביב. כאילו (המשך בעמוד 16)

מדוע התמרדו האסירים?

גיהנום באשקלון

מדוע פתחו אסירי בתי-הסוהר באשקלון במרד, שנמשך 3 שעות, ואלץ את הסוהרים להזעיק שוטרים וחיי-לים מהחוף? איש לא ידע.

צופי הטלוויזיה ראו את נציב בתי-הסוהר, אריה ניר, נהגה לאור המצלמות ומספר, תוך עישון מקטרת ללא טאבאק, כי זוהי תעלומה. מסתבר כי האסירים מאושרים באשקלון, אוהבים את הסוהרים שלהם, נהנים מחיים נהדרים.

אם כן, מדוע התמרדו? לפי דברי ניר, נכנסה בהם כנראה רוח-שטות שובבה. לכל היותר, הסביר הנציב, הסיבה היא

אסיר קבלני

קודם מכות, אח"כ דיין

קמט מן הסיפורים שפרצו החוצה, ושי-אין אפשרות לאמת אותם:

עיראס אחד מחמוד מטר נידון ל-12 שנות מאסר. היה זה יעקב הרשעו בהח-זקת נשק בסביבות רמאללה, עיר מגוריו. ב-18 למרס 1970 הוא הובא לכלא אש-קלון, הוכנס לצינוק, הוכה שם. שבעה ימים התחזק בצינוק.

את תלונתו זו מסר לפרקליטתו, בעת שהובא לבית המשפט ברמאללה כעת ב-משפט אחר.

מכיוון שבכלא אשקלון יושבים אסירים שכבר נשפטו, מצטמצם המגע שלהם עם עורכי-דינם להכנת הבקשה לחנינה. מספרת עו"ד פליציה לנגר, המרבה לייצג את האסירים הערבים: „השיחה עם הי-אסיר מתקיימת, כשהסוהר יושב בחדר ומזהיר אפילו בנוכחותי את האסירים לא לסטות מהדיבור על החנינה. כל נושא אחר אסור לדיבור.“

לפני תקופה מסוימת היה נהוג של-חדר מובאים כמה אסירים, שאני מומינה אותם לשיחה. היתה מדברת עם אחד מהם, והיתר היו עומדים עם הפנים ל-קיר.

פעם התיישב אחד האסירים, שהומנת לשיחה. זה היה עורכי-הדין יוניס גיאוד, שהוא גידם, אותו ייצגתי, הוא התיישב על הרצפה. הוא הוכה על כך בנוכחותי, ואני ברחתי מהחדר.

העמידה ליד הקיר משפילה ביותר. כעת השתנה הנהוג. מרשים להם לשבת על האדמה בחוף, בשעה שהם ממתינים לעורכי-דינם.“

שביתת רעב

סיר אחר, מוחמד סעיד סעד, הת-לונן על מכות ועל כך שישב 16 ימים בצינוק.

ב-15 ביולי בשנה שעברה הכריזו 540 יושבי כלא אשקלון על שביתת-רעב. בי-משך 14 יום שבתו, במהלך שביתת-הרעב מת עבד-אלי-קאדר אבו פהים. שלטונות הכלא טענו שהאסיר מת מוות טבעי. אסירי-רים אחרים אושפזו בבית-החולים.

האסיר עומר מוחמד קאסם התלונן כי לאחר ביקור פרקליטו הוכנס לצינוק, יחד עם עוד שני אסירים — עלי עבד-אלי-עזיז שהין ואחמד אלישיט, בטענה כי הם עומדים לארגן שביתת-רעב בכלא.

נציב ניר

מילים ריקות, מקטרת ריקה

הם נכבדו באווקים בידיהם וברגליהם, עד-זוב דם, והוחזקו בצינוק כ-25 יום.

בעודם בצינוק הגיעו לאוזניהם קרי-אותיהם של האסירים לסוהרים: „אללה אכבר, אנחנו מתחילים בשביתת רעב!“ עצורי הצינוק הצטרפו לחבריהם, והחלו אף הם בשביתת-רעב.

מכות, אדוני

התנהגותם של הסוהרים בעת השב-ית תה היתה גסה ואלימה. 19 השובתים, אשר המשיכו בשביתתם לאחר ה-12 ביולי, הואכלו בכוח.

אין מכניסים לכלא אשקלון ספרים או עיתונים, המישטר חמור. סגן מנהל הכלא נוהג להשפיל את האסירים. כאשר לא צייתו האסירים לפקודה לפנות אל כל הסוהרים בתואר „אדוני“, איים לדכא את הסרבנים בכוח. על רקע זה פרצה קטטה בין אחד האסירים לביןו. התא שלו הוקף סוהרים, שוכניו הוכו מכות רצח, וחלקם הוכנסו לצינוקים. צעקותיהם הגיי-עו ליתר התאים. פליציה לנגר סיפרה שאחד האסירים הודיע לה שאם התנאים בכלא לא ישתפרו, הרי שלא יחססו לפעול בכוח. היא לא היתה מוכנה לגלות את שמו של האסיר.

נעים קבלני (27) מירושלים המורחית נידון למאסר-עולם על שנתפס עם חוליה מזוינת. עם החוליה היה גמל עמוס נשק, שהתפוצץ. משה דיין עצמו ביקר אצלו בכלא. בפניו טען קבלני על תנאי-מאסרו, ודיין התערב בעניין. לפני כן הוכה במשך ימים על-ידי סוהרי הכלא. הוא הוכרח לומר אחרי כל מילה שאמר „אדוני“, וכשלא עשה כן הוכה קשות. גם בהיותו עירום. הוא אף הובא בפני מנהל הכלא וסוהר בעט בו בבטנו, בנוכחות המנהל. הוא טען שאיננו רואה כל תועלת בתי-לונה, כשהתעללות מבוצעת לעיני מנהל הכלא עצמו.

יוסף עזיורי הוכה במשך ימים מיספר לאחר בואו. הוא הוכנס לצינוק, וכל פעם, כשבאו הסוהרים, בהגישם אוכל או מכל סיבה אחרת, היו מכים אותו.

עומר אבו רשיר הוכה גם הוא. בסם עבישי (23) משכם הואשם בהשתייכות לארגון בלתי-חוקי ונידון ל-10 שנות מאסר. כשהתלוננה על כך שהוא הוכה על-ידי שני סוהרים, שאת שמותיהם מסר רה, השיב שרות בתי-הסוהר להדים מבלי שחקרו את התלונה.

הנאשמים חוקרים

את עצמם

רגיל, מונתה ועדת-החקירה. כרגיל, הורכבה מאנשי השרות עצמם — כך שהנאשמים חוקרים את עצמם.

אולם פעולות-טישטוש שיגרתייות אלה, כולל הופעות בטלוויזיה לטוהר לא-איכפתי בעל מקטרת ריקה, אינן יכולות להרגיע את המצפון הלאומי. משהו קורה בכלא אשקלון. משהו המביא למרד. משהו שבגללו אין נותנים לעתונאים להיכנס ולחקור.

משהו שהוא חרפה למדינת ישי-ראלי.

רוב חברי הכנסת הם משפחה גדולה אחת. הם יכולים לריב מעל הדיכון — אך כעבור שעה קלה, במיוזון, הם יושבים שבת אחים גמורים.

רק לעיתים רחוקות פורץ בין חברי כנסת (שאינם שייכים לסיעה אחת) ריב אישי של ממש. כך קרה עתה, בגלל פסוק אחד.

אמר אותו דווקא חברי-כנסת שקט ומנוח: יצחק קורן, איש מפלגת העבודה. בעת הדיון על משרד-המישפטים זרק לעבר כסאו הריק של ח"כ מנחם פרוש, ששהה אז בעסקי-שנורר שירותיים בקנדה: „איך זה קורה שכאן, בבית הזה, מקבל חברי-כנסת אחד סכום-כסף כהלוואה ל— מיפעל פרטי שלו, 100 אלף דולאר, מאדם שהוא שייך לעולם התחתון, והוא ממך לך עליו שתינתן לו אורחות?”

הדברים היו ידועים: השותפות המור ורה בין עסקן היהדות האורתודוקסית ובין אלוף היהדות הפושעת, ב"ז סטאשר, ראש כנוסיה-הפשע של קליבלנד, שהורשע בדיון באמריקה, בא לארץ, השקיע כספים בבית-המלון של פרוש, וזכה לי אורחות לפי חוק השבות — לפני שהמדינה התעוררה לבעיית הדירות של אנשי סינדיקאט הפשע לישראל.

„התנצלות הולכות”. אולם פרוש אינו אמן על שתיקה. אופייני לו דווקא הקול הרם. לכן כתב לקורן מיכתב, עם העתקים לכל שאר חברי-הכנסת, לאמור: „...תרשה לי בזה להגיד לך כי מתי פלא אני מאוד עליו שהעלית את הדברים האלה מעל במת הכנסת, לפני שבירות בעצמך את הנידון, ולפני שהספקת לקרוא הודעתי בעיתונות בעניין זה.”

הנני בזה להודיע לך, מה שבעצם הורשעתי כבר, כי מר יוסף סטאשר, שממנו קיבלתי את ההלוואה הנ"ל, הומלץ בפני על-ידי אחד מראשי המגבית המאוחדת ומראשי מפציץ הבונדס בארה"ב, ולא ידעתי כלל וכלל שלמר סטאשר יש איזה קשר שהוא עם אנשי העולם התחתון. ובאשר להאשמתך על פניית למשרד הפנים בבקשה למתן אורחות ישראלית למר סטאשר, אני מפנה את תשומת-לבך לתשובתו של כ"ב שר הפנים, ד"ר יוסף בורג, שהודיע מעל במת הכנסת, למחרת התקפתך עלי, שלא היתה כל פנייה מצדי למשרד הפנים בעניין הענקת אורחות למר סטאשר.

ח"כ פרוש
מי זה סטאשר?

אני חושב שאתה, עם נסיונך וקשריך המסופעים, יודע גם כן שלא נוהגים לעי שות מחקר על ב"ז אדם, כאשר פונים אליו, או כאשר הוא מוצע למתן תרומה או השקעה. האם לדעתך עלי לפנות מהיום והלאה לכל אלה שאני בא איתם במגע בעניינים כספיים, ולשאול אותם אם אינם קשורים לאנשי העולם התחתון? „אעריץ מאוד אם אחרי הבחירות זו, ואחרי הודעתו של שרי-הפנים, תמלא את

יעקב פן הוא בעלה של סגנית הפרקליט, שהיתה תובעת במשפט. בגלל הסתבכות יותיו של בעלה עם סלפטר, עוקלה פעם אפילו משכורתה של התובעת. ייתכן שהפרקליטות הבינה כי היא על-לה להיקלע למצב בלתי נוח, אם תועלה במהלך עדותו של סלפטר השאלה, מדוע לא הועמד הוא עצמו לדין בפריצה שהוא עצמו יום אותה, גם לפי עדותו. משום כך הוחלפה חנה פן ברגע האחרון בפרקליט המחוז יעקב קדמי, שינהל מעתה את ה תביעה לבדו.

מיליון ל"י

לביעור העוני

עדותו של אדם כמו עודד סלפטר אינה העדות היחידה הנמצאת בידי המשטרה, לפיה הוחדש יגאל לביב בסחרי טה, אחרי שהאשים בהאשמות חמורות קצין משטרה בכיר.

במהלך החקירה שניהלה ועדת פלד, הור פיעה בפניה פקיד בכיר, שסיפר כי עוד הרבה לפני פרשת „מיסמכי שכטר”, נח שד יגאל לביב כמי שמנסה לסחוט סכר

המיסמכים אצל שכטר, הגיעה אליו באמצעות יגאל לביב. מיהו עודד סלפטר זה, שעל עדותו סמך כו הן המשטרה והן ועדת פלד בחשדו? תיהם נגד יגאל לביב? בפברואר 1970, נידון עודד סלפטר ל— ארבע שנות מאסר, מהן שתיים בפועל ושתיים על תנאי, אחרי שהורשע בתיכ

„סחיטת” מיליון הלירות

מים גבוהים מגרשון רוזוב ומפעלי גיבור שרוזוב שותף בבעלות עליהם. באותה עדות, הנכללת בחלק ששרי-המשטרה לא התיר לפירסום, נמסר כאילו הציע לביב להפסיק את הפירסומים בהארץ נגד רוזוב ומפעלי גיבור, תמורת סכום של מיליון ל"י.

ייתכן שוועדת פלד התייחסה לעדות זו ברצינות, והסיקה על פיה את מה שהסיקה לגבי יגאל לביב. השבוע התברר אפיר לו לחוקרי המשטרה עצמם, כי כל פרשת סחיטת מיליון הל"י לא היתה אלא בדיחה. בשעתו, בתחילת השנה, כאשר פירסם הארץ את התקפותיו החריפות על מפעלי גיבור, פגש יגאל לביב, כתבו הכלכלי של הארץ, במקרה את אחד מידידיו, פקיד בכיר במוסד הסתדרותי חשוב. הפגישה היתה בקפה כסית בנוכחות עדים רבים. אותו פקיד זרק או בבדיחות הדעת כלפי לביב: „כמה אתה רוצה כדי להפסיק את הפירסומים בהארץ נגד רוזוב?”

תשובתו הספונטאנית של לביב, שניתנה אף היא בבדיחות הדעת, היתה: „מיליון לירות לקרן לביעור העוני.” בכך הסתיימו חילופי הדברים ביניהם. אותו פקיד הסתדרותי מתגורר בבית אחד עם דב לאוטמן, מנכ"ל מפעלי גיבור. ימים מיספר אחרי הפגישה עם לביב, פגש הפקיד את לאוטמן במוסך הבית ואמר לו, כשהוא מבלט את הבדיחה שבדבריו: „יגאל לביב אמר לי שתמורת מיליון ל"י רות לעניים אפשר להפסיק את הפירסום במהארץ.” דב לאוטמן צחק.

נראה שהסיפור המשיך להתגלגל. בשלב מסוים הוא איבד את הבדיחה שגלוותה אליו, הועבר מפה לאון כהצעה ממשית, שהוצעה על ידי לביב, להפסיק את הפירסומים בהארץ נגד רוזוב ומפעלי גיבור תמורת מיליון ל"י.

בצורה זאת הושפע גם הסיפור בפני ועדת פלד, כהוכחה שכבר בעבר היו חשדות על נסיונות סחיטה על ידי לביב.

המשטרה

נפלה בפח

הפרשה יכולה היתה להיראות ולהישמע משעשעת ומבדחת, לולא היתה כה עצובה. השבוע, אחרי שאותו פקיד בכיר ואחרי שדב לאוטמן נקרא למשטרה ומסרו עדויות מפורטות על גילי גולי הבדיחה אודות מיליון הלירות, הסתבר גם לחוקרי המשטרה שהם נפלו בפח. מה שיש כיום למשטרה (עד כמה שני תן לדעת ואם אין בידה סודות והפי תעות נוספות) נגד יגאל לביב, הוא עדות של פסיכופאט, שכבר הורשע בבית-המשפט על תוכניות מטורפות ונפשעות, ושמר עות על נסיון סחיטה שהסתבר כי מקורן בבדיחה שהתגלגלה והיתה ידועה לרבים. אם לא תצליח המשטרה להוכיח כי נמצא בידה חומר רציני ומבוסס יותר, שעל פיו החשידה את יגאל לביב בנסיונות סחיטה, היא עלולה למצוא את עצמה כנאשמת בביום עלילה וזדונית ומורי שעת, שנועדה להציל את ראשם של כמה קציני משטרה בכירים.

גילויים חדשים בפרשת לביב

שתי הפתעות ציפו כיום השישי האחרון למשתתפי וצופי משפטם של הנאשמים בנסיון לגנוב את „מיסמכי שכטר” — אותם המיסמכים שהמשטרה טר ענת כי העיתונאי יגאל לביב ניסה להשיג גם, כדי להשתמש בהם למטרות סחיטה. הפתעה אחת היתה הודעתו של הנאי שם דוד אסולין בבית המשפט. „קציני

משטרה בכירים אמרו לי”, העיר אסולין כשנקרא להופיע כעד הגנה, „שאם אני סור משהו על יגאל לביב, הם יהיו מוכנים לעזור לי במשפט נגדי.”

הפתעה שניה היתה פחות גלויה. היה זה כאשר בתחילת הישיבה הסתבר כי

הגיבור של „גיבור” זהו גרשון רוזוב, ממנהלי מפעל הגרבוניס גיבור, שאותו כביכול התכוון, לפי החשדות שהועלו על ידי המשטרה, יגאל לביב לסחוט. השבוע הסתבר לחוקרי המשטרה כי הידיעות על הסחיטה נולדו מבדיחה. עתה נתגלה שלא כל גיבורי הפרשה חוננו בחוש הומור.

להמיס את הגופות בתוך חומצה גופריתית. גור-הדין, הקל יחסית, מתחשב בעדויות המומחים, שניתנו במהלך המשפט, בקשר למצבו הנפשי של סלפטר. אומר פסק הדין: „הד"ר ירמולוביץ' (מנהל בית-החור לים לחולי-נפש בבתיים) והד"ר מאיר (מנהל בית-החולים באר"ע) מסכימים שהוא אישיות פסיכופאטית עם תופעות פסיכופאטולוגיות, כגון דחפים לרמאות, להעמדת פנים, לעשיית רושם וכו'...”

גם הפסיכולוג הד"ר דוד רודי, שנקרא להעיד על מצבו של סלפטר מטעם הסניף גוריה, אמר במהלך המשפט: „אין ספק שבחור זה חולה רוח הרבה יותר מעברייני גילי. הוא מערבל בין מציאות פנימית לחיצונית. אין לי ספק שמדובר באדם שאי-נו מסוגל להבדיל בין מציאות פנימית שלו למציאות חיצונית. הוא לא חי, רק משחק... כל מעשיו קשורים בדמיונו. הוא יכול לשכור מכונית 100 לירות ליום, אבל איננו יכול לשלם. הוא גם לא תמיד יודע שאינו יכול לשלם. לפעמים זה אקט של מירמה, לפעמים אקט של אי-כוונה.”

כאשר העלה עורך-דין אורי רון את סלפטר כעד הגנה, הוא רצה לשאול אותו כמה שאלות. שנגעו בעקיפין גם לגברת חנה פן, סגנית פרקליט המחוז. מסתבר שבסוף שנת 1969, היה אותו עודד סלפטר שותפו של יעקב פן, בעיסקה של ייצור לוחות בידוד למיכנים טרומיים. אותו

פרקליט מחוז תל-אביב, יעקב קדמי, החליף את מי שהיתה עד כה התובעת מטעם המדינה במשפט, סגנית פרקליט המחוז חנה פן. לכאורה היו אלה חילופים שיגרתיים, אולם מאחוריהם הסתתרה החלטה, שהצילה את פרקליטות המדינה ממצב מבין ביותר.

כי באותה ישיבה הוזמן פרקליטם של שני הנאשמים בנגיבת „מיסמכי שכטר”, עורך-דין אורי רון, כעד הגנה את עודד סלפטר. עודד סלפטר הוא האיש, שלפי טענת המשטרה, הוזמן אצלו יגאל לביב את נגיבת המיסמכים. הוא האיש שעל סמך טענותיו קיבלה ועדת פלד את טענור תיהם של קציני המשטרה, כי יגאל לביב היה חשוד בנסיונות סחיטה; ועל סמך עדותו זיכחה את תת-ניצב אהרון שלוש מכל חשד של פעולה בלתי כשרה בפרשת „מיסמכי לנסקי” ועורך-הדין חיים בסוק.

חוללה-רוח

ועברייני

על הריסה שמסר לקציני המשטרה, לפיה תיכנן את הפריצה לביתו של שכטר אצל שני הנאשמים, לפי הזמנתו של לביב. הוא טען רק, דבר שיגאל לביב מוכן לאשר, כי האינפורמציה על הימצאות

אורגניות

הצבוננים

בהקמת מדינת ישראל. אולם מכאן ועד לחגיגות ראוותניות ובזבזניות, שכאלו נרעדו להחיות מחדש את פולחן האישיות של האיש, דווקא ביום הולדתו ה־85. רב המרחק.

מה פתאום נזכרו דווקא השנה לחגוג? הסיבה לכך פשוטה. כשהיה בן 80 היה דוד בן-גוריון אויב המשטר והנהגת המדינה. הוא לא היה זכאי לחגיגה ממלכית. חבריו בצמרת, המודקנים יחד עימו, חוששים שהוא או שהם לא יזכו לחגוג את יום הולדתו ה־90. לכן קפצו על תאריך יום ההולדת ה־85. באותה מידה טוב היה גם יום ההולדת ה־83 או ה־87. אם חברות השליטים היתה מחליטה על כך.

מה שמעורר גועל ודחייה יותר מכל, אינה עצם ההחלטה על החגיגות, גם לא הפירוט והביזבוז שבהם בימי מצוקה כלכלית. אלא הצביעות הנוראה של חברות המנהיגים התלושה, החיה כאילו על פלגיה אחרת.

אורגניות הזלילה היתה כאין וכאפס לעומת אורגניות הצביעות שהשתוללה בבית ברל ביום חמישי האחרון.

החבורה הזאת, שאמרה עוד לפני מיספר שנים את הדברים הנוראים ביותר על דוד בן-גוריון, אחרי שקברה כמה מחבריה בגלל מריבותיהם עימו, עשתה סיבוב של 180 מעלות, כאילו לא קרה שום דבר. אותו איש, שאמר על החבורה הזאת את הדברים הבוטים והקשים ביותר שאיזה שהוא מנהיג הטיח אי פעם בפניהם, גם הוא כאילו שכח הכל. אפילו דבר, בדווחו על המאורע לא יכול היה להתעלם מכך שבחגיגה בלטה "עצימת-עין, דילוגי לשון על פני קרעים, חילוקי-דיעות ומשברים".

הכתרון: השמצת המתיים

אלו היו מדובר בסולחה, בחגיגת פיוס. ניתן היה עוד איך שהוא להסיר ביר את כל ההילולה הזאת. אבל זאת אין מזכירים כלל. בן-גוריון לא חזר בו באף מילה אחת מדיעותיו על גולדה (האשה המיטיבה יותר מכל דבר אחד לשנאה) וממשלתה. גולדה לא חזרה בה אף מאחד מהדברים והכינויים שהאשמה בהם את דוד בן-גוריון בוועידה העשירית של מפא"י ואחריה.

המליצות שנשמעו מפי מזכ"ל העבודה, ישראל ישעיהו, בנוסח "אנו שמחים על שהצללים שהעבינו על משפחתנו הגדולה נסו... מחמת סיבות מצערות ובגנות חלוף לא ישבנו איתן במחיצה אחת מיספר שנים..." איפיינו את אופיין הכללי של

דוד בן-גוריון משמיץ את משה שרת, וגולדה מתמוגגת מצחק, בפתיחת חגיגות יום ההולדת ה־85 של דוד בן-גוריון בבית-ברל בצופית. שני המנהיגים שהשמיצו זה את זה בשינאה פאתולוגית, הפכו עתה לידידים, כשהשמיצות נופלות על חבריהם המתים.

משמיצים את שרת

צאות שלהם. באים לדקור את עיני אורח המדינה בסעודת הזלילה שלהם, שתפי ריטה המדוויק נמסר להמוני העם בכל כלי התיקשורת. למען ידעו מה עולה על שולי חן המנהיגים: יין רוזה, גנפילטע פיש, צלי עוף, בשר הודו, בשר בקי טרי, קפה, עוגות חג ופירות.

לא חשוב כאן כמה עלתה הארוחה. לא חשוב שבכל ארוחה עסקית על חשבון ההוצאות שלהם, הם יכולים לזלזל מעדינים יקרים בהרבה. חשוב כאן האקט הסימלי, המעיד על הניתוק הגמור של ההנהגה האטומה מהעם. הם מכריזים בשעת מצוקה ומשבר כלכלי, כשהם תובעים לצמצם אפילו את תקציב הביטחון, על חגיגות שיימשכו שלושה חודשים ושיעלו מיליונים למשלם המיסים. הם פותחים את החגיגות בהפגנה של זלילה רבתי ביפומבי.

שום דבר לא שיקף נאמנה יותר את אופיו של המישטר בישראל, מאורגניות הזלילה לכבוד בן-גוריון.

גועל, דחייה וביזבוז

יש לא יעדה בדעתו לפסול את פעלו וזכויותיו של דוד בן-גוריון

אם היתה דרושה הוכחה לתליית שות, לאטימות ולניכור של חברות השליטים בישראל, הם סיפקו אותה. ההזדמנות לכך היתה במקרה זה פתיחת חגיגות יום-ההולדת ה־85 של דוד בן-גוריון. אולם התירוץ אינו חשוב. אינו חשוב גם מה היה באמת באותה מסיבה בבית ברל בצופית, בה חגגו 200 חברי מזכירות מפלגת העבודה ואורחיהם את יום הולדתו של בן-גוריון באורגיה של זלילה רבתי.

חשוב איך כל זה מופיע בעיני דעת הקהל בארץ; בעיני מאות אלפי עקרות בית שאינן יכולות לקנות בשר בגלל מחיריו המאמיים; בעיני רבבות פועלים עליהם מאיימים במאסר ובעונשים אחרים אם יעזו לשבות בתביעה להעלאת שכר של כמה עשרות לירות.

בעיני אלה היתה החגיגה בבית ברל מעין פארפראזה קומית של האקט של פרייט נירון קיסר בנבל, כשרומי בערה לעיני ניו. הנה, כל החבורה מתכנסת שוב יחד. במכוניות הפאר מגיעים שליטי המדינה למבצרים המפלגתיים. אלה, שהטילו את הפריזות, שכפו את עליית המחירים על המוני העם, שהפכו את מרבית העם לעבריינים מאונס על חוקי מסי-הכנסה; אלה שאינם יודעים חשבון מלבד חשבון ההר

חובתך האלמנטרית, ותביע התנצלותך בצורה ההולמת. "לגונן על כבודך". אולם במקום התנצלות קיבל פרוש מיכתב חוזר — גם הוא עם העתקים לכל חברי-הכנסה. כתב קורן, בחזרו על התקפתו האישית: "הרשה לי להביע תמיהה על הדרך שבחרת להגיב על הנושא הכלול במכתבך.עוד קודם לנאומי בכנסת עסקה העיתונות בהרחבה בעניין הקשר העסקי עם מר סטאשר.

על דברים אלה בחרת להסתפק בהורדעה לעיתונות ובמכתב אישי אלי, שבהם אתה טוען כי בעת עשיית העיסקה עם

מנשקים את שרת

גולדה מנשקת את משה שרת בוועידה העשירית של מפא"י, אחרי ששרת וגולדה נשאו בה נאומו קיסרוג חריפים ביותר נגד דוד בן-גוריון.

החגיגות שחוגגת החבורה השלטת עם עצמה: לא פיוס, לא סליחה, לא חרטה, לא חזרה מדברים, רק העלמת עין — צביעות. היה זה רק דבר אופייני, שבבואו להשיב למארחיו, נקט גם דוד בן-גוריון בשיטה דומה כשאמר "לא אגיד כל מה שיש בליבי" ובמקום לומר מה הוא חושב באמת על החבורה העורכת לו את חגיגות יום-ההולדת, בחר להטיל האשמות ורפש בחבריו המתים, שאין בהם עוד היכולת להתגונן.

כך האשים את חבריו לשעבר משה שרת, אליעזר קפלן ודוד רמז, כמי שהיו אחראים ל"בכיה לדורות", שמנעו ממנו את שיחזור הרי יהודה וירושלים השלמה במלחמת העצמאות, ושחשמו כל חופש פעור להצבאי ממנו בימיה הראשונים של המדינה.

וחבורת השליטים ישבה ושמעה מתמוגגת את דבריו, מבלי שאיש יעז להפסיק. אותה גולדה מאיר שנישקה בפומבי לזאת הזדהות את משה שרת בתום הוועידה העשירית, כשבערוב ימיו גילה אומץ לב וניסה להתנגד לבן-גוריון, היא שהגדירה שרת משה-בוקר להשמיץ את אותו שרת מבלי שתפצה פה ותצפצף.

הנסיגה של החבורה הזאת לשפץ את ההיסטוריה, להעלים ממנה את כשלונותיהם ושאננותיהם, לא יעלה בידה.

חבל רק על בן-גוריון, שבחורפו הוא נותן יד להילולה הצורמת הזאת, שלא נועדה אלא לרומם ולשבח את הצביעות.

ראלית למרות עברו? "אני מביע, איפוא, דעתי שוב כי מן הראוי שתנקוט בדרך של ביזור ציבורי-רביאויקטיבי, אם ע"י הכנסת, אם על-ידי מבקר המדינה או בדרך ציבורית אחת, כדי שהפרשה תתבאר כדבעי.

"כאשר-ציבור ותיק, וכחבר הכנסת, ראוי היה שתעשה כן, כדי לגונן על שמך ועל כבודך".

עיצו עצה ותופר. עכשיו ממתינים 118 חברי-הכנסת האחרים בכליון-עיניים להמשך הקטטה המילולית.

רק בדבר אחד הם בטוחים: שפרוש לא יפעל על פי עצמו של קורן.

(המשך מעמוד 13)

תצליח המדינה לגייס בשנים הקרובות את מאות המיליונים הדרושים להקמת רכבת תחתית באזור גוש דן. אבל פרס הוא בעל חזון. לו אין זמן. וכך, ידעה העתונות לספר, שהיא ארבע שעות רצופות במטרו של פאריס כדי ללמוד את הבעיות מקרוב. כאילו אם היה שוהה שם חודש ימים היה למד מכך משהו. ומי נמצא בין המומחים שצריכים להחליט על שיטת הרכבת התחתית שי תאמץ ישראל: כמובן, מנהל רשות הנהג לים אהרון רמז.

שיטה ישנה. שמעון פרס לא עשה כל רע. הוא עשה מה שעשו ועושים כיום: מציאת תירוק רשמי לשם מסע תערוכות וטיוולים עם פקדי משרדו על פני אירופה.

זהו שיטה שאומצה במשך שנים במדינה ואיננו מתרגש ממנה עוד. אבל כיום, במצב הנוכחי, כשהממשלה מניחה ידה על הגרושים האחרונים של אבינו, ושריה זועקים מרה על הצורך בקימוצים וקיצוצים — צריך אדם להיות נטול חרש שים לחלוטין כדי לעשות מה שעשה שמועון פרס.

השטחים

אוניברסיטה נוצרית

בשטחים

לא רק ליהודים ולערבים יש צרות בשטחים. גם לנוצרים. מה שמטריד את הנוצרים, זה גל ההגירה הפוקד את בני העדה. במיפקד שער כה ממשלת ירדן ב-1961, היו בירושלים 13 אלף נוצרים. בספטמבר שלאחר מלחמת ששת הימים — 11 אלף בלבד. בי גדה כולה, הצטמצם המינסטר בתקופה הירדנית ב-33 אלף נפש ל-17 אלף. הצטמקות זו, יש לזכור, אירעה על אף הריבוי הטבעי של האוכלוסיה.

גורמי תסיסה. הסיבה להגירת התור שבים הנוצרים משטחים איננה תת-עלול שלטון הכיבוש, אלא גל האבטלה בקרב הנוצרים, שהם רובם בעלי חרש כלה — והפחד מפני העתיד בקרב אלה שאינם בעלי השכלה. האחרונה, שהם ברובם בעלי מקצוע, מתפרנסים היום בישראל יפה — אך חוששים מהיום בו יחרור רכבות ישראלים מתצבא למישרי תיהם האזרחיות. כ-19 אלף נוצרים מה שטחים עובדים בתחומי הקורירוק — והם יודעים יפה שהם עובדים רק מפני שחסרות ידיים עובדות יהודיות.

הכס הקדוש מורא. הבעיה הגיעה למימדים כאלה, שאף הכס הקדוש הביע את דאגתו שמא יישארו הכנסיות בארץ הקודש ריקות מאדם. בעקבות העלאת הבעיה, הסתמנו כאפשריים הפתרונות הריבויים:

- הקמת אוניברסיטה נוצרית בשטח, בה יוכלו צעירים נוצרים להמשיך בלימודיהם.
- הקמת בתי-ספר מקצועיים, בהם יוכלו צעירים לרכוש מקצוע.
- מסע הסברה נגד ההגירה.

פיתרון נוסף הוצע כרצוני ביותר, אך קשה יותר לביצוע: השכנת שלום במרש, מאחר ש"מצב האיבה הנוכחי הוא הגורם היסודי לכל הבעיה".

הסוחרים

נגד האלופ

עד סוף חודש זה יצטרפו שר החקלאות חיים גבתי ותת-אלופ יצחק פונדק להתייצב בפני בית-המשפט העליון בירושלים ולנמק מדוע הם מסרבים לשני בעלי הון מעוה, סעדה יסיגין ומחמוד אמורטג'ה, לבנות בית-אריות להדרים.

בעתירותם, טוענים השניים, באמצעות עורכי-הדין שמואל תמיר, כי יש להם פרדסים המייצאים כשלושה מיליון דולר לשנה. כמות הפרי מהפרדסים שלהם מגיעה לשישים מכל יבול ההדרים ברצועה. **לא רוצים עזרה.** בעוה ישנם ארבעה בתי-אריות ענקיים. האחרון שבהם הורקם לפני כשנתיים. על-ידי ישראלי שקיבל למטרה זו הלוואות ממשלתיות ואת תמיכת השלטון.

קורבן בקרי

מוות אחרי 45 ימי מעצר

שני בעלי ההון מעוה אינם רוצים שום עזרה ממשלתית. את בית האריות הם רוצים להקים בכוחות עצמם. הם מציינים שכיום הם משלמים סכומים ענקיים ל"בתי-האריות המקומיים. אך למרות הסכום מים הענקיים שהם משלמים, מעדיפים בעלי בתי-האריות לארו בשעות היום את פריים שלהם. ורק בשעות הלילה, כאשר הפיקוח הינו כמעט ובלתי אפשרי, אורזים הם את הפרי של העותרים — ללא פיקוח.

הערכה. בקשת השניים נדחתה על-ידי המימשל הצבאי בטענה, כי יש עודף בכתי אריות בעוה. השניים הודיעו שהם מוכנים להתחייב לארו אך ורק את הדרים שלהם. למרות זאת, רשיון לא קיבלו. הם פנו לבג"ץ. בעתירותו, כתוב הפרקליט: "הנסיון להקפיד את המצב, בי נסיבות המיקרה, מהווה העדפה בלתי מוצדקת של תושב על מישנהו. העדפה זו היא קיצונית וחמורה במיוחד לאור העובדה, שהאחד קיבל רשיון בתוספת הלוואה ממשלתית בתנאים נוחים — ואילו מן השני נשללת אפילו הזכות לרשיון להקמת בית-האריות על חשבון עצמו, וללא עזרה ממשלתית כלשהי".

תעלומות

מותו של

חשוד

מוחמד איברהים בדרני ישב עם חבריו בפסח תחנת הדלק סונוול. בתוכני כפר עראבה בגליל. השעה היתה שבע בערב והם האזינו למוסיקה שבקעה ממקלט הדין.

לפתע התקרבה לתחנה מכונית בלתי מוכרת. אין זה מהווה רגיל לראות מכונית, שאינה שייכת לבני המקום בתוך הכפר. בפסח הכפר נמצאת תחנת דלק, ואף זו אינו מחפש דלק בתחנה הפנימית. כאשר עצרה המכונית יצא ממנה גבר צעיר ונאלץ בערביה: "האם מישוה יודע היכן גר איש זה?" הוא הצביע על גבר ששכב בתוך המכונית.

בדרני וחבריו התקרבו למכונית. הם הבחינו באדם שוכב כשפניו מכוסים בכאפייה. כאשר חוסטה הכאפייה זיהו אותו כחאג' מנצור בקרי, 64. הוא היה מחוסר הכרה. לפני שמישהו הספיק להסביר היכן מתגורר בקרי, הודיע להם: "אני מוריד אותו כאן. אתם תביאו אותו לברי תו". הוא לא התמין לתשובה, הוריד את הזקן בתחנת הדלק.

כך, בצורה מיסטרית הגיעו לסיומם 45 ימי מעצר של חאג' מנצור בקרי.

"רבחוני!" בקרי נעצר עם 14 מבני הכפר עראבה, זמן קצר אחרי שהסתבר שאחד מבני הכפר ביצע, בשותפות עם חבלן ערבי, התנקשות בחייל צה"ל בקרי בת הכפר. בקרי, שעבד ב"ה שנים האחרונות כפועל בבית-החרושת לשימור רים פריז'ה בחדרה, נעצר במקום עבודתו. למרות שחיה נשאר ללון כשומר במחסל, היה מגיע לכפר רק אחת להודשיים, הוא נחשד במתן מחסה לחבלנים שרצחו את חייל צה"ל.

שלוש פעמים הוארך מעצרו. הוא שוחרר מהמעצר בצורה המוזרה, כשהושלך מהי מכונית בפסח הכפר כשהוא גוסס ומחוסר הכרה. קרובי משפחתו שראוהו פרצו בועות. בקרי הזקן, ששקף את עיניו לזרע עים מספר, תפס בראשו ואמר רק מילה אחת: "דבחוני!", שפירושה "שחטוני!" ומובנה גם "היכניני עד מוות!"

רופא שהובהל לבדקו, צוה להעבירו מיד לבית-החולים בנצרת. שם, אחרי שערך לו צילומי רנטגן פסקו כי הוא חבול קשה בראשו. פקדו להעבירו לבית-החולים רמב"ם בחיפה, כדי לבצע ניתוח ראש. זה היה הסיכוי היחיד להצילו.

לקרובי משפחתו נאמר שסיכויי הצלתו אפסיים. ואומנם, יום אחרי שנותר, ארבעה ימים אחרי שנזרק מחוסר הכרה במכונית שהביאה אותו ממקום מעצרו, השיב חאג' בקרי את נשמתו לאללה.

חקירה בנסיבות המוות. קרובי משפחתו של בקרי, היו משוכנעים כי מותו נגרם כתוצאה ממכות שספג בעת מעצרו. הם לא הבינו מדוע לא קראו להם לקחת את בקרי הפצוע מבית-המעצר, ורק הש"ר ליכורו ככלב בתחנת הדלק.

באמצעות עורכי-הדין הנא נקרה הם פנו לבית-המשפט בחיפה, תבעו לערוך חקירה בנסיבות מותו המיסטריות של הזקן.

כאשר פנה נקארה לבית-החולים רמב"ם, ביקש לקבל את תיאור הפגיעה של בקרי, שכתוצאה ממנה היה צורך לנתח. הוא נדחה. במקום תעודה ביקשו ממנו 158 "ל", עבור שני ימי האישפוז של יוסוף מנצור בקרי לפני מותו.

עסקים

שלם היום

תינה מי יודע מתי

ההודעה הנוראה הגיעה אל רינה זפרני בשעות הצהריים: בעלה נפתלי, שיצא אותו בוקר לעבודתו, נהרג בתאונת-עבר'ה.

לאחר תקופת האבל, פנתה האלמנה, שי נותרה עם שני ילדים בגילים שבע וש"ר לוש, אל חברת הביטוח צור, אצלה היה נפתלי מבוטח בביטוח-תאונות על-סך 20 אלף ל"י.

פנה, ונתנה להמלומה גוססת: החברה הודיעה שלא תשלם. משום שהפוליסה בטי-לה.

תנאי יחיר. כיצד היתה הפוליסה בטי-לה, למרות שזפרני שילם את הפרמיה? התשובה טמונה בעובדה, כי נוסף ל"תשלום הפרמיה, חייב הלקוח לעמוד ב"שורה ארוכה של תנאים נוספים. הכלולים בחוזה שבינו לחברה. אלא שעד שאינו

תקופה קצרה. אם היינו יודעים את כל הפרטים האלה, ייתכן שלא היינו מסכימים לבטח אותו. בגלל העלמת פרטים אלה, ביטלנו את הביטוח, כאשר הם התי-גלו, לאחר מותו.

נסיין לא לשלם. "לא נכון," משיב עורכי-דין יואל לוי, סניגורה של רינה זפרני. "נפתלי זפרני לא קיבל מעולם כל הודעה ביטול או אי-יחדוש על הפוליסות שלו, לא מירדניה ולא מסהר. מדובר פה בניסיון פשוט מצד חברת צור לא לשלם לאלמנה את המגיע לה."

אם מגיע לה או לא לא מגיע לה, זאת יקבע השופט מקס קנת — המשפט אמור להתחיל בסוף דצמבר. מתי יסתיים — אין איש יודע. נפתלי זפרני נפטר ביוני שנה שעברה. דהיינו — במקרה הטוב בי יותר, תקבל האלמנה את הכסף, אם תזכה במשפט. שנה וחצי לאחר מותו של בעלה. אפשרות זו היא תיאורטית. משפטי ביטוח יכולים להימשך דורות. גם אם תזכה במשפט, תצא נשמתה של האלמנה עוד הרבה פעמים עד שתראה פרוטה.

רדיו

מסיבת יום-הולדת

אינטימית

כל אחד (או לפחות, כימעט כל אחד) יודע שדרדור דותן הוא בחור מצחיק. כל אחד (או לפחות — כנ"ל) יודע גם שהוא לא הכי רזה בעולם, שהוא יודע לחקות נורא טוב את אבי טולידאנו, את יפה ירקוני, את אריה אליאס ואת עוד כל מיני — אבל שהספציאליטה שלו היא שושנה דמארי.

מה שלא כל אחד יודע על דודו, הוא שיש לו עוד תכונה אחת בולטת במיוחד: הוא פופולארי בחברה בצורה יוצאת מן הכלל.

האמת היא, שעד יום חמישי האחרון — בשעה אחת לאחר הצות — אפילו דוד עצמו לא ידע על התכונה החשובה הזאת שלו. מה שקרה לדודו, קרה בעבר גם לדורות הבקין ולעוד כמה אמנים: גלי צה"ל ערכו לו מסיבת יום-הולדת, ואז פיתאום הסתבר לכולם ששום דבר לא יעזור: הוא פשוט מין טיפוס חברותי שכזה, שכל אחד מת עליו. עובדה: כל כך הרבה אנשים הגיעו

דודו דותן ושושנה דמארי

קול ישראל חברים

— למרות השעה המאוחרת — למסיבת יום הולדתו ה-22 שנערכה במלון טיראן — עד שלא נמצאו די מקומות-ישיבה לכולם.

אנשים חשובים מאוד. מי לא היה שם? דוגמנית הצמרת, קארין דונסקי. צלם דוגמניות הצמרת, זלם צמרת בזכות עצמה, סמי בורג, כוכבת הצנת הצמרת של השנה, גאולה נוני, זמרי הצמרת אבי טולידאנו, שלמה ארצי, ויגאל בשן, זמרת הצמרת של כל הזמנים — עם מלחמות ובלעדיות — שושנה דמארי, ואפילו חקיין צמרת — או לפחות חקיין-צמרת-לשעבר — דודק סביר.

מלבד אנשי צמרת בהווה ולשעבר, היו שם, כמובן, גם כמה שלא היו, אינם, ושאיין להם הרבה סיכויים להגיע לצמרת.

תובע כסף, אין חברת הביטוח — כל חברות הביטוח — עומדת על כך שימלא תנאים אלה. היא מעוניינת רק במיליון תנאי אחד — תשלום הפרמיה. רק כאשר מגיעה עת התשלום, בודקת החברה אם אמנם מולאו גם התנאים האחרים.

לא היינו מסרימים. במיקרהו של זפרני, לא מולאו התנאים, טענה צור. טען עורכי-הדין אברהם מישר, יועצה ה"משפטי של צור: "המנוח סילף עובדות. הוא לא מסר לצור את האמת, כאשר חתם על הפוליסה. הוא הודיע שהוא מברח רק בחברה נוספת אחת. לא גילה כי הוא מבוטח בשתי חברות אחרות. הוא לא הודיע כי חברת ירדניה סירבה בזמנו ל"חדש לו את הביטוח, ושחברת סהר ביטלה לו ביטוח, עקב ריבוי תביעות שהגיש בי

שיילחם במימסד הקיים. ייתכן רק מימסד שיבחר לתקופה מוגבלת ויפנה את מקומו למימסד חדש!

כיצד מתישבת אידיאולוגיה זו עם תמיר כה נלהבת כל כך בגולדה מאיר? מסביר פרידמן, הטוען כי ארגונו מונה כיום 100 איש ועורך את כינוסיו על הדשא באוניברסיטת תל-אביב: "גולדה היא מעל ומעבר למימסד!"

ולדה מאיר אינה צריכה למהר להתפטר. מסתבר שלא כל העם נגדה. יש לה עוד כמה תומכים. כמה מהם אפילו היו מוכנים להוציא בשבוע שעבר מכיסם כמה מאות לירות, לפרסם בעיתונים מודעות תמיכה נלהבות בגולדה מאיר כראש-הממשלה. הם חתמו על מודעתם בתואר "בני-אור", כדי שכל מי שאינו תומך בגולדה ידע שהוא שייך למחנה "בני-החושך".

בעד חופש מיני!

נגד המימסד

י תכן ומהמתם של בני-אור עבור גולדה מאיר, היתה עוברת ללא תשר

מי הם בני-אור, תומכיה הנלהבים של גולדה? נא להכיר: המנהיג — יאיר פרידמן, 27, גרפיקאי במקצועו, שהואשם על ידי המשטרה בנסיון לזייף צ'קים של הביטוח הלאומי, בויזף שטרי חוב בסכומים של עשרות אלפי ל"י, ובאיום בנשק חם, משי

והרעיון הראשון שניצנץ בי היה בני-אור.

עין-גיל נדהם כמובן, כאשר ראה בעתור גים מודעות תמיכה בגולדה בחתימת בני-אור. באותן מודעות הופיע שמו של יאיר פרידמן וכתובתו: רחוב כרמית 5, תל-אביב. מספר עין-גיל: "פניתי לכתובת שפורסמה בעתון. שאלתי על בני-אור. אף אחד לא ידע. מצאתי שם מישוה בשם פרידמן. זקן בן 80 פתח לי את הדלת. שאלתי אותו על בני-אור. הוא לא ידע על מה אני מדבר. הבנתי שמישהו רצה להשתמש בשמו כדי לחסל אותנו. ונתן כתובת של מישוה בשם פרידמן."

בני-אור הם קראו: "מסגרות וצורו כדי שינפצו אותן עם סיום תפקידן. מימסד נוסד כדי שיפילו אותו כשיתחיל להסתבך. צעיר עשה זאת!"

היה צורך בחקירה מדוקדקת כדי להיוור כה שאותם בני-אור, שקראו למלחמה בי-מימסד המסואב, אינם אותם בני-אור שקר או השבוע לתמיכה בגולדה. השמש החזקה בישראל, מסתבר, משפיעה על היוולדם של הרבה בני-אור מכל הסוגים. בראש ארגון בני-אור השני עומד אהוד עין-גיל (21), צעיר מבתיים, שסיים לא מכבר את שירותו הצבאי בחיל-התותחנים.

אבל ליאיר פרידמן, מנהיג בני-אור, לא היו כל כוונות זדון לגבי בני-אור של עין-גיל. אמר פרידמן, דמית ידועה בקפה כסית, המתפרנס מהוצאת מעטפות מבוטלות לאירועים שונים: "אנחנו בני-אור הראשונים. אני בכלל לא מתיחס לעין-גיל. הוא סתם גנב לנו את השם. שיהיה לו לבריא. הוא בסך הכל צעיר

בני-אור

בבני-אור

שגמר את הצבא וכנראה מטרידות אותו בעיות הסקס שלו. שמעתי אותו נואם בהייד-פארק שבכוכר מלכי ישראל על סקס וחופש מיני. פעילותו לא מפריעה לי. שיצטרף לארגון שלנו. אנחנו ארגון של ממש. הוא רק צעיר משולחב בסך הכל."

מדוע מסר במודעות כתובת שאינה שלו? משיב פרידמן: "לא רציתי לתת את כתובתי, כיוון שהיא בגבעתיים. מסרתי את הכתובת של אבי. אבל אני גולדתי בכתובת הזאת."

רק שאלה אחת במלחמת בני-אור נגד בני-אור, נשארה ללא תשובה: מאין יש לצעירים יושבי כסית, בימים טרופים אלה שלאחר הפיחות, אלף לירות ויותר כדי להודיע מעל גבי העתונים לגולדה שהם מאחוריה?

על כל פנים, מישוה צריך להסב את תשומת-ליבה של גולדה: בני-אור מאחור ריך, הוזהרי!

עין-גיל, שלפני גיוסו הוציא לאור כמה עלוני נוער, החליט, לדבריו, עם עוד ארבעה חברים, להקים ארגון פוליטי שיילחם במימסד, משהו מעין "פנתרים לבנים". הצעד הראשון היה פירסום מודעות בעתון גים.

לדבריו, השיבו למודעותיו בעתונים 20 איש, שהשתתפו בכנס ראשון שנערך באולם תיאטרון מרתף בתל-אביב. הפעולה הראשונה של בני-אור של עין-גיל היתה עריכת הפגנה שקטה בפתח מסעדת הפאר קטבה, נגד ארוחות עסקיות על חשבון ההוצאות.

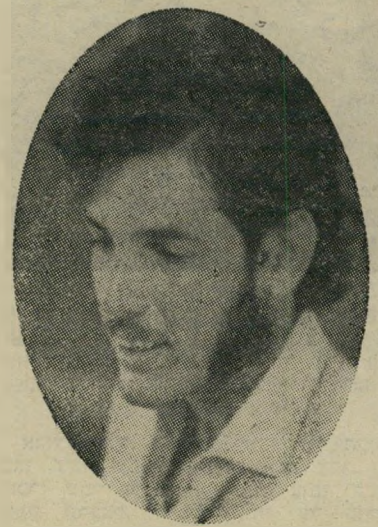
עין-גיל רואה את עצמו אנרכיסט, אבל מתכוון להתחיל בשנה הבאה בלימודים מסודרים באוניברסיטה. מסביר הוא כיצד בחר בשם המחייב בני-אור: "אני לא מייחס לשם של הארגון שום חשיבות. בחרתי בו במקרה. כאשר פניתי לעתונים וביקשתי לתת מודעות ביקשו שתהיה איזו תחיתה על המודעות. חשבתי על שם

בני-אור ואהל

— גולדה מעל למימסד!

מתלב, לולא הופיעו לפני שבועות מספר בעתונים מודעות, החתומות אף הן בידי ארגון הנושא את השם בני-אור, שסיגנון היה שונה לחלוטין.

בני-אור עין-גיל

— חופש מיני —

פטו לא התקיים עדיין. סגן המנהיג הוא אלי ואהל, 24, סוכן ביטוח, שחיבר כמה ספרים על היפנות, הואשם בזמנו בעיסוק ברפואה ללא רשיון. בחודש מרץ השנה יצאו בני-אור של פרידמן וואהל מחושך לאור. הם הפיצו כרוזים בהם הודיעו לציבור על פעילות ארגונם. בין השאר, נאמר בכרוזיהם: "בני-אור ילחמו במימסד הקיים ויכריזו על כל איש מימסד שאינו דוגל ברוטציה כבך חושך... אהבת הגוף תינתן לכל בני-אור

אך היא גם חלק מאיזור, בו שווה הר אדמה זהב. בשיכון בבלי הפסיקו למכור את האדמה לפי שיטחה. היא נמכרת לי-קבלן לפי מספר החדרים שיבנה עליה. יותר גבוה, יותר חדרים — יותר כסף. הגיון זה עולה לקבלן 15,000 ל"י לחדר — עבור הקרקע בלבד.

מיכרה זהב. מאליו ברור מי ינצח בי מאבק בין הכלניות לבטון. בעלי הגבעה אינם יכולים לראות בה כר של כלניות. זה רואים בה מה שהיא באמת — מכרה זהב ותו לא.

קשה כמובן להאשימם. הם היו טפשים לוא נהגו אחרת. אם יש מי שמאפשר לי מחירי הדירות והקרקע לזנק לשחקים כי אלה, ואם יש מי שמרשה לכסות שיכון שלם בביטון, ללא ריחות ירק — מדוע שלא ייהנו גם אותם קבלנים מהשמחה הכללית?

קשה לצפות מהם להבין, כי השמחה היא עצובה למדי — לאותם ילדים, שיצר טרכו לגדול בלי הגבעה, ובלי הכלניות.

נות. לעומת זאת יש בבבלי הרבה ילדים, כי זהו שיכון של זוגות צעירים ברובו.

שיכון בבלי מכוסה כולו בטון — כביי שים, ומגרשי-כנייה. ונותרה בו גם גבעה ירוקה אחת. את הגבעה האחת הוו, מחסי לים בימים אלה.

נקודה בודדת. כעכברים על הר גבי-נה, נלחמים קבלני הבניין ביניהם מי יני גוס נתח גדול יותר מן הגבעה האחרונה. לא עובר שבוע, ובמקום, בו מחיר הקרקע הרקיע מעל ומעבר לכל הגיון, צומח בניין חדש. לא עובר שבוע, מבלי שהגבעה תיגנס עוד קצת.

הגבעה, המשקפה על כל השיכון, מכר-סה כולה ירק. היא נקראת "גבעת הכל-נות", ובעונה באים אנשים מכל קצווי תל-אביב להביט בפריחת האנדרת. היא מקום משחק מקסים לילדים. היא נקודה בודדת של רגיעה לעין העייפה מבטון ואספלט.

אלא כ"ידידת ילדות" (הילדות במיקרה זה, שייכת לדוד). על רקע זה ניתן גם לחבין את הקשר העמוק שבין השניים. והיו גם הפתעות. כמו אבי טולידאנו למשל: אבי לא הזמין את דודו ל-חתונתו, שהתקיימה לפני חודש וחצי בסך הכל. אף אחד לא שיער — אפילו בי-דמיונו הפרוע ביותר, שבמשך חודש וחצי זה, הספיקה להתפתח ידידות כל כך עמוקה בין השניים.

אבל בסך הכל — כל האהבה הפתאור מית זאת היתה די צפויה. אחרי הכל, ידוע שקול ישראל חברים. אז עכשיו גם גלי צה"ל חברים.

תל-אביב

הפשע

האחרון

בשיכון בבלי בצפון-מזרח תל-אביב — כמו בשאר חלקי העיר — אין הרבה גיי

אבל הבדלים מעמדיים אלה, לא הצ-ליחו — בשום פנים ואופן — לקלקל את מצב הרוח המרוגם ששרר גם אצל אלה שבצמרת: אחרי הכל, הם ידעו שבתור ידידים ותוקים של דודו — בראש ובראשונה — ובתור אמני צמרת — שנית — הם יתבקשו לתרום את חלקם הי-רדיופוני להצלחת הערב.

ידידות-בזק. אז מה לא עושים עבור ידידים? במיוחד אם המעשה הוא מועבר באופן ישיר לגלי האתר, בתכנית יוקרה של שבת לפני הצהריים?

אז הם עשו. וכל ארץ ישראל המאו-נה לרדיו, יכלה סוף סוף לדעת מי הם ידידי הקרובים של דודו דותן. כמובן שבעד אותו הכסף, היתה לאותה ארץ ישראל הודמנות בלתי-נישכחת להקשיב לצליל קולותיהם הערבים.

הקולות המיוחדים שנשמעו שם, היו שייכים לידידים מסוגים שונים: שלמה ארצי, למשל, הוא ידיד מתקופת חלקה הצבאית של דודו. את שושנה דמארי, לעומת זאת, אי-אפשר לתגדיר אחרת

לשקר אין רגליים-אבל יש לו שדיים

הבלוף הגדול

של וטו

קורם לקחו לנו הצרפתים את המיראזים. עכשיו הם רוצים לקחת מאיתנו דבר שהם לא נתנו להם בכלל — את תדמיתה של מדינת ישראל כמדינה של חלוציות ומוסר.

זה בכל אופן מה שמנסה לעשות בגלל יונו האחרון. ירחון הגברים הצרפתי (לואי) (לו), שהוא מעין חיקוי צרפתי לפלייבוי האמריקאי. בעקבות הפלייבוי, שמירסס לפי גי כשנתיים סידרת צילומי עירום של יפהפיות ישראל, החליט גם הלואי להציג את הישראלית הערומה בפני הגבר הצרפתי. אלא שאין מה להשוות כלל בין שני המיבצעים.

מיבצעו של הפלייבוי היה מיבצע של ממש. צלמיו שהו בארץ שבועות רבים, חיפשו נערות שתסכמנה להצטלם בעירום. הקדישו לכל אחת מהן יום צילומים. פירי סמו אותן לבסוף בשמותיהם המקוריים וברקע הטבעי שלהם. הלואי עשה חלטה.

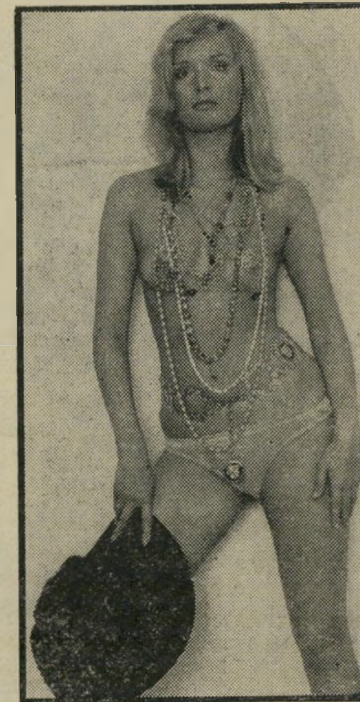
צלם הירחון, אנדרי הולמקוויסט, שהגיע לארץ, גייס במיבצע בזק כמה דוגמניות ונערות, שהסכימו להצטלם בעירום תמורת תשלום מתאים. אבל בשני תנאים: שזהותן האמיתית לא תתגלה והן לא תור פענה בשמותיהם אפילו בירחון הצרפתי, ובתנאי שתמונותיהן יתפרסמו רק בחו"ל ולא בארץ.

כתוצאה מכך היה הלואי צריך לפברק כתבה, המעוררת לעג וגיחוך אצל כל ישראלי. זוהי כתבה הנפתחת במילים: "חשור פות למען הלואי — מתלאכיב עד אילת, עירוניות וכפריות, שוחרות-שלום וצבאיות — אלה הן הבנות של ישראל. אידה, שר לה, רחל, אסתר, גולדה וציפי — זה הירי פי הנסתר של הארץ המובטחת".

צריך רק לציין שבעוד שלכל השמות ניתן כיסוי, הרי רק לשם אחד אין מלווה אף תמונה בכתבה — שמה של גולדה.

אבה המזוייפת כך מציג הירחון הצרפתי את אידה, הצברית התל-אביבית, המשחזפת בעירום בשדות קיבוץ תל-יוסף.

אבה האמיתית זוהי אבה האמיתית, עולה מגרמניה, שנישאה לישראלי, הפכה לדוגמנית העירום המצולמת ביותר בארץ.

החיילות העירומות

ה בלוף של הלואי בולט לעין ומר-גיז בשני חלקים של הכתבה על נעירי ישראל. בעמוד אחד שילב הירחון תמונות של חיילות צה"ל במדים, עם תמונות של נערות עירומות. הכותרת לתמונות אלה נועדה ליצור את הרושם שמדובר באותן הנערות, אחת, חיילת המתפשטת ומבלה במדים לסירווגין. אומר הלואי: "רחל, החיילת היפה, אינה משתעממת כשהיא פושטת את המדים. בבגדיים היא יכולה לטובל ראשה במים, לקשקש עם חברותיה ולשחק ברקיסות בשפתיהם בי תל-אביב."

בתכסיס שקוף זה מנסה הירחון הצרפתי להשביע את רעבונם החולני של הגברים הצרפתים: לראות סוף סוף חיילת צה"ל ערומה.

החיילת העירומה זהו עמוד מתוך הכתבה ב"לואי". הכותרת לתמונות, מיועדת ליצור את הרושם כאילו תמונות העירום בעמוד הן תמונות העירום של חיילות צה"ל, המצולמות באותו עמוד.

שנית מצדה לא תיפוק

אותה כשולה, תלמידה מתל-אביב, עשוה מאמץ ני כשברקע משהו הנראה כמו מצדה. השם היחיד

אחרי צה"ל בא גם תורו של הקיבוץ. כאן עשה הלואי תרגיל מסוג אחר. הוא שכר שתי דוגמניות, לקח אותן לשדות עמק יזרעאל, הרכיב אותן על טרקטור

כך עובדים בקיבוץ שדות קיבוץ תל-יוסף, מוצגות על ידי ירחון הגב

בשמש ולריצה בשדות. כמו צבריות רבות, באות ציפי ואידה כל שנה לקיבוץ תל-יוסף בעמק ישראל (הכוננה לעמק יזרעאל) שבגליל. כאן החיים הם פשוטים, והים לגמרי לאלה של החלוצים בימים עברו. החל משעה מוקדמת בבוקר הן עובר

בעין גדי לדברי ה"לואי", צריכה בחורה זו, המצולמת ליד מפל עין-גדי, להיות אסתר, נערה אילתית, אחת האטרקציות של עיר זו.

דוּת בשדה. ביום אחד הן חורשות בטרק-טור, ביום שני הן רועות צאן. החיים עבורן הם החיים האמיתיים של ישראל... "זה ששתי החתיכות המצולמות בעירום אינן נקראות לא ציפי ולא אידה, ולא רק שאינן קיבוצניות ולא עבדו מעולם ב"קיבוץ, אלא שאחת מהן אינה כלל צברית אלא גרמניה — זה אינו משנה. בסופו של חשבון אין הכתבה מוזיקה לישראל. היא רק עלולה להגביר את תנועת ההתנדבות בנוער האירופי לעבודה בקיבוצים. ואז הם יצטרכו לחפש בנרות קיבוצני קיות כמו אלה המופיעות בכתבה.

אבל מה בנוגע לשדיים? זה עדיין לא כל כך בטוח. בכל אופן, ישראלית זו, שה"לואי" מציג כדי לזקוף את חזה כשהיא מצולמת ביס-המלח, צילומו נפקד מן הכתבה הסלפית היה גולדה.

והפשיט אותן בשמש, דבר שנתן לו את ההצדקה לכתוב: "לאחר הפסקת האוכל יש לציפי ולאיידה שתי שעות לפני שיה"זר לעבודה. הן מנצלות אותן לסייסטה

כך חיים בקיבוץ בעזרת שתי דוגמניות העירום הישראליות, שהס" כימו להתפשט בשדות עמק יזרעאל, מציג ה"לואי" לקוראיו תמונה מסולפת מהווי הקיבוץ הישראלי. לגבי ירחון הגברים הצרפתי, לקוחות תמונות אלה (למעלה ולמטה) מהווי החיים היומיומי בקיבוצי ישראל.

חתיכות אלה, הרכו" על גבי טרקטור ב" ים הצרפתי "לואי", כשתי צבריות שהתגייסו בקיץ לעבוד בהתנדבות בקיבוץ, עובדות לחליפין בחריש ובמרעה. האמת היא שהשתיים אינן אלא דוגמניות מקצועיות, שאפילו שמויהן סולפו ב"לואי".

מאסר עולם או קנס של כמה לירות?

אונס קולקטיבי?

זה סתם מישהו!

לא אדם אחד אונס, ולא שניים. אלא כנופייה שלמה — כנופיית רחוב העוסקת גם בגניבות, סחיכות, מעשיבריונות — מתנפלת על נערה אחת, ואונסים אותה.

לפעמים מוכתה הנערה על ידי אחד מאנשי הכנופייה. הוא „תפס התיבה“, הך לז, ואז הוא רוצה לכבד במציאה גם את חבריו.

פעמים אחרות, כמו במקרה זה, מוצאת הכנופייה את הקורבן בפארק, מברחה את החבר שלה, ומתנפלת עליה.

האח: „אולי אתה מכיר איזה עורך-דין? צריכים עורך-דין בשביל כולם, או אחד לכל אחד?“

האם: „תדבר עם בעלי חנוך. אבל לא עכשיו (באמונה בבוקר). הוא עוד ישן. בשמונה וחצי זה יהיה טוב. הוא עצבני. ב־10 הוא יוצא לעבודה. יש לנו חנות.“ בינתיים לא עשתה המשפחה דבר למען הבן העצור. לא חיפשה לו עורך-דין. לא ניכרת התרגשות מיוחדת. **האב, חנוך,** אחרי שהוא מתעורר: „הממשלה אשמה במה שקורה לנוער בשכונה שלנו!“

האם: „בלילה שעצרו את ישראל, באו שני שוטרים בניידת. שמעתי שהילדים בשכונה רצו לחסל את השוטרים. אפילו הילדים בשכונה לא סובלים את השוטרים.“

כולם נגדנו

השחורים

אב הוא בן 42. 22 שנים בארץ, 18 שנים מיקרה סעד. ששה ילדים, בני 19, 18, 16, (ישראל), 12, 11, 8. „המישטרה אשמה בכל התקשרותי שלוש-ארבע פעמים עם הרב־סמל דגול באור־יהודה, והלכתי לשוטרים. אמרתי להם שראיתי את בני, ישראל, מסתובב עם חברים שמשתמשים בסמים. סיפרתי להם שהם נפגשים בצריפים של הנוער העובד של ההסתדרות, ומעשנים שם חשיש.“

בתשעה בתים, אצל קציני־מבחן, עובדים סוציאליים, שכנים, חברים ועדי־ראיה, דיברו על המיקרה — ושוב נתגלו שני עולמות.

אחיו של החשוד מס' 1 בא ללישכת מוזכר בית־המשפט, אחרי שנגמרה הישיבה, התעניין כלאחר־יד בגורל אחיו. בן 19, יפה־תואר: „הוא יקבל רק קנס, נכון? אם זה בפעם הראשונה, נכון שזה רק קנס? בכלל, שמעתי שהבחורה היא מתרוממת!“

ידידו של החשוד מס' 1, בן ה־14 וחצי, נראה מיסכן, רוה, פצוע ביד, מעורר רושם של כלב נרדף: „הייתי עם החברה, כשזה קרה. אמרתי במישטרה את הכל. היא הסכימה לשכב עם המישה. לא איימו עליה. היא התיבה, יפה, בחיי. אני ראיתי אותה גם קודם. היא מתרוממת. החבר שלה בכלל לא התנגד. סתם עמד מהצד.“ **אחיו של החשוד מס' 1:** „ישראל אחי כבר לא גר בבית שנה. אבי עצבני. זרק אותו מהבית. הייתי מביא לו אוכל ובגדים. ישראל היה ישן בסככה איפה שמוכרים אבטיחים.“

אמו של החשוד, בביתה. קירות מסודקים. חדר־המדרגות נראה כאילו הוא עלול להתמוטט בכל רגע. האם, בת 36, לבושה היטב, יושבת עם אחת הבנות והבן הבכור, בתנור יש תרנגולת. „אתה יכול לכתוב מה שאני מספרת לך? אתה יכול לכתוב נגד הממשלה? רק הממשלה אשמה. בחיי. רק הממשלה והמישטרה!“

„צריכים לתת להם מאסר־עולם! אילו היה אצלנו עונש־מוות, הייתי בעד זה שיתלו אותם!“ אמרה פקידה בלונדית של עורך־דין, בת 25, ילירת גרמניה.

„ואללה, מה רוצים מהם? קצת שיחקו עם בחורה. אז בשביל זה כל הרעש?“ שאל אחיו הבכור של אחד הצעירים, בן 25, ידיד עיראק. „שני עוקמות של מושגים. ושניהם התכוונו לאותו מיקרה עצמו. זהו מיקרה חוזר לאחרונה כימעט כל השבוע. אפשר לקרוא לו: „אונס קולקטיבי“, ואפילו „אונס המוני.““

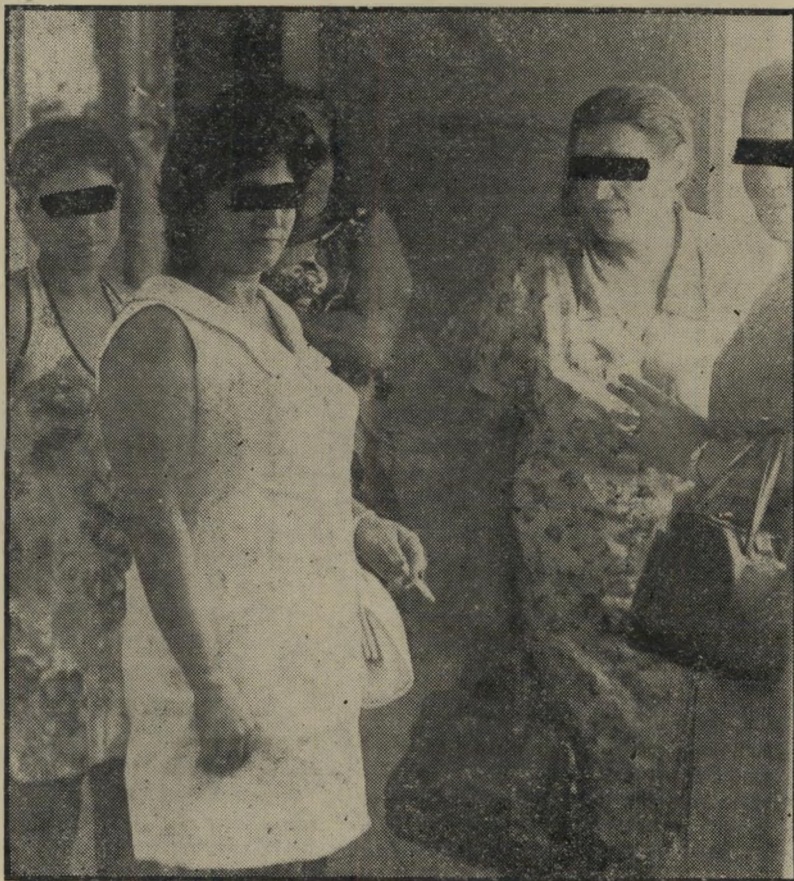
ב 25 בספטמבר עצרה המישטרה תשעה קטינים, בני 14 ומעלה, מבין כנופיה של 14 נערים הנחשדים כולם בפעולת־אונס משותפת בפארק הלאומי של רמת־גן. הצעירה בת ה־17 היתה שם עם בן־זוגה, צעיר בן 19. לפי גירסת המישטרה, איימה הכנופייה על הזוג, התחילה לאנוס את הבחורה. שניים הספיקו לאנסה, השלישי היה בשעת מעשה כאשר עבר במקום סיוור של המישטרה ועצרה את תשעת החשודים שנתפסו. כאשר עמדו מול השופט, שוב עמדו זה מול זה שני העולמות.

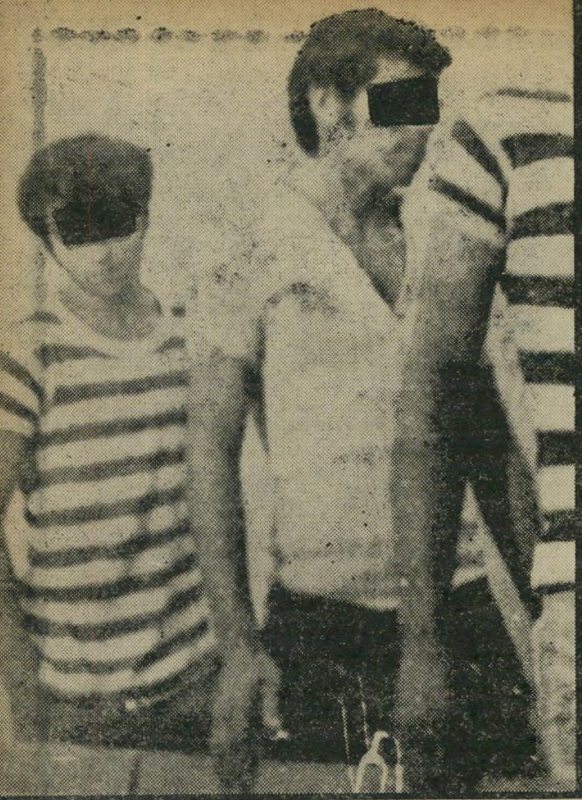
השופט בורים רפפורט: „הדברים הם חמורים! במיקרה של אונס, שבו משתתפים יותר מארבעה גברים, העונש הוא 12 שנות־מאסר. מה יש לכם להגיד?“

הנאשם מס' 1 ישראל דנון, בן 16, בעל חולצת־פסים של ימאי, בלי התרגשות: „היא היתה פתוחה. היא בכלל הסכימה. הייתי הראשון...“

החשוד מס' 2, משה דהאן: „אני מודה.“ **החשוד מס' 3, ירחמיאל לוי:** „אני לא גמרתי. בדיק כשהגיע התור שלי. באה המישטרה.“ **חמשן** חיש שיגרת. 15 ימי־מעצר לחשלמת החקירה.

* כל השמות בכתבה הוסוו, כדי למנוע זיהוי קטינים, בהתאם לחוק.

בתל-השומר, איפה שיש ילדים שעושים בעיות. המיטרה עצרה אותו, לא פעם. בליל האונס הוא אמר לי שהולך לראות סרט. הוא מתרועע הרבה מחוץ לבית. לא יכולים להשתלט עליו. אם המדינה לא יכולה להעמיד אותו בדרך הטובה, מה אנחנו יכולים לעשות?"

העובדת הסוציאלית מרים מרכוס: "כדי לה- ציל את הילדים מההשפעה השלילית של הבית שלהם, צריכים לטפל בהם מגיל שלוש. להוציא אותם למוסדות. לא לתת להם לחזור. הטיפול שלנו, כשהוא מתחיל בגיל 14 או 16, בדרך כלל לא מצליח. הם כבר אבודים."

מנהל הלישכה מנחם גלעד: "יתכן, אילו קיבלנו יותר סמכויות, היינו פותרים הרבה בעיות בקלות. צריכים לשקול כל החלטה, מבחינה כספית."

הכל בגלל

בחינה בחשבון

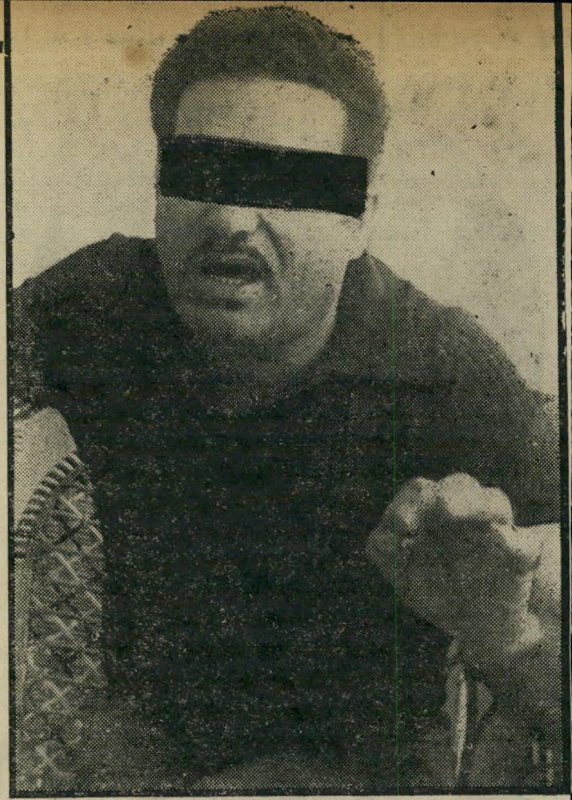
העובדת הסוציאלית מרים מרכוס: "לא יכלתי להעביר את ישראל (החשוד מס' 1) מבית הוריו. הוא לא הצליח במבחן במרכז הקיבוצים. לא רצו לקבל אותו." **אביו של ישראל:** "המון פעמים ביקשתי את הגברת מרים, העובדת הסוציאלית, וגם את האדון גלעד,

העובדת הסוציאלית מרים מרכוס

מנהל הלישכה מנחם גלעד

אבי החשוד מס' 1

השוטרים אמרו שאין מה לעשות. רק אם יתפסו את הילדים על חם..."

האב: "איזו מיטרה יש לנו? התקשרתי איתם ואמרתי להם ששמעתי שעוד מעט יהיה רצח. אז אמרו: עוד לא רצחו? אחרי שיהיה הרצח, נבוא."

האב: "מדוע אתה חושב שהמיטרה לא רוצה לחסל את המקומות שמעשים הסמים? יש לה שם מל- שינים. הם מספרים לה מה קורה אצל הפושעים. אבל בינתיים מקלקלים שם את הנוער שלנו. כל החוקים במדינה הם נגדנו. השחורים. גם השופטים הם נגדנו."

האב: "בטח."

האב: "אני לא מנסה להוציא את ישראל מהבית סוהר. שהמיטרה תשלח אותו לתל-מנחם, לא איכפת לי. שייצא משם מקצועי, ויילחם נגד הממשלה במחתרת."

מרים מרכוס: עובדת סוציאלית: "אני מכירה אותם. ארבעה מהחשודים נמצאים בטיפול של קצינת המבחן ביפו. אני לא חושבת שכל תל-מנחם יכול לפתור את הבעיה שלהם. הם יתקלקלו שם יותר. עכשיו כבר מאוחר מדי. אין לנו מוסדות המתאימים לנוער מסוג זה."

מנחם גלעד: מנהל הלישכה לעבודה סוציאלית: "עורנו הרבה למשפחת דנון. טיפלנו בילדים. אך התורשה היא חזקה מאד. יותר חזקה מההשפעה שלנו. נכון, האבא שלו אמר לנו שקורים דברים לא טובים בשכונה. מעשנים חשיש במועדון. מסרתי על זה להסתדרות. איני יודע מה קרה לאחר מכן."

להוכיח

שאתה גיבור

השכונה היא סלמה ג', השייכת לרמת-גן. שכונת עוני טיפוסית.

יהזקאל נסים: אחד מבני השכונה: "כשהיידוש מגיע לגבול, אז הוא מחפש דרך לפרוץ החוצה. להוכיח לעצמנו שאנחנו גיבורים. ישנים כמו חיות, 10-12 בחדר, בחורים בגיל 17, עם אבא ואמא. עם אחות. אבא מרביץ מכות-רצח. ואחתי צריך לשתוק ולקבל את המכות. אתה מרגיש שמשוה דוחף אותך להוכיח שאתה גיבור. שאתה יכול לצפצף על כולם. לא מחפשים הרבה. האונס זה ההודמנות הכי טובה להוכיח שאתה גיבור."

אביו של החשוד מס' 7: "יש לי שמונה ילדים. חיים הוא בן 14 וחצי. שני בנים שלי בצבא. בעלי נכה. חיים למד סנדלר, אבל עזב את המקצוע. התחיל למכור אבטיחים. אנחנו חיים קשה. 250 לירות מסעד, עוד 250 מהביטוח הלאומי. במשפחה שלנו לא היו גנבים. כולם מכירים אותנו. אני לא יודעת איך זה קרה שחיים שלי נכנס לאונס הזה. אומרים שהבחורה היא זונה."

זה היה

סתם מישחקו

אחותי של החשוד מס' 6: "נסים הוא בן 16. אנחנו ששה ילדים בבית. חיים מס' 450 לירות לחודש. אבא פועל-בניין. לא יכול לעבוד כל יום. מדוע קרה האונס הזה? לא יודעת. אני חושבת שזה היה סתם מישחק. בשביל זה צריכים להחזיק אותו 15 יום במעצר?"

אביו של החשוד מס' 2: "משש בן 17 וחצי. יש לי שמונה ילדים. בעלי חולה. לא יכול לעבוד. מקבלים מלשכת הסעד 360 לירות לחודש. ועוד 250 מהביטוח הלאומי. בת אחת שלי חילת. יש לנו חדר וחצי, איפה שישנים כולם. ישנים על הריצפה. משה היה במוסד

החשוד מס' 1 (משמאל)

המנהל, לשלוח את ישראל לקיבוץ, כדי שלא יהיה עם החברים שלו. אמרו לי שלא הצליח לעבור בחינה בחשבון, ולכן לא רוצים לקבל אותו. מה זה? רוצים לעשות ממנו פרופסור או להציל אותו? אני בעצמי לא גמרתי בית-ספר עממי. אבל ניסיתי להביא את הבנים שלי לדרך הנכונה. הייתי מרביץ לישראל עד לפני שמונה חודשים. גם לאחיו, שימחה, שהוא יותר מבוגר, הייתי מרביץ. הם קיבלו את המכות ולא אמרו כלום."

האב: מראה על שימחה ואחותו חנה, בת ה-18, השוכ- בים במיטות שלהם בעשר בבוקר. "הילדים לא רוצים לעבוד. אין להם סבלנות. שמחה נשלח הביתה עלידי הצבא. היה בקומנדו הימי. השופטת בן-רעיתו הרסה אותו."

האב: "כשימחה היה בן 16, תפסו אותו כשחטף אופנוע. דנו אותו לקנס של 800 לירות, ושלילת רשיון לשלוש שנים. מאיפה שיקח כסף לשלם קנס? דוחפים אותו לגנוב. בצה"ל למד נהיגה, אבל כשהיה צריך לקבל רשיון, אמרו שיש לו שלילה, ולא יכול לקבל רשיון שלוש שנים אז הוא לא רצה לשרת יותר בצה"ל."

האב: "שימחה רוצה ללכת לצי הסוחר. מבקשים ממנו פינסט-מילואים. אין לו. מאיפה יקח. אחרי שאמרו שלא מתאים לצה"ל, מפני שעשה צרות?"

האב: "לפני שנה וחצי קיבל ישראל שוק. היה לי קיוסק, בלי רשיון. אז שלחו שוטרים מהנפה, איזה 25 פעמים, לעשות פרובוקציה. פעם בא שוטר ואיים על אשתי, שעצור אותה אם לא יקבל רשיון. אז בדיוק הגיע ישראל מבית-הספר ושמע את מה שאמר השוטר, ואמר לשוטר שאם ייגע באמא שלו הוא יפרק אותו. אז השוטר נכנס לקיוסק, הפיל את ישראל על הארץ, חנק אותו והרביץ לו גם. זה גרם שוק לישראל, והבת שלי קיבלה דיכאון נפשי. הכניסו אותו לבית-משוגעים. היה משפט, אז השופט אמר לעורך-דין שלי שצריכים לרחר על השוטר, מפני שהוא היה צנחן ויש לו משפחה. בקי- צור, הסניגור שלי מכר אותי. הפסדתי את המישפט. כולם נגדנו."

זה היה

אונס!

כודם נדרנו, אומר אביו של ישראל דנון, החשוד מס' 1. אבל זה לא בדיוק כך.

באמצעות לישיבת-הסעד, קיבל האב דנון חנות-מיזנון. אז היתה שווה 30 אלף לירות. עכשיו, טוענים בעיריה, היא שווה 150 אלף לירות. האב השכיר את המזנון ומקבל רווח של מאות לירות ליום. לא מזמן קנה מכונת. אבל הוא טוען שהוא מתפרנס בקושי, ושהאונס בא בגלל תנאי-הדיור הקשים — שמונה נפשות בחדר וחצי.

האב: "ששה ילדים ישנים ביחד. כשאני עושה דברים עם אשתי, כולם רואים."

בשכונה מוכרת הכנופייה היטב. עדי-ראייה טוענים שלחברי הכנופייה יש תמיד כסף, למרות שרובם אינם עובדים. הם עוסקים בשידול לזנות, חוטפים ארנקים, מצלמות או חפצים אחרים ממכוניות התחנות בפארק הלאומי. כשהם נתקלים במתנגדים, הם בורחים.

אחד מעובדי הפארק: המספל בסירות: "זה היה אונס בלי שום חוכמות, צריכים להעניש אותם. בכלל, הכנופייה הזאת היתה מפריעה לכל הזוגות שישבו כאן בפארק. היו מרימים את החצאיות של הבנות, או שמים ידיים, וכשהיה מתקרב שוטר — היו בורחים."

מנחם גלעד: מנהל לישיבת הסעד, אחרי שאביו של ישראל דנון ביקר אצלו: "נתתי לו המלצה להעמיד עורך-דין לכל החבורה. העיקר הוא להוציא אותם מאבו-רכיב לפני החג."

אורי לוי

שמעון בד

נידה רבינוביץ

נחש מלי האבא

או האנא

הסתכל בתמונות. נסחינא נחש מיהו ומיהו חבן או הבת של מי מהאנשים הידועים האלה. אם ניחשת ואם לא — עבור לאחר מכן לעמוד 26. שם ישנם הפתרונות. זהו מישחק שאתה יכול לשחק בו לבדך, או בחברה. על כל פנים, הוא יגרום לך להרהר שנית לפני שאתה מפליט, כהתלהבות, כשאתה פוגש חבר או חברה עם ילדיהם: "הוי, כמה שהוא דומה לאבא!" "שמע, וואו העתקה מדוייקת של האמא!"

זה חידון. הוא בא לתת לך חודמנות לקבוע בעצמך באיזו מידה דומים הילדים להוריהם.

הנה שמונה הורים ושמונה ילדים. התורים מזוהים. הילדים לא. לכל אחד מההורים האלה — אבות או אמהות — יש תווי פנים וזטים, הידועים היטב לקהל הרחב לרגל עיסוקיהם. האם חוזרים על עצמם תווייפנים אלה גם בצאצאיהם?

גדי יגיל

מייק בורשטיין

האם מגלים תווי הפנים של הילדים את זהות הוריהם?

דליה פרידלנד

אושיק לוי

אילנה רובינא

חנועת העולם הזה - כוח חדש

סניף הקריות

ביום ד', 6.10.71, בשעה 8.30 בערב, תתקיים בקריית מוצקין, רח' התכלת 21 (אצל א. אלינג) פגישה חברים ואוהדים בהשתתפות:

ח"כ אורי אבנרי

על הנושא: בדרך לפאשיזציה של ישראל?

אוהדים מוזמנים

חוגי הנוער של העולם הזה - כוח חדש מודיעים:

החוג הפתוח

מתקיים ביום ה', 7.10.71, בשעה 20.30

מתאספים על שפת הים ליד מלון "דן" ישתתף:

אלכס מסיס

אוהדים מוזמנים.

הכנס הארצי

של פעילי

תנועת העולם הזה - כוח חדש יתקיים בשבת, 23.10.71, בתל-אביב

נושאי הכנס:

המצב הכלכלי, תקציב המדינה, המאבק המקצועי של השכירים

חברים ואוהדים

הרוצים בארגון

חוגי-בית

במקומותיהם:

יתקשרו לת.ד. 136 ת"א

הפידאיון

לכל אחד -

פלסטינים משלו

משלחת אלג'ירית רשמית הגיעה לביירות כדי להיפגש עם נציגי הפידאיון שם. המטרה: להודיע לארגונים על החלטת ממשלת אלג'יריה, ומפלגת-השלטון האלג'ירית, לתמוך בהם תמיכה כספית, תמיכה בנושק ותמיכה מדינית.

בביירות האמינו שלא זו מטרת המשלחת. המטרה הסמויה היא לשכנע את אנשי הארגונים שלא להגיע להסכם עם המישטר ההאשמי, ולהמשיך בדרך הריאקציונית, עד נפילתו.

אלג'יריה מנסה לתפוס עמדת-מפתח ביחסיו בין חוסיין לבין הפדאיון. לאור תמיכת לוב ומצרים בתנועת פתח, התיקשו אנשי המשלחת בעיקר עם אנשי החזית העממית לשיחרור פלסטין של ג'ורג' חבש, והחזית הדמוקרטית של נאיה חוואטמה.

כי במאבק על ההשפעה בעולם הערבי, זקוק כל אחד לפידאיון משלו.

הרוסים עזרו

לחיסול המחבלים

הרוסים ידועים כתומכים בזכויות הריאקציוניות - וכמתנגדים (לפחות מילוי) למישטרו של חוסיין. עתה מתברר

נשיא קדאפי לא יפה

אם להאמין לסיפור - כי הם נתנו יד דווקא לחיסול המחבלים על-ידי חוסיין. טוען זאת לא אחר מאשר שג'יר ע'י ראק בלבנון, עבד אל-פתח אל-יאסין.

מידע מהימן. השאלה, שהטרידה יור מכל את העולם הערבי מאז מאורעות ספטמבר אשתקד, היתה: מדוע לא התערב חיל-המישול העיראקי, שהיה מוצב בירדן, לצד המחבלים? בראיון שפורסם לאחרונה בלבנון, ענה אל-יאסין, לראשונה, על השאלה, במילים: "תשאלו את הרוסים!"

סיפורו של השג'יר: "מיד לאחר פרוץ הקרבות בין הפדאיון לצבא המלך, הופיע השג'יר הסובייטי בלבנון בשגרירות ע'י ראק בארץ זו, גילה אל-יאסין כי בידיו מידע מהימן, לפיו, ברגע שהצבא העיראקי יירה כדור ראשון, יתערב בקרבות הצי הטייסי האמריקאי, יפעיל את מלוא עוצמתו כדי להגן על חוסיין. כדי להגן על האזור מפני התערבות אמריקאית, ביקש השג'יר הרוסי מהעיראקי, למנוע את התערבות הכוחות העיראקיים בקרבות.

באיון מידה היה הסיפור נכון? באיון מידה היה בלוף - ונועד לשרת אינטרסים סובייטים מורכבים? קשה לדעת.

לבנון

„אילו הפכה ישראל

מיסגדים לבתי-כנסת"

האמנם נפצע באמת שליט לוב, מועמר קדאפי, בנסיון התנקשות - או סתם בריצון האל? הוכחה חותכת לגירסת ההתנקשות עדיין לא פורסמה. אולם גם אם לא היתה זו התנקשות, אין ספק שתהיה אחת בעתיד - ועוד אחת, ועוד אחת - עד האחרונה והסופית.

ההתנגדות לקצין הצעיר והשחצן, הרי מתנהג כשריף פורע, בהשתמשו בכספו, במקום בזריות שלפחה, כדי לכפות את דעתו על אחרים - הולכת וגוברת בכל העולם הערבי.

ביטוי אחרון להתנגדות זו הושמע לי אחרונה בלבנון, שם נפתחה התקפה רבת

פיראי חבש מבוקש

על קדאפי - הפעם, מפני שהחרים את הכנסיות בלוב והפך אותן למיסגדים. הרי התקפה לא היתה מוגבלת לחוגים נוצריים - השתתפו בה גם מוסלמים.

כמו בימי הביניים. „כאב לי מאוד המעשה של לוב", כתב המשורר הנוצרי הנודע סעיד עקל. „מעשים כאלה היו פיסם אולי לתקופת ימי-הביניים, לא לימינו. לממשלת לוב יש די כסף לבנות כמה מיסגדים שהיא רוצה.

לעומת צעד מחפיר זה, אפשר רק להצביע על התנהגותה היפה של ממשלת לוויית, שחמכה בהקמת כנסייה נוצרית נהדרת בארצה. כיצד זה נעבור בשתיקה על מעשהו של קדאפי? מה היינו אומרים, אילו היתה ישראל הופכת מיסגד או כנסייה לבית-כנסת?" רוב העיתונות בלבנון הצטרפה להתקפה, ובסביבות חרף ביותר. יור אגודת הסטודנטים של אוניברסיטת ביירות שלח למזכיר האו"ם או תאגט, וכן לנשיא לבנון ולראש ממשלתה, מיברק מחאה חריף. על המיברק למזכיר האו"ם חתמו, מלבד היו"ר, גם 3000 סטודנטים - מוסלמים.

מין ממלכתי

„מיס תבל" הלבנונית, ג'ורג'ינה רוק, שבה לביירות. היא עומדת להתארס עם הבחור שלה, שהכירה לפני בחירתה. הבחור הוא סטודנט לרוקחות. הוריה של ג'ורג'ינה אמרו כי הם רוצים בוזא, לפני שהבחורה תתחיל להשתולל. ויסנוורו אותה אורות העולם הגדול, שאינם אלא סתם אורות. בעצם החלה הבעייה לאחר אותה חצי-הרה שהצהירה מלכת-היופי לאחר בחירתה, שהיא מצדדת ביחסי-מין גם לפני הנשואין.

גם הממשלה הלבנונית התייחסה להצהרה זו בחומרה. „הצהרה המנוגדת למסורת הערבית!" קבעה באורח ממלכתי.

שחקנים

מרגוט מתחילה

בקאריירה חדשה

„אין לי שום כוונות להתחיל בקאריירה חדשה של שחקנית", מכריזה מרגוט קלאוזנר בפני כל מכריה וידידיה. ובאמת, מה צורך לה למנהלת אולפני ההסרטה בהרצלליה, העוסקת באלף ואחד עניינים שונים הקשורים לאמנות בארץ, להתחיל דווקא כאשר שערותיה מאפירות, בקאריירה חדשה?

ובכל זאת, מרגוט קלאוזנר עומדת להיות שחקנית, ולא בפעם הראשונה אלא, בפעם השנייה בחייה. לראשונה הופיעה בגרמי ניה. עכשיו, היא תופיע בעברית. והכל, בגלל קנאותה הבלתי-נדלית לנושא המכור, גה „פארא-פסיכולוגיה" והעוסק, כידוע, בגילגולי-נשמות ובעולם הרוחות בכלל. המחזה שבחרה, כאילו נועד לה מראש. שמו, בעלת האוב. עניינו, כפי שאפשר להניח, במדיום המעלה רוחות מעולם הצל-לים, ומחברו הוא מחזאי צרפתי מצליח ומפורסם מאד בשם אנדרה רוסן, אשר

מצחיקן.

מהצוענו

וגם שחקו

„בודו?" עיקמה הגברת העדינה את אפה החד בתנועה מזלזלת. „באמת יקירתי, איך את יכולה להיגר שבודו יודע לשחק? הרי בודו בכלל איננו שחקן. זה סתם בדרן!" זבת-נעתיך מעודנת, אשר תורר גלה במשך שנים ארוכות, עוברת הגברת הנאותה לנושא אחר.

באמת, אינו חוצפה! בודו זה הרי אותו בחור מצחיק שהיה מושיה ונטיטור וקוני למל (שנים רבות לפני מייק בורי טיין). ולא אמר אפילו פעם אחת שהוא רוצה לשחק את המלט. אז איך אפשר לקרוא לאחד כזה שחקן?

אבל אם שחקן זה אותו אדם שניצב על בימה ויוצר קשר עם קהל, מעורר אצלו תגובות ומביא אותו לידיו כך שיאמין כי אכן, המוצג לפניו על הבימה אינו אלא חתיכת-חיים, חתיכה מבשרו מעצמו ומבתי זוגו (היושבת לצידו ומזילה דמעות תנין אמיתיות ורטובות), אין לו ליעקב בודו כלל מה להתבייש. מזה שנים טוענות גברות מפורסמות כי אינו לרוח, ומה שנים הוא לא רק מקבל תפקידים נכבדים, אלא זוכה גם לביקורות טובות.

מה רע בתפקיד ראשי בקרנפים של יונסקו? ואיזה דופי יש במעגל הגיור הקווקזי? וטרופלדינו במשרתם של שני אדונים? ובאחת מאותן החגיגות העצובות שפתחו את בית הנכלות הבימה, היה הוא, בודו, היחיד שבלט לטובה בחג שלם של טנדורים?

אז למה נטפלים אליו? משום שהוא עושה חאלטורות. לא יאה ולא נאה לאיש מכובד לעסוק במעשים בזויים שכאלה. „למה חאלטורה?" מתרעם בודו. „למה לא יקראו לזאת „עבודה נוספת", בדיוק כמו שמהנדסים או רופאים עושים עבודה נוספת מחוץ לשעות העבודה הרגילות. משום שהשכר אינו מספיק להם?

וחוץ מזה, מי שחושב כי חאלטורה זה מישחק לידים, הרי יש לי חדשות בשבילי: „אין דבר יותר קשה מאשר לעמוד, לבד, מול קהל. בלי עזרת סקסט כתוב מראש, ללא במאי וללא שחקנים אחרים. בלי תפאורה ובלי כל מיני הצלות מהסביבה

זמיר זה משגע את הכנסייה

שחקנית מרגוט קלאוזנר
למען כל הרמות

חיבר בין היתר את אחת ההצלחות הקר
פתיות הגדולות של צרפת לאחר המלחמה,
הבקתה הקטנה.
על כסא גלגלים. במקור, כתב רוטן

ולספק את דרישותיו של אותו קהל במשך
שעה רצופה.

„אבל איזה מין חומר יש בחאלטורות
הללו? זועמת הגברת עם האף הרגיש.
שתיים, שתיים, זה רמה? ובכן, אולי זה
לא רמה, אבל זה פולקלור, וליצור פולק-
לור קשה לא פחות מאשר לשחק את יאגו.
והרי אמהות דהרות עם ילדיהם אחריו
ברחוב ומאיצות בצאצאים שיצעקו אחריו
„ומה נתת לו? שמעתם פעם על אמה
שדהרה אחרי שחקן וקראה אחריו „להיות
או לא להיות? קול המון כקול שדי,
כך כתוב ואם ההמון מצביע בעד בודו,
כנראה שהבחין במשהו שהגברת הנעלה
לא הריחה כלל, על אף אפה המחודד.

ובעצם, לבדוד לא איכפת כל-כך מה
אומרים הבריות. בשנים בהם בילה על קר-
שי התיאטרון הישראלי, הצליח להשתלט
על רפרטואר רחב להחריד, משקפיר ועד
ברכט, ממולאר ליונסקי, ועוד היר נטוי
ייה. הוא רואה את עצמו כשחקן מקצועי,
הוא מתייחס בכל הרצינות לעבודתו, והוא
רוגז כאשר הוא נזכר באותה חזרה מפור-
סמת על הקרנפים, כאשר הבמאי הצרפתי
פוסטק עבר עד שעה מאוחרת בלילה,
בלי הפסקה.

רק ימים ספורים נותרו עד לפרמיירה,
והוא רץ נגד השעון, ולפתע, כשעה אחר
חצות, נעלמו כל השחקנים בבת אחת
מן הבימה.

לאן? פועל-במה צעק מן הקוליסות ש-
הביאו סטייקים.

„פוסטק רצה לעזוב את הארץ. הוא
רחה כולו מכעס, ובצדק, נזכר בודו.
זה היה במסגרת התיאטרון החיפאי, אלו
הוא משתייך מאז הקמתו, ובו קיבל תפקיד

אם לא היו לכנסיה הקתולית די
צרות בשנים האחרונות, אם הגלולה,
והגירושין והכמרים הסוטים מדרך הישר
בכל קצוות העולם, הנה בא הקולנוע הא-
סלקי והעלה את קצפו של הוואטיקן לשיא
חדש.

לא די בכך שעירום נעשה מציאות
יומיומית במוצרי צינה ציטה, ושקרלו
פונטי מתנקם בכס הקדוש על כל הצרות
שעשו לו בעבר, ומפיק סרט על כומר
הנושא לעצמו אשה, הנה בא פייר פאזר
ליני, סופר ובמאי שמאלני מפורסם מאד,
ומעבד לבד הקולנוע, בנאמנות מעצבת
ממש, את הסאטירה הכואבת לכנסיה כבר
שש-מאות שנה: דקאמרון של בוקאצ'ו.
הבשורה יצאה מפי הוואטיקן: יש להח-
רים את הסרט. ואיטליה, בה יש עדיין
לכנסיה הרבה מה לומר, כמעט וזנקה.
אלא שבינתיים נסע פאזוליני עם סרטו
לברלין, וקיבל פרס מיוחד. אחר כך הגניב
אותו לעיר צפופית קטנה בשם טרנטו,
ושם, משוממה, שכחו הרשויות לאסור
את הצגת הסרט. אחר-כך זה הגיע לפסטי-
בל קטן, ליד ונציה, ועלשיו מאיים ה-
דקאמרון, נוסח פאזוליני, להפוך למציאות
יומיומית כמו הטאטריקון של פליני.

ואמנם, כפי שהאחד השתמש בקורות
רומא העתיקה כדי לצייר את חברת המאה
ה-20, כך עשה גם השני: נטל 11 מתוך
100 הסיפורים של בוקאצ'ו, איש הרי-
ניסאנס, הבלביש אותם במשמעות הרצויה
לו, ובהפסטה מושלמת במובנה הפשוט
של המילה.

ה סרט כולו סובב על שתי דמויות.
האחת, צ'יאלטו, איש פראטו, שהיה
לדברי בוקאצ'ו „נוטריון אשר עמד בוש
ונכלם בכל פעם שלא רימה את לקוחותיו
ולא מסר עדות שקר“. צ'יאלטו זה, נבל
מאין כמותו, לא זו בלבד שהצליח להיכר
בקרב נוצרי מכובד, אלא שזכה אפילו כי
שמו יקודש ותפילות ייאמרו לעילוי נשמתו.
לצד דמות מכובדת זו, משתמש פאזוליני
בדמות מרכזית נוספת, הלא היא הצייר
ג'יוס (בן תקופתו של בוקאצ'ו), אשר
בהשראת ציוריו על זוועות יוסף-דין בנה
הבמאי רבים ממעמדי הסרט.
ואילו הסיפורים — אוי לאוניים השומ-
עות ואוי לעניינים הרואות, ועוד יותר אוי
ואבוי למי שמחמץ אותם.
למשל, אותו הסיפור על הגערה אשר

התלוננה בפני אביה הזקן כי אינה יכולה
לשאת איירו והזמו של הקיץ הלהט,
וביקשה כי יעבירו מיטתה אל משב-
הרוח הצונן של הלילה, על מרפסת הבית.
שם ירדים אותה הזמיר במיזמוריו.
נעתר האב לתחנוני בתו, והציע מיטתה
על המיפסת כמבוקשת. הבת, בראותה כי
אביה שקט ושלו עם נפשו, מיהרה לבשר
על כך לאהובה, אשר עם רדת הלילה
טיפס על המעקה, הצטרף אל אהובתו
וחיבק אותה באלף אלפי חיבוקים, וכדברי
המשורר, לא פסק הזמיר שזיריו באותו
הלילה, בהפציע השחר בא האב להעיר
את בתו מתנומתה, והנה היא שוככת שם
ישנה שנת-ישרים, ליד מאהבה, והזמיר
העיף בידה (ראה תמונה).

א ו סיפור אחר, על כומר שסיפר
לידידו, איכר עני, כי יש בכוח
כישופי להפוך ספרה לאשה וגם להיפך.
האיכר, שחשב כי טוב יהיה אם יוכל להשי-
תמש גם בוגות שימוש כפול שכזה, ביקש

הייתי מוכן לחכות לו שנים, מתוודה בור-
דו. „אני מנגן כאן על כל המיתרים
האפשריים: טרגדיה, קומדיה, פארסה, שיר
רה, בכי, שיכרות, הכל. זהו גילגול של
ברנג'ה של יונסקו לסאטירה סובייטית,
אנטי-המישטר, מכובד. סיפור על אדם קטן
הנרמס על ידי סביבתו, משום שהוא מעז
להתמודד אתה פנים אל פנים ובבד.
המחזה, אשר נגנו ברוסיה הסובייטית
מיד לאחר החזרה הגנרלית, והוברח למע-
רב, לאחר שהמחבר ניקולאי ארדמן קיבל
טיפול מפלגתי מתאים מידי השלטונות,
הגיע לבדוד כמן השמים. זה בדיוק מה
שצריך בשביל „הנפש“ הוא אומר, „איזה
גיוון לדיאטה הארוכה של הופעות מחוץ
למסגרת תיאטרון גלילה“.

כיום, אין זאת אומרת שהוא מסתפק
בכך. בלילות, לאחר ההצגה, הוא עובר
דרך הקוליסות עד לבמה של מועדון ה-
תיאטרון החיפאי, כדי להצחק את הקהל
היושב שם. ומי שחושב כי הוא מתחרט
על משהו בעברו או עומד לשנות דרכו,
אינו אלא טועה. בודו יעשה בעתיד את
מה שהוא עשה בעבר: תמיד יופיע בתיאטר-
רון בכל פעם שיהיה תפקיד שימצא חן
בעיניו, ומחוץ לתיאטרון בכל פעם שתהיה
לו הזדמנות.

„תפקידו של שחקן הוא לבדר ויהיה
זה במסגרת התיאטרון או מחוצה לו.
וכי מה זאת הצגה, אם לא בידור? ומעבר
יין, הוא לא הוכיח אפילו פעם אחת את
פר גינט. ומה היתה אומרת על כך הגברת
עם האף האמנותי?

בודו

מה היתה אומרת הגברת עם האף?

סצינת הזמיר ב„דקאמרון“ מה תאמר הרבנות הראשית?

מן הכומר שיעור במעשה-כשפים.
הכומר החליט להיעתר לבקשה, הפ-
שיט את אשת-האכר, העמידה על ברכיה
וידיה, ואחר כך החל מעביר את ידו על
גופה. „זה יהיה ראשע של הפרדה“, אמר.
בהניעו ידו על מצחה, „וזה גבה של הפר-
דה“, היד הדרימה, „זה יהיה חזה של
הפרדה“, אמר ומשהו התעורר אצלו ל-
חיים. „וזה עכוזה של הפרדה“, המשיך
הכומר במסעויות, ואחר הרים את כותנתו,
תקע את היתד לנדן, והודיע חגיגית,
„זכאן יהיה זנבה של הפרדה.“
הוואטיקן רותח, והסרט מוצג באיטליה,
ואם כי לרבנות הראשית אין נציגים ב-
דקאמרון המוסרט, מתעורר ספק מה, לאור
הנסיין ברפובליקה האירית החופשית (ש-
החרימה לא רק את הסרט כי אם גם את
כל העיתונים שפירסמו תמונות מתוכו).
אם אכן ייראה הסרט בישראל החופשית,
ואפילו אם ייראה, אין כל ספק שהחלק
אשר יישאר בצנזורה יהיה מעניין יותר
מזה שיוקרן על בדי קולנוע.

את המחזה עבור אחת הגבירות הנכבדות
ביותר של הבמה הפריסאית, אלווירה פו-
ססקי, אשר אף הציגה אותו במשך שנים
בתיאטרונה, וקצרה עמו הצלחה עצומה.
השחקנית, שהיתה כבר בסוף שנות ה-
שישים שלה, טענה שזה אחד מתפקידיה
המרשימים, אבל גם המפרכים ביותר, ונאל-
צה לשחק הצגות רבות על כיסא-גלגלים.
כאשר נתקלה מרגוט קלאוזנר במחזה,
בשפה הגרמנית, נדלק אצלה אור אדום.
היא הביאה אותו ארצה, והגישה אותו
לקהל דוברי גרמנית, לפי התרגום שהיה
בידה.

אבל בסופו של דבר הפאראסיכולוגיה
אינה מכירה בגבול של שפות, והזכנתה
הגדולה של תורה זו רצתה להביא את
הבשורה גם אל דוברי העברית. בדחילו
וברחימו פנתה אל רוטן, אשר לפי שמו-
עות המתהלכות בארץ, סירב בעקשנות
להרשות תרגום כלשהו למחזותיו בעברית.
וביקשה רשות לתרגם את בעלת האוב,
תוך הסבר מדויק למטרות ההצגה.

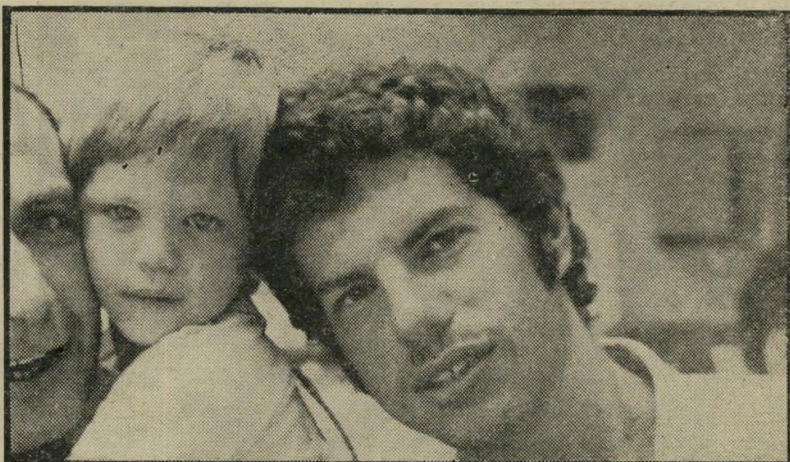
וראה זה פלא: רוטן לא רק נתן רשות
וברכה, אלא הודיע לה בכתב כי הוא
מקדיש את כל חלקו בהכנסות ההצגה
לאגודה לפאראסיכולוגיה בישראל. וא-
פילו איחל ליוזמת הצלחה.

אולי גם פרט. ועכשיו, מי יודע?
אולי, אם תהיה זאת באמת הצלחה, תהיה
גם לגירסה מוסרטת? הרי למי קל יותר
מאשר למרגוט קלאוזנר לסדר את העניין?

**ניחשת מיהו הבן או הבת של מי בעמודים 22-23? אם כן
ואם לא - הנה לך הפתרונות לשמונת החידונים האנושיים**

דליה ואיילה פרידלנד־אשרוב

מייק ופיטר־דניאל בורשטיין

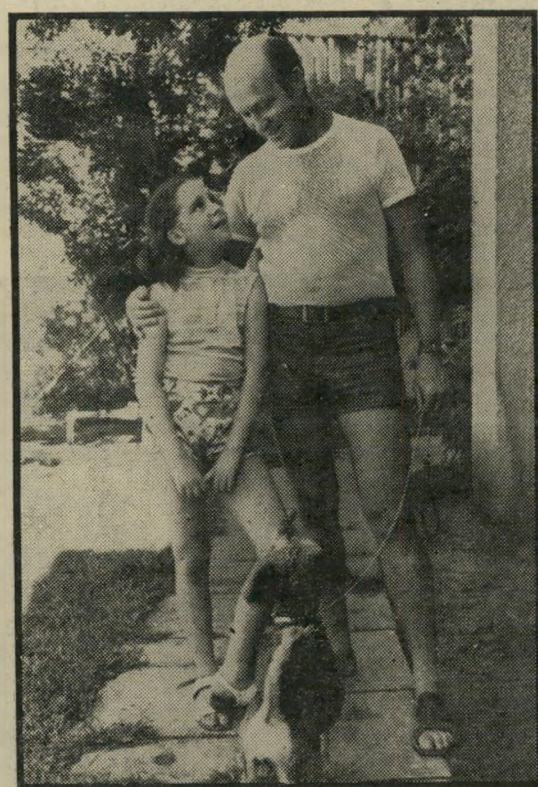
אושיק ודנה לוי

שמעון ודפנה בר

אילנה ומאיה רובינאז'ייסמן

אורי ודונית לוי

נירה ונילי רבינוביץ־פרנס

גדי ודני יגיל

צרותיו של ויטולד שבינצסקי החלו לפני חצי שנה — כשמונה חודשים לאחר גיוסו לצה"ל. תיאורטית, הן הגיעו לקיצן רק בימים אלה — ולא לפני הועקת ה"עיתונות, ראש הממשלה גולדה מאיר — קצינים בכירים בצה"ל, ועורכי-דין, וכל המהומה הזאת יכולה להימנע, בגלל משפט אחד — שויטולד עבר עליו בשתיקה.

סתירה בהצהרות. היה זה לפני חצי שנה כשויטולד (23) גילה כי למעשה אין הוא חייב גיוס לצה"ל, מאחר ששירת כבר בפולין עשרים חודש. הוא הגיש בק' שה לשיחרור, הופיע בפני ועדה, נענה בשלילה. (עו"ל, העולם הזה 1772).

ויטולד סירב להשלים עם הסירוב, פנה לראש הממשלה ולעורך-הדין אמנון זיכרונני.

זיכרונני פנה לצה"ל. הסיבה לסירוב לי- שחרר את העולה החדש, הסתבר, היתה העובדה כי התגלתה סתירה בהצהרותיו. דהיינו, בתיקו האישי נמצא טופס, בו הצ' היר ויטולד כי בשנים '62—'68 למד ב"טכניקום לקשר בוורשה. והנה עתה, בביקשת השיחרור שלו, טען כי בתקופה '65—'67 שירת בצבא הפולני.

חיי שבינצסקי
אחרי הגאולה, יאוש

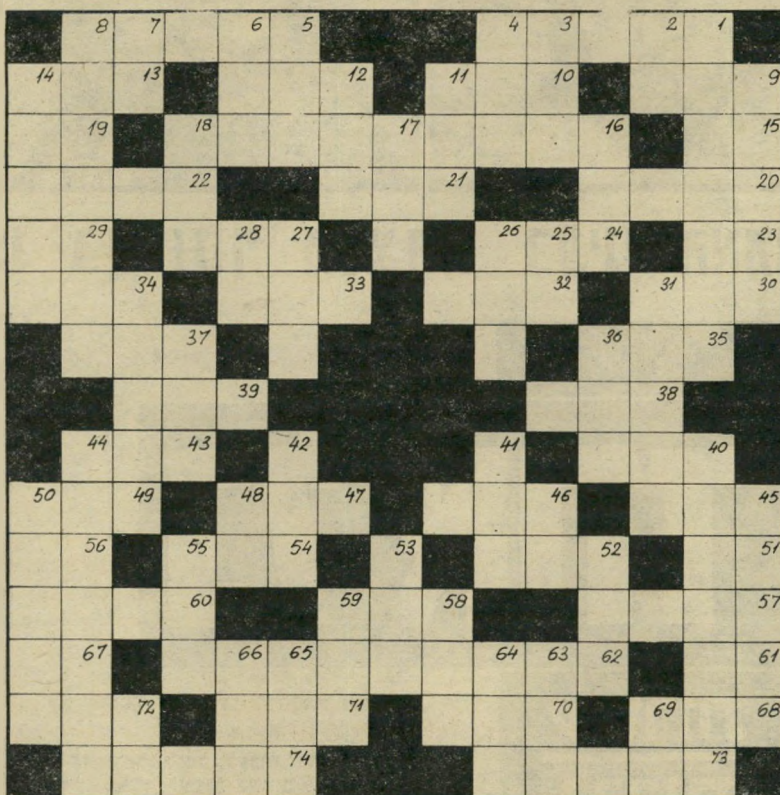
ההחלטה שונתה. הסתירה, הסביר זיכרונני לצה"ל, לא היתה סתירה כלל. מ"אחר שויטולד לא ידע כי שירותו הקודם בפולין מוכה אותו בשיחרור מצה"ל, לא טרח להזכיר עובדה זו. פירט רק את זמן לימודיו מיום ההתחלה עד יום הסיום.

הוא לא פירט כי באמצע, בשנים '65—'67, עשה הפסקה בלימודיו, כדי לשרת בצבא פולין, ואחרי השירות המשיך ו"סיים ללמוד.

לאחר שהתעוררה פרשת בקשת שיחרורו, הביא מיסמכים ועדים המוכיחים על שירותו הקודם. לאחר פניית עורך-הדין והצגת המיסמכים והעדים, שינה ה"שליש הראשי לצה"ל את החלטתו. לאחר שבראשונה דחה את הבקשה, בנימוק של הסתירות בהצהרותיו של ויטולד, קבע עתה כי אכן יש להכיר בשירותו הזר.

שיחרור-תיאורטי. כל הסערה היתה יכולה להימנע, לוא לא היה ויטולד מא"מין בכלל הישן כי סייג לחוכמה שתיקה, והיה מפרט, בעת חילו, גם את תקופת שירותו הזר. מאידך, היא היתה יכולה להימנע גם לוא היה מישוה דואג לשאול את ויטולד ישירות, בעת חילו, אם שייך רת בצבא זר. קשה לבקש מעולה חדש, המגויס לצה"ל, כי ידע את כל התקנות והזכויות המגיעות לו, ויבקש את מימושו.

בינתיים, שיחרורו של ויטולד, למרות שאושר, הוא תיאורטי גרידא. כי הצעיר, שהתייחס מלהמתין חצי שנה לגאולה, נש"בר, ערק לשלושים יום, יושב עתה בכלא צבאי כשהוא ממתין למשפט.

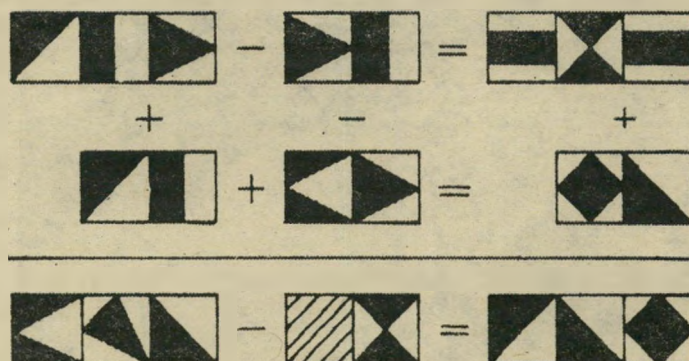
את פיתרון השבוע יש לשלוח לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "השבוע 1779". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

אלתית. (74) מתלמד.
מאונך: (1) מדינאי ומצביא בריטי בימי המלכה אן. (2) עוף טורף. (3) קץ. (4) מפלגה. (5) יגע. (6) ביוה. (7) בלבד. (8) מושב עובדים בעמק יזרעאל. (9) מלך ההונגרים. (11) סוג אמנות הנזכר בעשרת הדברות. (12) מלך ישראל. (14) קנדלברה. (16) ראשון הפרעונים. (17) מידת משקל. (18) ירק. (25) מטבע אסיאתי. (26) כלי נגינה. (27) בן האתון. (28) אבי אבנר. (31) שופט שהיכה את בני מדיין. (34) נהר אפריקאי. (36) יסוד, משמש לרפואה. (37) שביל. (40) מחבר טרגדיות יווני. (41) עוף אנדי. (42) חמסין. (44) מדינה אירופית. (45) הזמנה. (46) זר. (48) תר נגינה. (50) משערת. (53) שקר. (55) אכל אכילה גסה. (57) יצר. (58) דרום. (59) אחד החושים. (63) מס. (64) אבי יהושע. (65) רעל. (66) זכות מיוחדת השמורה באו"ם למעצ"מרת הגדולות. (69) תבלין מזרחי. (72) מילת בקשה.

מאונך: (1) שיכור. (5) אלה כנענית. (9) עץ המשמש לבנין, גדל בלבנון. (10) הקדש מוסלמי. (12) מלצר. (13) עיר בגרמניה. (15) אלוף שחמט רוסי. (16) כינוי לשטן. (19) ענן. (20) מלך חצור, אשר סיסרא היה שר צבאו. (21) עיר במרכז הארץ. (22) גלדיאטור. (23) מספר הצד"ק. (24) מעצמה אסיאתית. (27) מחרוזת. (29) מספר סידורי. (30) קטל. (32) ההר ממנו השקיף משה על ארץ כנען. (33) שדה חרוש. (34) משבעת המינים. (35) נחל אכזב. (37) דמו נזל. (38) מלך הבשן. (39) טעים. (40) רז. (43) שקר. (45) כסף רב. (46) אש. (47) מעשר המכות. (49) מחצית היממה. (51) כלי אכילה. (52) אליל כנעני. (54) לעג. (56) אבר פנימי. (57) שב. (58) עטרה. (60) אקדח מתוצרת אמריקאית. (61) לובשים אותו לאות אבל. (62) משורר יהודי בימי הביניים. (67) אבי יון. (68) עטרת אור. (70) מדינה ערבית. (71) משמש לתפירה. (72) אות. (73)

חשבוע 1779

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבוע 1779". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 13.10.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

כך נראה ישוע בן־יוסף מנצרת בעיני האמנים במרוצת הדורות

כל אחד ישו

עשרות
גברים
ישראלים
באו
והציעו
עצמם
לצליבה

השיער, רוברט גנט (35). רובם היסטור, אחרים אורז עוז וניסו להוכיח אומץ־לב. הבמאי, למרבה הפלא, חיך אליהם בהבנה. צבא הצלמים והכתבים הפחידו יותר את המועמדים בהערות. "זקן קטן מדי", "לא פוטוגני", "חסר ביטחון עצמי". השאלות היו פשוטות: "מאיפה אתה?" "מה מעשיך?" "מדוע אתה רוצה לגלם את תפקידו של ישו?"

החלק השני של השאלות התחיל. "כיצד אתה רואה את דמותו של ישו?" "מה הפעולה המרשימה ביותר של ישו?" "כי־צד היית רוצה לראות את עצמך בדמות ישו?"

בשלב זה הביא אחד הצלמים את ה־תמונות הראשונות של המועמד. כולו מתח, חיכה המועמד לפסק־הדין. הציגו לו את התמונה, שצולמה במצלמת פולואריד. התמונות לא היו כלי־כך מוצ־לחות. המועמד ניסה להסביר שהתמונות לא בסדר. הבמאי הרגיע אותו שהדבר ידוע לו. חלק מהמועמדים לא שכחו להביא תצלומים איתם.

תורי מגיע. "כנס בבקשה!" מזמין ער־זר הבמאי. אני נכנס.

מבטים חודרים. של עוז־הבמאי, בעי־קר. צלם המכריני איננו מהסס להודיע בקול רם שאינני מתאים.

תם מבית־המקדש בלי גיגונים של טכס.

בדחילו וברחימו התייצבו הישועים אחד־אחד לפני הבמאי הממושקף ובהיר־

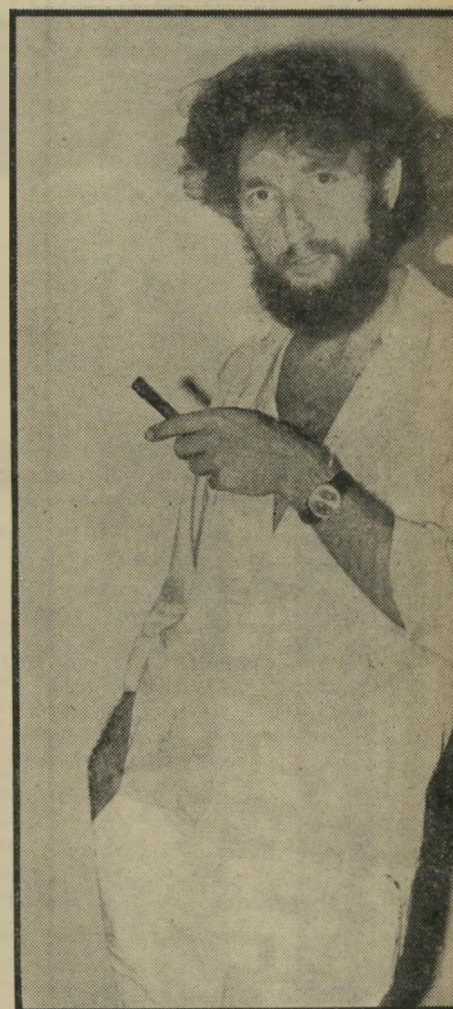
קאי מיבחן־בד ליורשו של האיש מנצרת.

קל יותר לגמל לעבור דרך קוף של מחט. מאשר לעשיר להגיע לג'דעון. אמר ישוע המקורי. יורשיו נוכחו לדעת שקל יותר כנ"ל מאשר למצוא חן בעיני הבמאי. המירוץ התחיל עוד בתל־אביב — כאשר כל שחקן מזוקן, זמר־פופ בוהה, יר־שב־כסית מדובל־ל־שיער קפצו ממקומם כנשוכי־נחש. כאשר קראו בעיתון את המודעה: מהפשים ישו. שחקן לא־מיקצו־עי, בן 35—30.

להיות ישו — זה כיום באופנה. בעור לם כולו. אחרי המחזמר ישו כוכב־עליון פשט במערב גל של להקות־ישו. סרטי־ישו, מגניבות־ישו. אולם לישראל יש ית־רון אחד גדול: ישו היה יהודי, והוא הטיף וחי בנופי הארץ.

הסרט מתאר את השבוע האחרון ב־חייו של ישו. הבמאי רכש את נסיונו בסרטים על דמויות קרובות יותר — אברהם לינקולן המזוקן, וההתנקשות ב־חייו של אדולף היטלר המשופם. ישו הוא הבא בתור.

מעטים היהודים המאמינים בתורת ישו. אך רבים היהודים המאמינים שהם דר־מים לישו, או לפחות היו רוצים לה־שוב כך. מי לא? הבמאי־הצייר ז'ק קר־מור, הצלם יגאל מן, מנהל־החברות, פקדי־דיבנקים, סוחרים שישו עצמו גירש אר־

כתב העולם הזה

אריק לביא

הציע את עצמו

לתפקיד ישו-ונענה

שאינו מתאים

גבר בן 31. בעל שיער שחור, גולש על כתפיו, ותווי־פנים עדינים ומבט חולמני סובל, ירד מהר־הזיתים לעבר ירושלים, כשהוא רכוב על חמור לבן. זה היה לפני 1940 שנה. אילו חזר השבוע היה משתומם: לא רחוק מן המקום, הצטופפה חבורה של שישים גברים, שכר לם דמו לו להפליא — או לפחות חשבו כך. כי במלון פאלאס, במורד הר־הזיתים, המשקיף על המקום בו נצלב ישוע בן־יוסף מנצרת, ערך צוות־טלוויזיה אמרי־

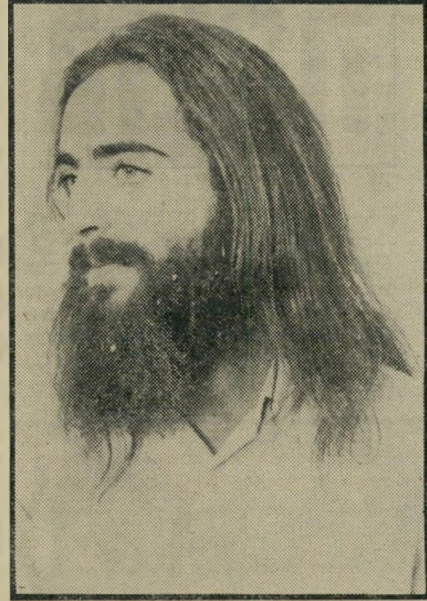
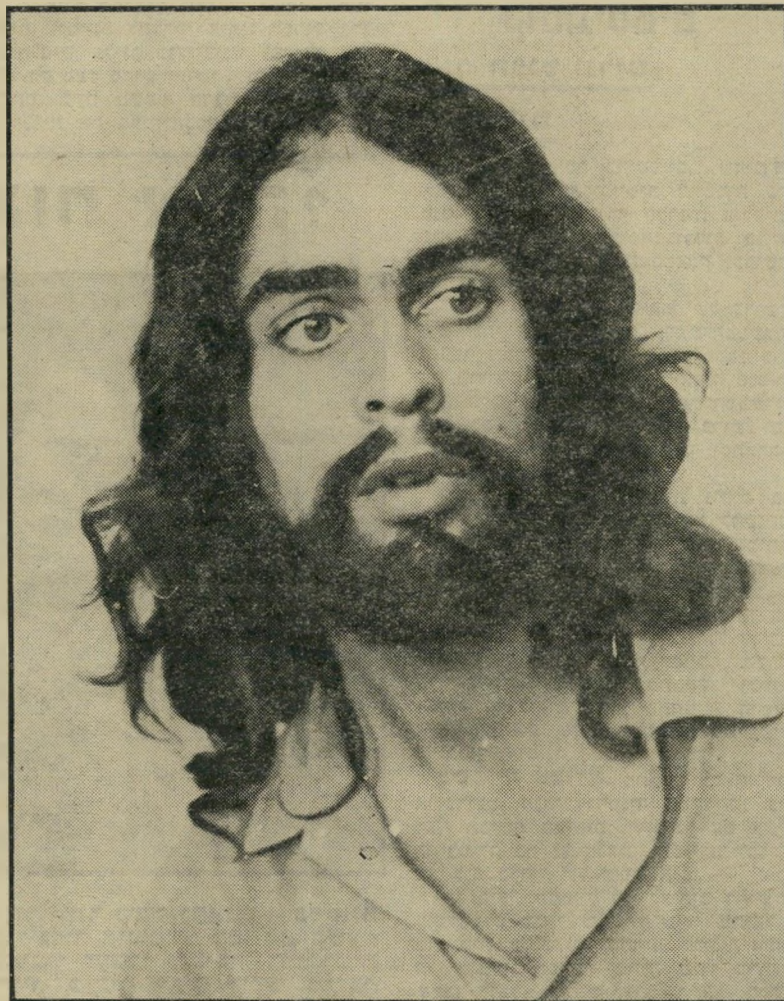
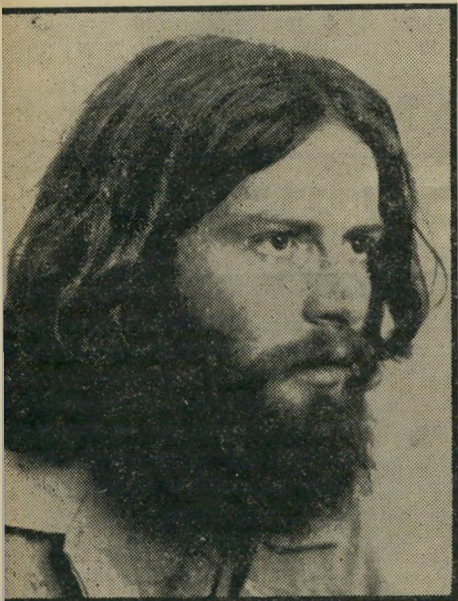
ישועים בצוותא

עשרות ישועים יושבים על הארץ במלון "פאלאס", ממתנים בסבלנות לתורם ל־עלות על הצלב של מיבחן־הבד. הם סקרו איש את רעהו בסקרנות, שקלו סיכוייהם.

- גבר רוחני, מזוקן, בעל מבט סובל ותווי פנים עדינים

דן גרינבלט

מניו־ג'רסי אחד האמריקאים הרבים שהתייצבו למיבחנו. נמציא בארץ רק שנה, מתגורר בירושלים, קרא בהמתינו, ספר של מדע דמיוני על החלל החיצון. כמובן מקווה להתקבל.

צא החוצה, כדי לחזור כעבור דקות ספורות ולהציג עצמי.

הפעם, כמו עמית, אני יושב עם הרבמאי. לפתע אני מרגיש עצמי לוחש ליד שבת ליד: "הבעתו אינה הבעת ישו", ואני מצביע על הנכנס אחרי.

ישועים אינם מפסיקים להגיע. אפילו סטודנט יפאני סבור שהוא מתאים לתפקיד. מנהל חברה, היפני, סטודנט. בעצם, מי לא? גומרים לראיין כ־60 ישועים, אך עדיין לא מצאו את ישו האמיתי. אלי, אלי למה שבקתני?

יוסף מוריץ

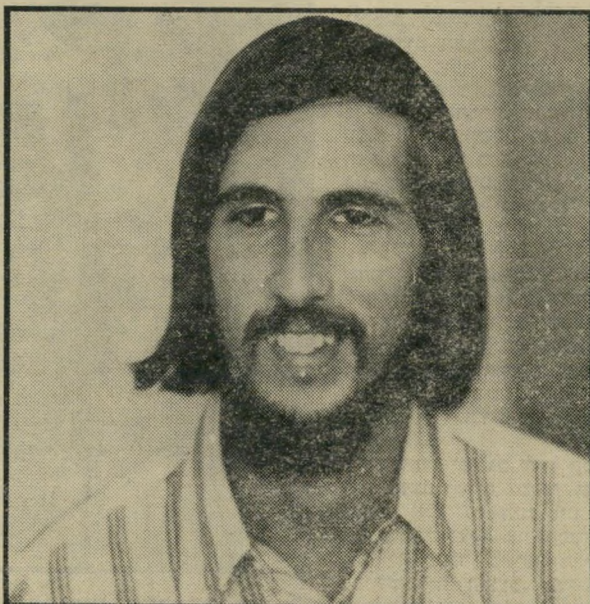
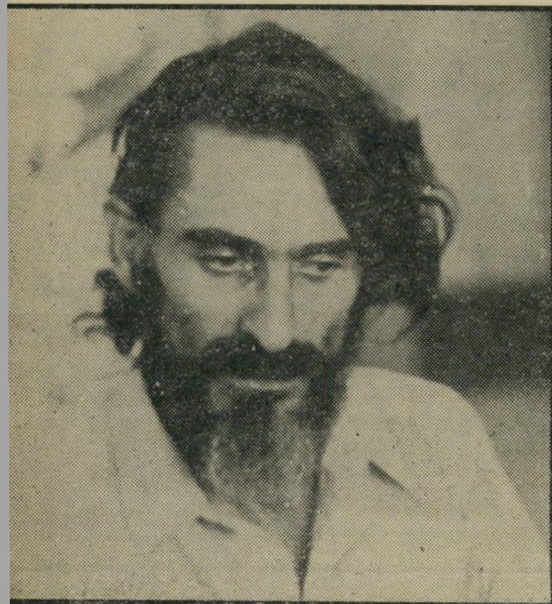
נמצא באולפן "עקיבא" בנתניה, הגיע לארץ לפני כמה שבועות. לי בן ה־22 סיכויים טובים לקבל את התפקיד. הבעיה: הוא צעיר מדי.

אני מתרגש. "שב", מזמין הבמאי. השאלות השיגרותיות. מאיפה אתה. גילך. אני חושש מהשאלה מה מקצועך. היא לא באה. במקומה שואלים אותי, האם לדעת אני מתאים לגלם את דמות ישו. אני מסביר שאת ישו, כפי שאני מדמין יין לעצמי, לא. "אך בהחלט אפשר להציג ישו שונה".

נדמה לי שהבמאי מחייך. האם זכיתי בתפקיד? כן? לא? התשובה אינה מאחרת להגיע. הבמאי קובע: רעיון מעניין. אך אינך מתאים לתפקיד. הפויראש אני יר

גינתר ליכטנשטיין

יהודי בן 23 מגרמניה. מאז התחיל לגדל את זקנו, אמרו לו כולם שהוא דומה לישו. כאשר ראה באוניברסיטה את המודעה של צוות הטלוויזיה, קפץ על המציאה.

מוחם סבינסקי

בן 33, אב לשתי בנות, מנהל חברה לייצוא זכויות אמנותיות, לשעבר עיתונאי. מגדיר את עצמו כישוע. "בהתאם לסממנים החיצוניים, וגם בגלל התוכן הפנימי."

קארל ויין

בן 26, לומד בקולג' אמריקאי, נמצא בארץ מזה שנה. אחד העיתונאים התלוצץ שהוא יוכל לקבל, לכל היותר, את תפקידו של יהודה איש־קריות, בזכות חיכוך הציני במיקצת. קארל חושב אחרת. המירוץ פתוח לחלוטין וכל אחד מסוגל לזכות בו.

אבי תורן

בן 19, לפני גיוס, צבר מתל־אביב, מקווה שהצבא ישחרר אותו אם יקבל את התפקיד. כמו רבים אחרים, קיווה שאם לא יקבל את תפקידו של ישוע, יבחרו בו לפחות לתפקיד אחד מתריסר תלמידיו של ישו הנוצרי.

גרמניה

אבן מאסו

הגרמנים

ראיונו של אבא אבן בשבועון הגרמני שטרן כבר גרם לו צרות למכביר. הוא הכחיש את עצם עריכתו עד שה' העולם הזה (1775) פירסם תצלום שמ' כיח כי אכן נערך הראיון כדת וכדין. עכשיו בא הגל השני. אחרי פירסום הראיון עצמו, מגיבים קוראי השבועון שטרן על דברי אבן, וכל התגובות הן חריפות.

הן מוכיחות שיש גם עתה בעם הגרמני תחושה אנטישמית, שקל להעלות אותה על פני השטח. אבן הצליח בכך מעל למשוער.

"סחטו מאיתנו..." כותב הקורא אלברט איריון, מן העיירה מורדהאט, ל-

מערכת שטרן:

...המיליארדים, שישאל סחטה מאי תנו, לא צימצמה, כנראה, את האשמה שלנו. שריהמשפטים הישראלי בוודאי דאג, בעת ביקורו בבון לא מכבר, שהרי גשת-אשמה זו תחזיק מעמד עוד זמן רב. אני לא אופתע אם יעמידו לדין את נכדו ונניינו, אחרי מות דור-המלחמה, כדי לחמם את האשמה.

"מעין הכסף" קיצוני עוד יותר מיכתבה של הקורא מרגרט בארטש, בת העיר אשפנבורג:

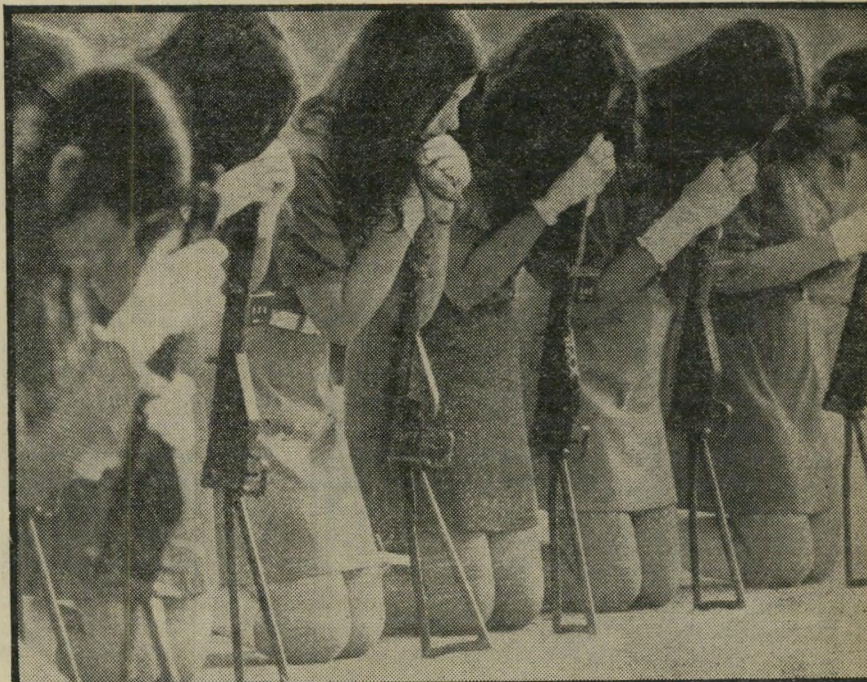
...איש לא רצה להכיר בעובדה שבכ' לל לא היינו (בימי השואה) אנשים חופשיים, אלא היינו משועבדים לשירות לבו של דיקטטור.

...אולם התועבה שמגלים כלפינו היהודים, ונסינום להכריח אותנו לכרוע ברך ולהלביש עלינו בגדי-עונש נצחיים, נבי עו רק מעט מחוש אנושי ומרחמים על בני דתם. כיום ממש הדבר אך ורק כדי להנציח את מעייך-הכסף המבעבע..."

מי הם צבאות אלה?

קשה להאמין: כל אלה הם גברים. עוד יותר קשה להאמין: כל אלה הם חיילי הצבא המערבי-גרמני, מאנשי גדוד החרמ"ש מס' 13, בשעת אימונים בשדה. הצבא הגרמני, שאימון העצמו תפיסה דמוקרטית ביותר, אינו גוזז את שערות חייליו, מעניק להם חופש מירבני.

אלה הן נערות תורכיות, בנות קפריסין, המתפללות בהפסקה באימון נים. המצב בקפריסין דומה במיקצת למצב בארץ-ישראל לפני מלחמת תש"ח. ראשי המיעוט התורכי, המצפים למלחמת-אזרחים אכזרית, חילקו נשק לנוער של ערפתם. הנערות בתמונה הן חיילות הח"ש התורכיות, המתאמנות בספינים, כמו נערות הח"ש של היישוב העברי בשעתו. אולם הן מקפידות על מיצוות האיסלם, מתפללות גם בשעת האימונים.

שרלוק הולמס

היה מסתובב

בקברו אילו

שמע זאת...

הגנה עצמית. אבל עולה על כולם אדולף מולפינגר, מן העיירה לבנשטט, שאינו מזדהה עם הפירור המת רק בשמו הפרטי. הוא גם מזכיר טיעון נאצי נושן. אדולף זה מביא מובאה מן העיתון הבריטי דילי אקספרס, מיום 24 במרס 1933 — חודשיים אחרי שהגיע היטלר לשלטון. כתב אז היומון הלונדוני הסני סציוני: "עם ישראל בעולם כולו מכרין מלחמת כלכלית וכספית על גרמניה... 14 מיליון יהודים עומדים כאיש אחד כדי להכריז מלחמה על גרמניה... הסיטונאי היהודי ינטוש את ביתו, הבנקאי את הבורסה שלו, הקבוצן את ביקתתו, כדי להתלכד במלחמת-קודש נגד אנשי היטלר".

מסקנתו של אדולף נאמרת רק כי רמז: היהודים הכריזו מלחמה על גרמניה, ולכן רצחו הגרמנים את ששת המיליונים רק מתוך הגנה עצמית.

קומוניסטים

שאר הפנסיונים

המכובדים

מותו של ניקיטה כרושצ'וב, שהוגדר על-ידי ההודעה הסובייטית הרשמית כי "פנסיון מכובד", עורר סקרנות עולמית לגבי שאר הפנסיונים המכובדים בגוש הסובייטי, שרידי תקופות סטאלין וכרושצ'וב. מה מצבם?

מכוניות ונהגים. שותפו של כרושצ'וב בתקופה הראשונה, ראש-הממשלה לשעבר ניקולאי בולגאנין (76), מקבל פניסיה חודשית בסך 1300 ל"י. אותה פניסיה לויאצ'סלב מולוטוב (81), ראש-הממשלה בימי סטאלין, שהודה על-ידי כרושצ'וב, ולגיאוורגי מאלנקוב (69), יריבו ומתחרהו של כרושצ'וב.

שלושה אלה גרים בדירות נוחות ב' מרכז מוסקבה. המדינה מעמידה לרשותם מכוניות-פאר עם נהגים פרטיים, ומותר להם לקנות בחנויות המיוחדות לצמרת המפלגה, שבהן יש סחורות מן המערב. מולוטוב, שאשתו היהודיה הוגלתה בי שעתו לסיביר על-ידי סטאלין אחרי שדיבר רה עם השגרירה גולדה מאיר, מחבר ספר-זכרונות. בולגאנין מתבודד, וקורא ספרים. מאלנקוב עוסק בחביבו הישן: איסוף תמונות של ציירים אימפרסיוניסטיים צרפתיים.

שמפניה אסורה. מתבודד גם ואלטר אולברכט, מנהיג גרמניה המזרחית עד לפני חמישה חודשים. הוא גר עם אשה חו בוויולה בת 12 חודשים, השייכת למדינה, ליד ברלין, על שפת אגם.

לבן ה-78, המטייל רק לעיתים רחוקות ברגל, יש שתי מכוניות-שרד מתוצרת סובייטית, עם נהגים פרטיים. מכונית אחת היא רכוש הפרטי, מתנה מידי כרושצ'וב, לרגל יום הולדתו ה-70. מלבד הנהגים ומשרתי ביתו, יש לו גם רופא פרטי, הדואג לכך שלא ישתה שמפניה, מפני שזה מזיק לבריאותו. מותר לו רק לשחות יין.

מופיקש בורשה. ולאדיסלב גור מולקה, מי שהיה ראש המפלגה הקומוניסטית הפולנית, סובל בשנתו ה-66 מ' הסתיידות העורקים.

מנהיג פולין לשעבר התגרש מאשתו היהודיה, צופיה, והשאיר לה את הבית בן ארבעת החדרים שהוא בנה בעצמו. הוא עצמו חי בורשה, עם מזכירתו לשעבר, הצעירה ממנו ב-30 שנה, בדירתה של זו, בת שני החדרים.

הוא ויתר על מכונית-שרד ועל שאר זכויות-היתר, ומסתפק בפניסיה. **הלקוחות לא רוצים.** מנהיג אחד שהודה כליל ממפלגתו הוא הצ'כי אני טונין גובוטני (66). הוא גר בוויולה ישנה בפראג. שאותה העביר על שם בנו, בגינה מקרקעות חמש תרנגולות, כי הקורמוניסט הוותיק אוהב בבוקר ביצים טריות. הפניסיה החודשית שלו מגיעה ל-5600 כתרם — שכרם הממוצע של שלושה פועלים.

לגובוטני יש גם בית קטן בכפר. אבל חייו אינם קלים, מפני שלא רק התורשבים, אלא גם השליטים הנוכחיים של המדינה, שונאים את הסטאליניסט הנוקשה. לא מכבר, כשיצא מדיירת-הכפר שלו לבית-המרוח הקרוב, כדי לשתות בירה ולשחק קלפים, יעץ לו בעל המקום: "לי אשית אין שום דבר נגדך. אבל אם תבוא הנה לעיתים קרובות, יסתלקו לקרבותי הקרובים..."

מאו הוא יוצא רק לעיתים רחוקות בביתו, בימי שהותו בכפר.

ע' ז' כ' שהם שדרו חצי מיליון ליש"ט — כחמישה מיליון ל"י — אפשר לסלוח להם בקלות. אחרי הכל, מה זה כסף. אבל על זה שהם שדרו דור שלם מחלומות ימינו-עוריו, הרביצו בו את אכזבת-חייו — על כך לא יסלח לאותה קבוצת שודדים מבזית לעולם לא.

החובב

רוברט וולנד שקלט את שיחתם האחרונה של השודדים בשעת השוד, דיווח מיד למשטרה — ולמרות זאת לא הצליחה המשטרה למנוע את השוד הגדול.

דור שלם? דורות שלמים. דורות שגודלו על סיפורי האגדות המופלאים אודות אותו מוסד מסתורי וכלי-כוח — הסקוטלנד יארד. כוח הבילוש שאין שני לו של הוד-מלכותה, שלפניו היה רק שרי לוק הולמס, ואחריו רק גיימס בונד. אבל בעוד הולמס ובונד היו יצירי אגדה, הרי הסקוטלנד יארד היה בשר ודם.

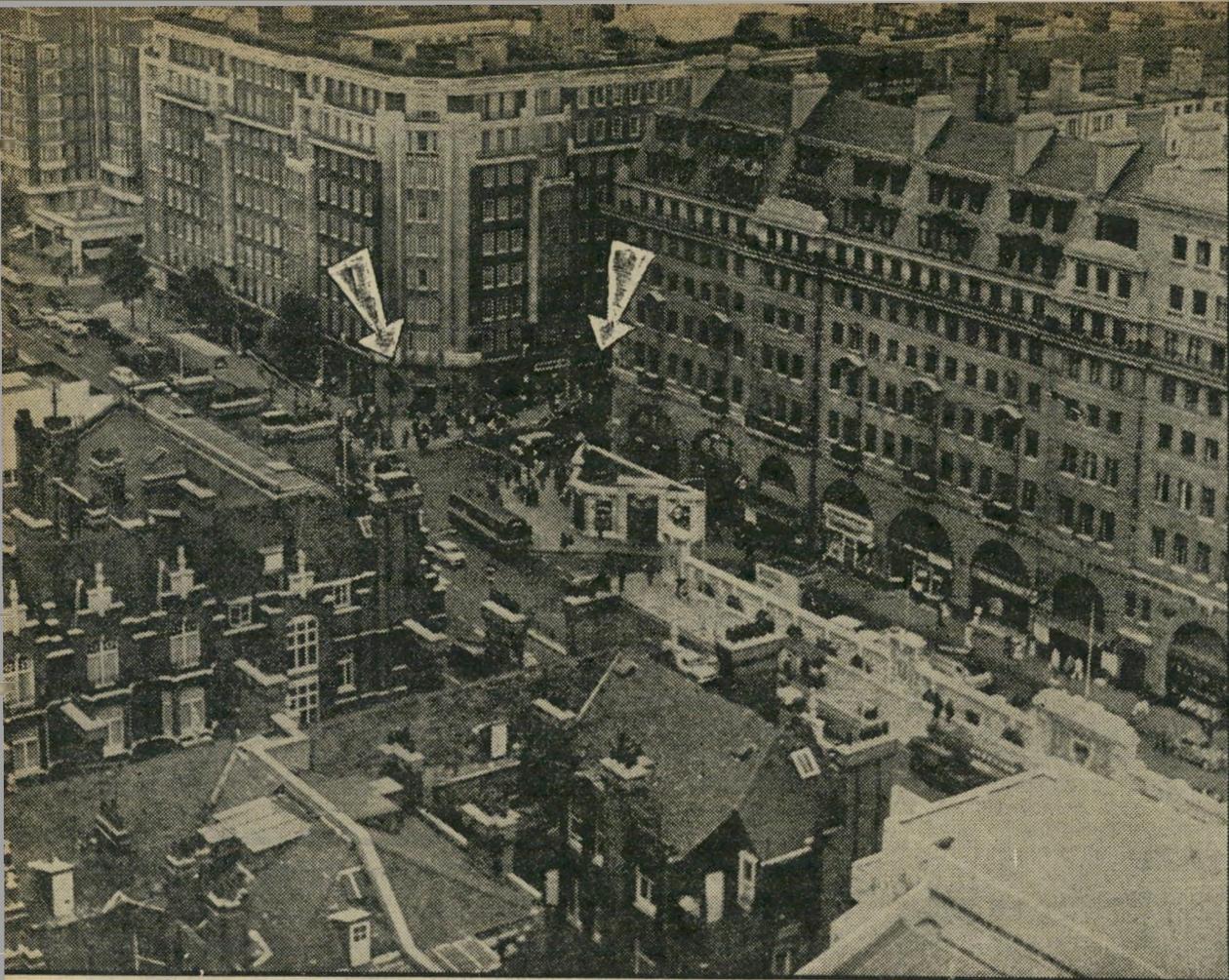
לא עוד. עתה מתברר, שגם הסקוטלנד יארד — אן, לפחות, שמו המפורסם — איננו עוד אלא אגדה מימים עברו. אגדה שנופצה והיתה לבדיחה, כאשר כנופיות מקצוענים הצליחה לגנוב, מתחת לאפו של שרלוק הולמס, חמישה מיליון ל"י — בשעה שהבלשים ידעו כי השוד מתרחש — ולא הצליחו לגלות היכן!

סנדוויצ'ים ותה

בשעת השוד

השוד המשעשע, שהפך את הסקוטלנד יארד לבדיחה, החל בשבת בחצות, לפני שבועיים, ונמשך עד יום שני בחשע בבוקר. לוא היה מוקרן בטלוויזיה היה גורם להקפת פיהוקים מצד הצופים ה' משועממים, שהיו יודעים שמעשייה כזו

הינה מטופשת מכדי להתרחש במציאות. אלא כמובן שהיא התרחשה במציאות.

השעה היתה מאוחרת למדי, במוצאי שבת, כאשר חובב־רדיו בצפונה של לונדון טילפן לסקוטלנד־יארד בהתרגשות. הודיע כי קלט שיחת־אלחוט בגלים קצרים בין שני שודדי בנק, שדיווחו למי שהו בחוץ, כי הם "יושבים על חמישה מיליון ל"י, כי הכינו לעצמם כבר את הסנדוויצ'ים והתה, כי חדר הכספת מתמלא עשן, עקב עבודת הפריצה, אבל הכל מתקדם לפי התוכנית. חובב־רדיו הצליח גם להקליט את כל השיחה על מכשיר הקלטה:

"אני מציע שנמשיך הלילה עד הסוף, חבוב, ונסיים את הגיב עד הבוקר," שייך דר אחד השודדים, כנראה, הצופה שעמד על מישמרתו על גג סמוך, לחבריו שי בתוך הבנק. "אם השומרים יתקרבו לחדר הכספת ויריחו את העשן," השיב אחד השודדים בפנים, "כולנו נגמור בקלבוש — ובלי גרוש."

בשכנות

לשרלוק הולמס

המשטרה וסקוטלנד־יארד נכנסו לפעולה בהילוך גבוה. מומחיקשר של המשטרה ומשרד־הדואר, מצויידים בציוד עיקוב משוכלל, הצליחו לאתר את השטח בו נמצאו שודדי האלחוט. הצרה היא, שהם איתרו שטח ברדיוס של 17 קילור מטר, מסביב לרג'נטס פארק. היה זה שטח קצת גדול מדי לגלות בו בקלות שודדים.

במשך כל יום א', דהרו גיידות לכמאה בנקים שנמצאו בשטח המאותר, הזהירו את השומרים. אחת הגיידות הגיעה לבנק של לוידס, בסניף הרחובות מרילבון וביי־קר. רחוב בייקר, לכל מי שזוכר את

כך זה נראה "לוידס בנק" נמצא משמאל, ב'קרן הרחובות. שתי חנויות מימינו — חנות־עורות בשם "סאק". השודדים חדרו לחנות העור

רות, ירדו למרתף שמתחתה, חפרו בור בעומק 1.20 מטר, התקדמו לאורך הביוב 12 מטר, חפרו בור כלפי מעלה, בגובה 1.20 מטר — ומצאו עצמם בתוך חדר־הכספות שבמרתף הבנק.

ושמה סקוטלנד יארד

מישנת נעוריו, הוא כמובן מקום מגוריו של שרלוק הולמס, נוחו עדן. ואכן, מרחק מה במעלה הרחוב מהבנק, נמצא הבית המפורסם — מספר 221 ב', בו היו הולמס וואטסון וידור גרים. לוא היו גרים שם. 15 מטר הלאה, נמצא מוזיאון־השעווה ה'מפורסם של מאדאם טיסו, אסוף אלפי תיירים.

הלב פסק

מלפעים

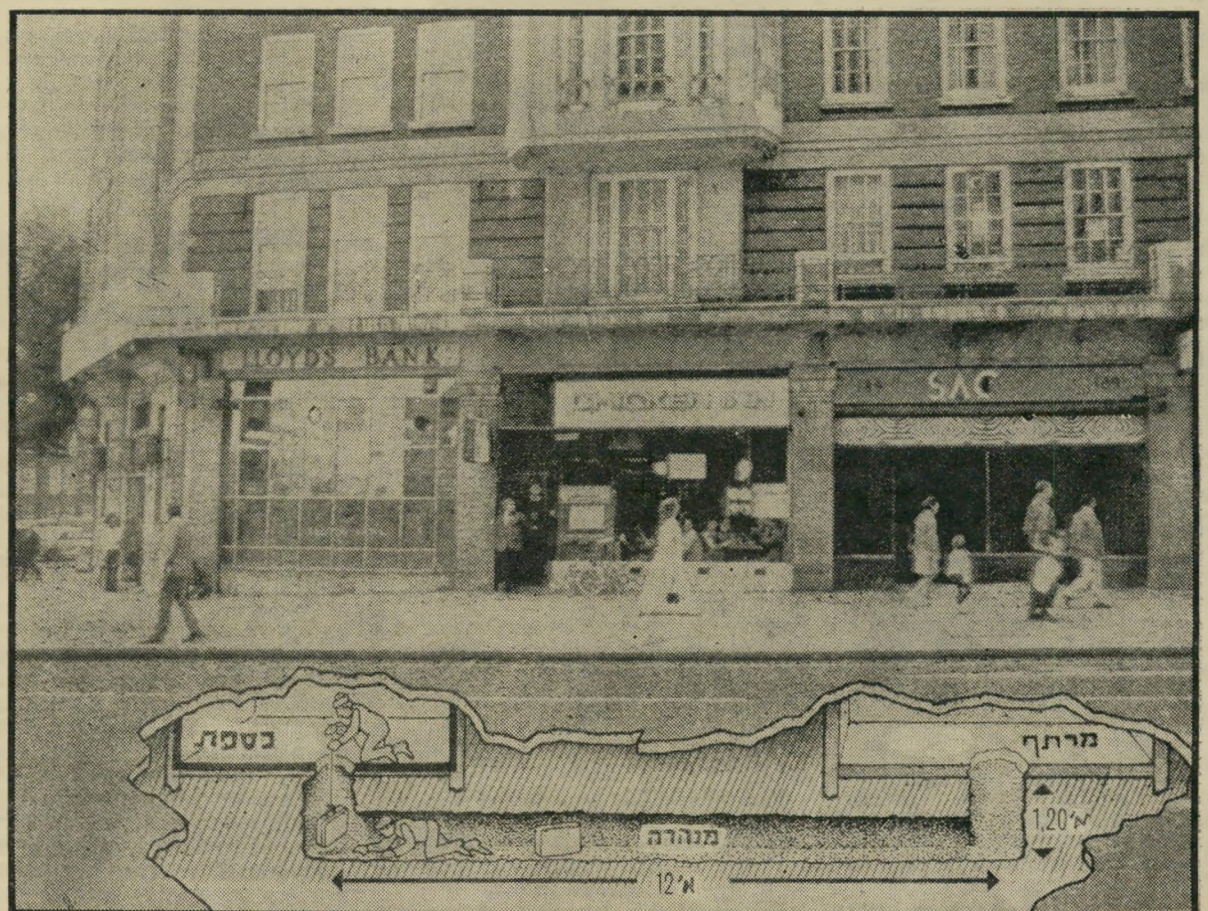

השעה היתה שלוש וחצי אחר הצהריים, כשהגיידת הגיעה לבנק לוידס להזהיר את השומרים. השומרים מיהרו לרדת לחדר־הכספות שבמרתף, בדיוק את הדלת. היא נראתה בסדר, והם חזרו למעלה, רגועים.

גם השודדים שמעברה השני של הדלת חזרו להיות רגועים. לרגע, בעוד השומרים בודקים את הדלת מעברה החיצון, פסק ליבם של השודדים מלפעום. לוא היו השומרים טורחים לפתוח את הדלת, או שהיה עולה באפם ריח העשן, שהיתמר כתוצאה מפעולת ציוד הפריצה המשוכלל, היו חברות־הביטוח חוסכות לעצמן חמישה מיליון ל"י.

היה זה למחרת, ביום השני בתשע בבוקר, כשפקידי הבנק פתחו את דלת חדר־הכספות בפני הלוקחות. כל הכספות היו ריקות. לא היה צורך בשרלוק הולמס, כדי לקבוע כי כאן בוצע השוד האלחוט.

גם לא כיצד בוצע: השודדים נכנסו לחנות־עורות הסמוכה לבנק, חפרו בריצפה בור קטן בעומק 1.20 מטר, נכנסו דרכו למערכת צינורות הביוב, התקדמו דרכן עד מתחת למרתף הבנק, חפרו כלפי מעלה, לגובה 1.20 מטר — ומצאו את עצמם בחדר־הכספות.

חנות העורות נמצאת ברחוב בייקר, במרחק קטן מהבית מספר 221 ב' ברחוב זה — ביתו של שרלוק הולמס. אלא ששרלוק הולמס לא היה בבית, והשודדים הצליחו במשימתם. על הגג הלבן השטוח, בפינה הימנית התחתונה עמד הצופה הפטפטן.

כך הם הגיעו החץ משמאל מצביע על הבנק ש'נפל שדוד. הנמצא בקרן הרחובות מרילבון (לאורך התמונה) וביי־קר. החץ מימין — על חנות העורות — שדרכה חדרו השודדים לבנק, ונמלטו לאחר השוד.

על העלבון שספגה הטלוויזיה, בכך שלא זכתה אפילו בפרס שנתי אחד של רשות השידור, הגיבו אנשי החדשות בנקמנות ילדותית כימט, בהקרינם סרט מטקס הענקת הפרסים. בו נראו רק אנשי סמי וסוסו מקבלים את הפרס המיוחד של מנכ"ל רשות השידור שמואל אלמוג, ולא אנשי הרדיו שצברו את כל יתר הפרסים.

היה זה אותו אלמוג, שרצה בעבר לבטל את תוכנית סמי וסוסו בטענה של חוסר עניין ציבורי, שהעניק לה עכשיו את

מפיקה סופר ובמאי סאלח מוסלמים, נוצריה ויהודיות —

לביבה דאריני ובעלה צוות מתואם להפליא —

הפרס האישי שלו. והנה זה פלא: הדבר היחיד שלא הובלט בשמחה הזו, היה הדבר היחיד הראוי לציון מבחינה מהר תית: תוכנית סמי וסוסו היא תוכנית ערבית — היא מופקת על ידי צוות ערבי ויהודי ובתאום מופלא. סמי הוא ג'ורג' איברהים חבש, שאר בשרו של ראש האירגון החבלני הקיצוני ביותר ג'ורג' חבש. את סוסו מפעילה לביבה דאריני שהיא מוסלמית בהכרח מלאה, למרות ה' עובדה שאמא היתה יהודיה. הבמאי אנטואן סאלח הוא נוצרי מ' נצרת, בוגר הסורבון בפאריס. כותבת ה' חסריטים בינה אופק, רעייתו של סופר

התפאורה ההפוכה

בראיון עם גולדה

דן כנר. על התמיהה: מדוע לא מופיע כנר כקריין חדשות בטלוויזיה, הושמעו כבר סיבות שונות ומשונות ביותר. שתיים מהן ממש מצחיקות: האחת — שחזותו צעירה מדי, השניה — שהתדמית שלו כגיש רצף וכמנחה תוכנית נוער אינה הולמת את הרצינות של מבט קרוב על שות. פרצוף חדש יופיע בקרוב על המסך הקטן: ורדי בן-יעקב, איש רדיו ותיק מאוד ובין הראשונים שנשלחו על ידי רשות השידור לתוכנית חדשות בטלוויזיה, והוא מכהן כיום כעורך העמודים הפנימיים של מעריב. אולם בנובמבר תיכנס לתפקיד תוכנית חדשות חדשה לנוער במקום התוכנית של שרי רון, בכותרת ובשוליים, שתקרא בשם גלים קצרים. תוכנית זו שתמשך עשר דקות רצופות ואשר תשודר בכל יום ה' בשעה חמש וחמישים אחר הצהריים, תיערך ותוגש על ידי ורדי בן-יעקב. פרצוף חדש אחר יופיע בתוכנית לפענושות משחקים במקומו של ישראל גוריון, והוא עזריאל אשרוב, בעל הפנים הר פוטוגניות והקול הנעים, המופיע כרגע בלפקה של גודלי במזל ג'מס. ומי שהיה הזמר העיוור בהצגת תחנות הדמים מאת לורקה, שהועלתה בתיאטרון החיפאי.

היה הרבה יותר מתאים מאשר הצורה הרגילה של אותה התפאורה. בסוף ההק' לטה נשאלה גולדה מאיר בחיל וברעדה: "איך מצא חן בעיניך הראיון?" תשר בתה היתה קצרה וקולעת: "אני סובייק' טיבית". יחס סובייקטיבי גילו חבריו החדשים של שרון הרדיו הפופולארי מנשה רון, שהושאל לטלוויזיה ככתב במיכחן באזור תל-אביב. הכוונה היא לחבריו בטלוויזיה, שהחליטו לצנן את רז משיכרותו ביחס למכתבי מעריצות בנות-העשרה. נפל לידיהם כשלל רב מכ' תב של מעריצה קטנה מרמת-גן. בו היא מבקשת את תמונתו. בתשובה שלחו אליה את תמונתו של ג'ורג' שרדף, מי שהיה שר-החץ הגרמני, בתוספת הערה, כי מבוקשים ממנה פרטים אישיים נור' ספים. הנערה המאוכזבת לא האמינה ל' מראה עיניה ובמכתב חזר אל רון, גיל' תה לו גם את רזי לבה: "אני בטוחה שאתה צעיר יותר", כתבה. "אני חטובת גו ושזופה". תוסיפה: הוויכוח כרגע הוא אם המכתב הנ"ל הינו מכתב אמת או עיבור של אותם החברים. שכבר שלחו לו כמה וכמה מכתבי מעריצות מפרי קרייני הרדיו, במקומו של דניאל פאר, עטם. מי שזכה השבוע במיכרז ראש העיבור לעבודה מלאה בטלוויזיה, הוא

ברגע שהודיעו ברדיו על הקרנתו ב' בי.בי.ס. של הסרט המיוחד המתאר את שיטת הרגיל הסובייטי במערב, ואשר צולם במצלמה ניסחת נמסר לשידור על ידי המודיעין הבריטי, שיגר עורך השבוע — יומן אירועים יעקב אחי' מאיר, שדר דחוף ללונדון. בו ביקש נימצות עותק של הסרט המכונה בשם מרגלים בפעולה. להקרנה בטלוויזיה ה' ישראלית. אותו יעקב אחי'מאיר, שראינו לפני זמן מה את ראש-הממשלה גולדה מאיר, ליומן השבוע ששודר לק' ראת ראש השנה, לא ידע עד כמה תג' רום הופעתה של מאיר בטלוויזיה להתי' רגשות בבניין ובקרב ראשי רשות-השי' דור. עובדים שנוזמני למקום בשעות אחר-צהריים המוקדמות נדהמו לראות את דובר רשות השידור, צבי גלי, ער' מד ומנצח בהתלהבות רבה מאוד על שטיפת הרצפות בכניסה. כאשר ביקשה הגברת הראשונה של ממשלת-ישראל כוס סודה ותוסיפה בבדיחות הדעת: "בלי ג'ין בבקשה". יצאו מיד שליחים העירה לחפש בקבוק סודה. עוד לפני כן היו התלבטויות ביחס לתפאורה. מרוב התי' גרשות העמידו ברקע חלק מהתפאורה של מדף (תוכנית רצינית) אבל בצורה הפוכה. למרבית ההפתעה נסתבר, שזה

בתוכניתו החדשה המופקת על ידי מיקה רביד. עמל למדה עברית שוטפת בקורס של 20 שעורים. אחותה, הצעירה ממנה לימים, היתה ראשונה בכיתה. עמל היתה השניה. אחרי תה משתבצת בתוכנית הילדים החדשה כבעלת הקול של הילד היהודי תמיר. שלושה ילדים משתתפים בתוכנית: שני ערבים ויהודי אחד — שלושתם בובות. עמל, בתחפושת של דודה זקנה מציצה מבעד לחלון במשחקי הילדים בשכונה וזמנה בהערותיה את התוכנית כולה. לפי המצופה, תהיה מרלין עבור הילדים ברחוב הערבי והיהודי גם יחד סמי ממין נקבה, או לפחות דודה טובה שכדאי להאזין לה.

קריינית מרלין בג'איי סמי חמ' נקבה

תדריך

- **פרט השבוע** (יום ד' 6/10, 20.35) — עיר ללא חוק — מערבון ביי' גוני על שרף היוצא להושיע את אחיו, שנחטף על ידי פושעים לעיר פרועה והסתר חוק. ראנדולף סקוט.
- **אמנות** (יום ה' 7/10, 20.20) — נפתלי בום ואברהם אופק — שני ציירים שעלו ארצה במסגרת עליית הנוער והת' חנכו בקיבוצים. בתוכנית ייערך נסיון לראות כיצד השפיעו חוויות העלייה על דרכם האמנותית. בימיו ותסריט — בלה ברעם.
- **פרט קיננוע** (יום ו' 8/10, 21.30) — המכשפה עם מארינה ולדי ומוריס רונה. נערה מוורה החשודה על ידי בני הכפר כמכשפה, ומנודה מחברתם, מת' אהבת במהנדס זר המבקר במקום.
- **הניסוי הנועז** (יום א' 10/10, 19.30) — סרט מדע דמיוני באנגלית. בי' מעבדה לאנגריה אסומית משתחרר כוח שאין להשתלט עליו...
- **שרי תנ"ך** (יום א' 10/10, 21.30) — בהשתתפות תיקי דיין, צוות הווי נח"ל, הפרברים, שולה חן, מוטי פלישר, דני ליטאי, להקת פיקוד מרכז, דוד אלתר ורובקה זוהר. במאי — שמר' אל אימברמן. הפקה — רול.
- **אהבה וג'י** (יום א' 10/10, 22.30) — גדעון שמר ומל קלר ותזמורתו. בעי' בוד טלוויזיוני של ההצגה בשם זה, שהועלתה לפני שנתיים בביתוי של אר' נון תמיר. ביים לטלוויזיה — פול סליני' ג'ר. מפיקה — נעמי קפלנסקי.
- **היירי בת ההרים** (יום ב' 11/10, 16.30) — עיבוד מיוחד לטלוויזיה של הכיפור הנודע על הייד, היתומה המנ' כרת. המוצאת את אושרה בהרי האלפים. משתתפים: ג'ניפר אדוארדס בת 10-10 בתפקיד הייד, מקסימיליאן של, ג'ין סיר מונס. סיר מייקל רדגרייב ופיטר ואן אייק.

לו מתרחש בצורה אידיאלית ביותר על פלנטה אחרת. זוהי תוכנית אינפנטילית, אבל במובן החיובי של המילה. עובדה: סמי וסוסו שייכים כבר לפולקלור הישראלי. מה שלא הצליחה לעשות אף תוכנית טלוויזיה אחרת.

עובדים

מרלין —

תגלית חדשה

תגלית חדשה של המחלקה הערבית ב' טלוויזיה הישראלית, תוצג על המסך הקטן בסידרת תוכניות חדשה לילדים המיועדת לגילאי שש עד תשע. זוהי מרלין בג'אלי, שחקנית ממזרח ירושלים הנושאת את השם הבימתי עמל מאהר. הצעירה היפה והשוממה המכהנת בשעות היום כמזכיר' רה ב.מ.ק.א. מופיעה בערבים כשחקנית חובבת בחוגים דראמטיים שונים. לפני מלחמת 67 שיחקה לציור של ג'ורג' איברהים (סמי מס' וסוסו) במחזה דתי בכנסית סנט ג'ורג', השניים נפגשו שנית אחרי המלחמה בבית השידור הישר' ראלי בהופעה משותפת בתסכית רדיו. בהודמנות היתה לה הופעה אסיווית ב' סידרה הטלוויזיונית עדל וסמירה. אז התי' ליט הבמאי ויקטור קמר לשבץ אותה

טלביזיון

איך להנאים

את שאגאל על הצופים?

בריפרוף מרחוק ואחר כך התרזזה ב' תמונה אחת: כנר על הגג. מכאן ואילך רצה עין המצלמה מתמור' נה לתמונה במהירות מסחררת, שום מבקר בתערוכה לא היה מצליח לעבור את אולם התצוגה במהירות כזו. ההס' ברים היו מועטים. אבל מה שנאמר לא הרם ולא כלום להבנת האמן ואמונתו. היה זה כישלון אופייני של במאי בעל יומרות שלא ידע בדיק מה הוא רוצה להציג. ניתן לומר שהוא הציג את שאגאל בצורה המשעממת ביותר שאפשר היה להציג אותו כדי שאיש מהצופים לא ירצה לדעת עליו יותר.

מה שמפליא בתחנת החובבים הישר' ראלית הוא, שמנהליה מתקשים אפילו בדברים פשוטים, כמו בחירת חומר קנוי מתאים ובעל רמה מחו"ל, וזאת לאחר שכבר ראו את סדרותיו של סיר קנת קלקר.

החמצה טלוויזיונית היתה תוכנית האמנות הצרפתית, שהוקדשה לצייר מארק שאגאל (יום ה' 30/9). ההחמצה של הטלוויזיה הישראלית היתה בעצם בחירת התוכנית. אחרי תוכניותיו ה' מצוינות של סיר קנת קלקר, דמתה התוכנית הצרפתית לאזוב בקיר. קנת קלקר מנגמם, מהסס, מתגרד בראש, קסת ביר כמו מורה ומספר סיפורים פיקני' טיים מחייו של האמן. התופעה היא כז' לה ספונטאנית. מצלמה אחת וצלם אחד בעל רגישות אנושית, משלימים את ה' מלאכה. זהו כנראה מוקד הבעייה ב' תוכנית אמנות: לא המה אלא האיד.

בתוכנית הצרפתית על שאגאל, נדמה היה שמישהו החליט להראות לצופים מהו סרט גרוע. הפתיחה היתה ידועה ומוכרת. מוכרת מדי. המצלמה עברה מנוף כללי אל כפר מרחוק, התקרבה לאחד הבניינים, נכנסה פנימה, הציגה

***א.א.א. מי אמר שהטלוויזיה מחבלת בקולנוע? הרי עובדה מוזרה, שנרשמה ברשת בתיקולנוע אמריקאים לאחרונה: באותה רשת הציגו את סרטו ההיסטורי של צ'ארלס ז'ארוט אן של אלף הימים בהצלחה פושרת מאוד, עד אשר לפתע, עלו ההכנסות במידה בלתי-רגילה והחלו לשבור שיאים.

הלכו אנשי המיסחר וניסו לנתח את התופעה, ומה גילו? בדיוק באותו שבוע סיימה הטלוויזיה לשדר את הסדרה ההיסטורית הבריטית המלך הנרי השמיני ושש נשותיו, והעניין שהסדרה הזאת עוררה דחף את כל מעריציה ישר לאולם הקולנוע, כדי לחזות בגירסה נוספת לעריפת ראשה היפה של אן בוליין.

***א.א.א. לא רק לעשות סרטים צריך לדעת, אלא גם להציגם. כך, לפחות, סובר משרד-הפנים הגרמני, אשר חילק לאחרונה 18 פרסים בערך כולל של כ-רבע מיליון לירות לבתי-קולנוע, על הרסרטור אשר הציגו במשך השנה ללקוחותיהם, על רמת ההקרנה והשירותים. אילו היה מנהיג גם משרד-הפנים הישראלי פרסים כאלה (אבל אין כל סכנה כזאת), לא היה מסתכן במאומה, עוד לא נמצא בארץ בית-קולנוע הראוי לפרס.

***א.א.א. חברת האמור האנגלית, המתמחה בסרטי-אימים, עסקה בימים אלה בהכנת סרט בשם קירקס הערפדים. בי-מיסגרת העלילה, יש סצינה בה צריך נמר לנגוס בזרוע אדם. התפאורנים הכינו לשם כך זרוע מדור מה, מילאו אותה בבשר חזיר, וניסו לשכ-נע את הנמר-הקובץ לנשון אותה. לאחר 500 רגל של סרט ושעות של מאמצים לשכנע את החיה, הסתבר שהיא מסרבת בעקשנות לעשות את הנדרש ממנה. אנשי התפאורה לקחו את הזרוע, הורו, ציאו את בשר החזיר, הכניסו במקומו בשר בקר, ואילו לא היסס הנמר אף לרעע. אלא תקע את שיניו בתיאבון רק במציאה. מסקנת צוות ההסרטה: יש גם נמרים השומרים על כשרות.

תדריך

תל-אביב

***הציפור עם כנפי הכרדוף (אומן'דור, איטליה) — סרט מתח מקצועי ומשעשע. עם סוזי קובל.

***איש קטן גדול (פאר, אר-צות-הברית) — ארתור (בוני וקלייד) סן, מתלבט אם להציג את ההצגה האירדאית גית קומדיה אכזרית או מלודרמה משע-שת. תעלולי בימוי ומשחק. דאסטין הופמן.

***זמות מאהבה (גורדון, צרפת) — מורה מתאהבת באחד מתלמידיה, נור-עלת קורבן לצדקנות ודיעות קדומות של חברה המתימרת להיות ליברלית.

ירושלים

***התפשטות (רון, ארצות-הברית) — עימות בין הורים לצאצאיהם בקומדיה ספוגת אהבת אנוש. סרטו הרא-שון של הציכילוש פורמן באמריקה.

חיפה

***ג'י (גת, ארה"ב). סרטו של הר-ישראלי דויד גיל על פער הדורות באמרי-קה בעיניים וזעמות ועם טבח כללי של השנואים העיקריים: ילדי הפרחים. מישחק מבריק של פיטר בוילא.

*צייקובסקי (סטודיו, אנגליה). קו-ראסל מנסה לשגע את הצופה בכל הסטיות האפשריות ומכל הזוויות האפשריות, והכל על חשבונם של צייקובסקי בתקופת גי-שואים קצרה לאשה נימפומנית.

*עיר אלימה (אסתר, איטליה). פעילון חלש יחסית לרמה המקצועית המקו-בלת בסרטיו של צירלס ברוסנון, אבל בכל זאת הוא קיים ואפילו לצד אשתו גייל אירנולד.

***נשוי בעל בורחו (אלנבי, ארה"ב). קומדיה מרירה הנשענת על כש-רונו הקומי של הולטר מתאיו ועל כיעורה של איילין מיי, הבמאית. התסריטאית והשחקנית המבריקה.

ילדים שהפכו

לזקנים

חסמבה (הוד, תל-אביב, ישר-לב) — הסרט הישראלי עושה שוב צעד גדול... אחורה.

לאחר שנדמה היה כאילו הצליחו להגיע לאיזושהי רמה מתקבלת על הדעת, ב"תרנוול" או ב"מלכת הכביש", הנה חזרו הישראלים לימי "8 בעקבות 1", לתסריטים ה-כתובים ברישול, למישחק הנבון והמביד, לתפאורות מאול-תרות בדלות של תיאטרון אידיש, ולצורה קולנועית ההר-למת אולי תעשייה בחיתוליה. השאלה היא כמובן, עד מתי נמשיך להרטיב במכנסים?

מה זה "חסמבה"? זאת יודעים כולם. חבורת-הילדים שהמציא יגאל מוסינזון, ושהיתה בזמנו פופולרית מאוד. אלא שמאז ימי חסמב"ה עברו שנים, והילדים, כנראה, הזדקנו והפכו לנערים בוגרי-צבא. וכל הצרה היא שמנסים להלביש בכוח על חסמבאים מזדקנים אלה אותן התל-בושות שהלמו ילדים, את אותה ההתנהגות של הימים ההם, את אותה צורת דיבור ואינטליגנציה שהיתה נחל-תם אז. וכך מתקבלת חבורת צוצקים מגודלים, הרוזפת אחרי כנופיית נערים עבריינים (שגם הם מזמן אינם עוד נערים), ובעיקר אחרי מנהיגה המרושע אלימלך זורקין (זאב רווח), הנראה כמלך אובד, שעשה דיאטה ומחפש דיאלוג כדי לתקוע בו את שיניו.

ואם הדמויות אינן משכנעות, הרי גם כל הסובב אותן אינו עושה רושם טוב יותר. איזה ילד יכול עוד היום, בתקופת הטלוויזיה, להתפעל משורת קופסאות וארגזים מהם בוקעים קולות חורקים ומנצנצים אורות עלובים?

הזאבים אינם

מחליפים עורם

ידידות מסוכנת (מקסים, תל-אביב, צרפת) — זהו אחד מאר-תם מתחונים צרפתיים הרוצים לומר דברים כה רבים, פרט לעלילות הבסיסית, עד שה-עניין כולו הופך לדייסה מורכבת, מסוכנת ולא ברורה ביותר.

הפעם זהו סיפור על ידידות מוזרה בין צנחן, רבי-סמל בדימוס, העוזב את הצבא בגלל "רכרוכיות" חטירונים, לבין מפקח-משטרה, המאמין שתפקידו מקדש את כל ה-אמצעים בהם הוא משתמש.

הצנחן רוצה את אשתו, שבגדה בו, המשטרה אוסרת את אחד ממאהביה כחשוד ברצח, ותוך כדי החקירה מתרקמת ידידות איתנה בין המפקח והצנחן, ובין השניים נוצרת שפה משותפת של חיות-טרף אשר למדו להיות לבד ביער. אלא שבהמשך מתחילות לצוץ ראיות מרשיעות, המפקח ניצב על המדוכה — ואת הסוף לא יפה לגלות.

אדוארד לונץ, הבמאי הצרפתי הצעיר שעשה סרט זה, השתדל מאוד להאיר את כל הצדדים האפשריים במגיש-בין שני גברים אלה, ותוך כדי כך האט את קצב העלילה כמעט כדי דריכה על המקום. הוא מזכיר המון נושאים אקטואליים, כמו אלימות המשטרה, חינוך אנשים להרוג, פער הדורות, הפגנות השמאל, ועוד ועוד. הסמלים נחשפים לכל אורך הסרט, כאשר הבולט ביניהם הוא נוכחותה של נערה (קאתי רוזיה), היחידה המתקרבת לשני הגברים, והמתפרנסת, כפי שזה מתאים, מאילוף וטיפול בחיות-בה. פרטים נערים על גבי פרטים, סמלים על גבי סמלים,

נופחידון

לחולי-לב

דף האימה (פריז, תל-אביב, איטליה) — קודם כל, אזהרה: כל קשר, ולוא חרופף ביותר, בין סרט זה לפולנסקי, הוא פרי דמיונו הפרוע של פירסומאי שניסה לנצל את הצלחת "אתה נושך את צווארי". אין כאן לא פארודיה, לא חוש-חמור מאקאברי, ולא אותה ויר-טואויות קולנועית שאיפיינו את פולנסקי.

"דף האימה" לעומת זאת, הוא אחד מאותם מפחידו-נים המיוצרים בקבלנות, ולפי מתכונים קבועים, חסר הפ-תעות ולא מפחיד אפילו במיוחד. זאת משום שכדי להפ-חיד צריכים המאורעות המדומיינים על הבד להראות דו-מים מאוד למציאות. אז הם מקפידים את חדם דווקא משום שהיו יכולים לקרות לכל אחד ואחד. או, להבדיל, כאשר המאורעות מדחמים ומזוויעים עד כדי כך שאיש אינו חולם כלל לנתח אותם, אלא מתחפר עמוק בתוך הכיסא כדי להימלט מן האימה שעל הבד.

אלא שכאן אף אחד מתנאים אלה אינו מתקיים. הסי-פור על רוח-רפאים, נשכח מן הצופה והיה כלא היה

שור, נוי, תרשיש, ירדני ורווח

ואיך ייתכן היום, לאחר כל הרדיפות המתוחכמות, והנסי-עות המטורפות במכוניות שהוצגו על הבד, להראות מין דחירה — צולעת וחסרת מתח, כמו זו שבאה כאן לסיים את הסרט?

אחת התשובות לכל השאלות האלה יכולה להיות שה-סרט נועד לצעירים שאינם ברורים כל-כך גדולים. אם כך, הוא נועד כנראה רק לצעירים מאוד מאוד — ואלה עדיין מעדיפים את גייהמישחקים והנדנדות.

רוזיה ובוקה: חיות-טרף אנושיות

אבל מה לעשות ולונץ שכח לספק את השלד האיתן אשר ידביק את כל אלה ליחידה אחת משכנעת? לפעמים, נדמה כאילו כל הסרט אינו אלא קטלוג של רעיונות שר-נים, אשר חלפו בראש הבמאי, סביב הנושא: "ידידות בין גברים אלימים, שנועדה להיכשל".

הדמויות, על אף מישחקם של זאבים ותיקים ומנוסים כמישל בוקה ומוריס רוזיה, מתקבלות ענומות, עצובות, חד-מימדיות, ללא עתיד. והסיפור האיטי אינו עושה מאומה כדי להגביר את העניין בהם.

דף האימה: לא נושכים צוואר

ברגע שהוא נושם שוב אוויר צח.

תל-אביב

תענוג קצר

וחזרה לפשע

לתקופת מה, הצטרפה לאחרונה תל-אביב לשורת הערים הגדולות בעולם לא רק בהמולה, בצפיפות, בליכולך ובקצב החיים הקדחתני, אלא גם בהרבות שהיה בידיה להציע לתושביה. אך לתקופת מה בלבד.

סרטים טובים — מבחינה אמנותית — הם תענוג יקר, שרק עיר גדולה יכולה להציע. רק בעיר גדולה יכול להימצא קהל במידה מספקת שיצדיק מבחינה כלכלית את הקרנתם.

בתל-אביב, עלה על הנושא קולנוע פריז. הקולנוע הקטן, החבוש מול מלון ד', החליף בשנות קיומו זהויות בקצב המז'יז'ר עברייני נמלט. בראשית היה סתם בית-קולנוע רע. קטן, צפוף, מלא עשן וריח חות טחב. במקרים הנדירים בהם היה מלא עד אפס מקום, גילית כי אינך יכו בשום אופן לראות את המהדרש על הבד. הי' כיסאות הוצבו כך שהיה עליך לוותר ול-הסתלק מן המקום, או להישאר ולקבל נקע בצווארך.

בתקופה פרה-היסטורית זו, התמחה פריז בהצגת מערכונים מדרגה ז'. אוכלוסי הי' קבועים היו היילים בחופשה, תלמידי תי' כון חובבי אוויר צח וסחם פושטים.

ג'י'עון לקטינים. בשלב הבא הפך פריז לקולנוע גרוע. הוא יותר על המער'ר בונים התמימים, החל עוסק במדע ופשע. בתחום המדע התמחה בעיקר באנטומיה הגילית, בתחום הפשע על היה בררן כלל. טריק חשוב להצלחתו בתקופה זו: אי הגבלת הסרטים לגיל המותר. המקום הפך ג'י'עון לקטינים. לא היה צורך בתעודות זהות ואף לא בשפם מודבק. כל שהייה הילד להציג בכניסה היה כרטיס קופה. החוק הסתכל על הצלחה זו בעין לא יפה. גיידות של מיפגל הנוער היו אוסי פות את האוטומטים מן האולם. חוקרי הי' מיפגל היו משכנעים אותם להגיש עדות נגד בעלי-הקולנוע על אי-פרסום הגבלת הגיל. האפרוח הרך, שרעד מפחד על מה תאמר אמא כשתדע כמה ערומות ראה, נעתר. כך נגמרה תקופה נוספת בתולדות פריז.

חזרה למוטב. בעלי העסק החליטו כי הספיקו כבר להיות רעים ומכוערים, ולא נותר להם אלא להיות טובים. וכך, למרות עברו השחור ונתוניו הטבעיים הי' עלובים, הפך פריז לפגינה באפר הקול'נוע בארץ. השינוי, שהוכיח כי גם לעבר'יינים מועדים יש תקנה, גרר אחריו תור פעות דומות. בתי-קולנוע, שעמדו על-סף פשיטת-היגל, ניסו גם הם להפוך לסיני' מטיקים.

תקופה ארוכה היה פריז קולנוע בו יכול היה שוחר סרטי-טוב לראות תמיד סרט טוב. עבור רבים מן הצופים התל-אביביים, במאים כברגמן וגודאר, נתגלו בפריז.

אווילות למהדרין. עתה עומד פריז לחזור לסורו. לאחרונה הוקרנו בו מספר סרטים אוויליים, כמותם לא נראו שם זה זמן רב.

בשבוע שעבר למשל ניתן לצופה הי' מאוכזב לחוות בסרט מפאר הזיבורית של אולפני צ'ינה-צ'יטה. בעוד שאר קולנועי' הזבל בעיר ממשכים להקטין מערכונים איטלקיים מאותו מקור, יצא פריז בהכרזה: „חברת מ.מ.מ.“, שהביאה לכך את סא' טירת-האימים של רומן פולנסקי, הערפ' דים, ממשיכה במסורת סירטי האימים — בצל האימה.

איפה פולנסקי ואיפה המסורת! אפילו פרנקשטיין הזקן והטוב, בעל קיבת הי' ברזל, היה נתקף בחילה למראה צלחת ספגטי גדושה ותפלה זו.

וזה רק ההתחלה. בקרוב תוצג בפריז יצירות-פאר נוספת. הפעם, הזוועה היא אמריקאית טהורה, וכוללת נקבה עשירה עטינים ושני גימנזיסטים מאוהבים. ההור' גים איש את אחיו במצטייסיגרות דמויי' אקדחים.

אפשר אולי להסביר את ההתפתחות הי' חדשה בכלל הפסיכולוגי הידוע שהעברין חוזר תמיד למקום הפשע. אלא שהסבר זה אין בו כדי לנחם את מאות ואלפי הי' תל-אביבים שוחרי הסרט הטוב, שתקופה קצרה זכו להנאה קצרה — ולא עוד.

ביום א' יפתרו כמה בעיות עסקים ומו' טב שתימנע מכל הי' מור, או סיכוני'תר עד סוף השבוע. כדאי גם שתשמור היטב על בריאותך, ושתנהג ב' זהירות. גילוי לב עשוי ליישב אי הבנה חמור' רה שהתעוררה שלא ב' אשמתך. יחירותו של חבר לעבודה מרגיזה אותך, בו מאזניים.

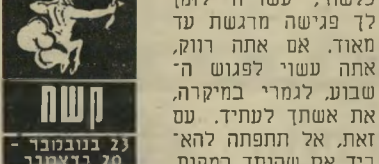

את פוגשת אותו, את האחד. את מס' תכסכת איתו. את עלולה לאבד אותו ביום ג' שבסוף השבוע.

זמן נהדר לצאת לטיול עם חבר או חברה טור' בה. זמן עוד יותר טוב להכיר את הנעלם, להיכנס להרפתקות קלות, לעשות שטויות ובכלל, להתפרק, לא זמן מתאים לעסקים או להחלטות הרות' גורל. צווייה-מזלות, לי-בני'עקרב, השבוע: השתעשעו! לבשי בגי' דים בצבעים עליזים. כמו כן הימנעו מי' פירסומת רעשנית, שתבוא אליך מאליה.

נסיעה קצרה ושיגרתית לכאורה, בעניי' נים הנוגעים לעבודתך או לבעייה משפחתית כלשהי, עשויה לזמן' לך פגישה מרגשת עד מאוד. אם אתה רווק, אתה עשוי לפגוש הי' שבוע, למגרי במיקרה, את אשתך לעתיד. עם זאת, אל תתפתה להא' ריך את שהותך במקום, מכיוון שרק הפתעה תקסום לה. פעם במרץ רב ובחלטיות.

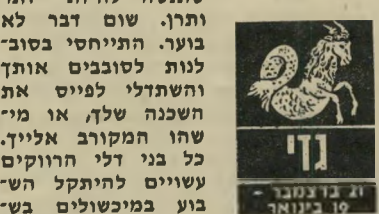
נסיעה קצרה ושיגרתית לכאורה, בעניי' נים הנוגעים לעבודתך או לבעייה משפחתית כלשהי, עשויה לזמן' לך פגישה מרגשת עד מאוד. אם אתה רווק, אתה עשוי לפגוש הי' שבוע, למגרי במיקרה, את אשתך לעתיד. עם זאת, אל תתפתה להא' ריך את שהותך במקום, מכיוון שרק הפתעה תקסום לה. פעם במרץ רב ובחלטיות.

נסיעה קצרה ושיגרתית לכאורה, בעניי' נים הנוגעים לעבודתך או לבעייה משפחתית כלשהי, עשויה לזמן' לך פגישה מרגשת עד מאוד. אם אתה רווק, אתה עשוי לפגוש הי' שבוע, למגרי במיקרה, את אשתך לעתיד. עם זאת, אל תתפתה להא' ריך את שהותך במקום, מכיוון שרק הפתעה תקסום לה. פעם במרץ רב ובחלטיות.

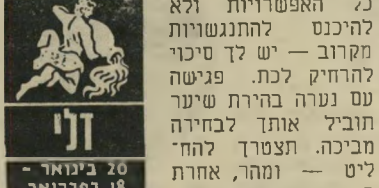

השותף שלך לא מרמה אותך. הוא פשוט עצבני ומרוגז כמון. לכן החיכוכים. מוטב שתנסה להיות יותר ותרן. שום דבר לא בוער. התייחסו בסוב' לנות לסובבים אותך והשתדלי לפייס את השכנה שלך, או מי' שהו המקורב אליך. כל בני דלי הרווקים עשויים להיות קל הש' בוע במיכשולים בש' טח הרומאנטי. אך אל דאגה, העתיד הקרוב צופן הפתעות.

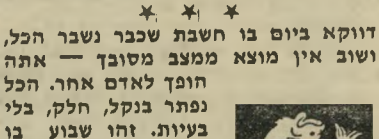

יום ד' פותח פרק חדש במאבק המיקצוטי או האישי. אם תדע להסתכל מסביב לפני שתקפוץ, לשקול את כל האפשרויות ולא להיכנס להתנגשויות מקרוב — יש לך סיכוי להרחיק לכת. פגישה עם נערה בהירת שיער תוביל אותך לבחירה מביכה. תצטרך להח' לייט — ומהר, אחרת תפסיד הזדמנות רי' מאנסית גדולה מאוד. היזהר מהסתכן השבוע יתר על המידה.

דווקא ביום בו חשבת שכבר נשבר הכל, ושוב אין מוצא ממצב מסובך — אתה חופץ לאדם אחר. הכל נפתר בנקל, חלק, בלי בעיות. זהו שבוע בו טוב תעשה, אם תרבה בקשרים חברתיים, בי' בילויים, ובפגישות עם בני שני המינים. הש' תוף אך היזהר, במיק' צל, על דרכי הנשימה שלך. בת דגים, לבשי בגדים בצבע תכלת.

דווקא ביום בו חשבת שכבר נשבר הכל, ושוב אין מוצא ממצב מסובך — אתה חופץ לאדם אחר. הכל נפתר בנקל, חלק, בלי בעיות. זהו שבוע בו טוב תעשה, אם תרבה בקשרים חברתיים, בי' בילויים, ובפגישות עם בני שני המינים. הש' תוף אך היזהר, במיק' צל, על דרכי הנשימה שלך. בת דגים, לבשי בגדים בצבע תכלת.

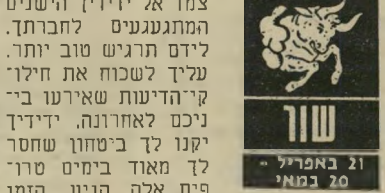

דווקא ביום בו חשבת שכבר נשבר הכל, ושוב אין מוצא ממצב מסובך — אתה חופץ לאדם אחר. הכל נפתר בנקל, חלק, בלי בעיות. זהו שבוע בו טוב תעשה, אם תרבה בקשרים חברתיים, בי' בילויים, ובפגישות עם בני שני המינים. הש' תוף אך היזהר, במיק' צל, על דרכי הנשימה שלך. בת דגים, לבשי בגדים בצבע תכלת.

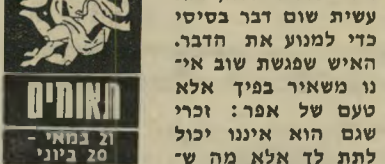
אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

רצוי לך לשוב ולהי' צמד אל ידידי' הישנים המתגעגעים לחברתך. לידם תרגיש טוב יותר. עליך לשכוח את חילוך קריהדות שאירעו ביי' ניכס לאחרונה. ידידיך יקנו לך ביטחון שחסר לך מאוד בימים סרר' פים אלה. הגיע הזמן שתפסיק לנדוד ממקום עבודה אחד לשני. חשוב על עתידך.

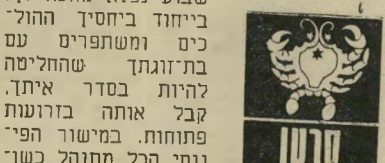
אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

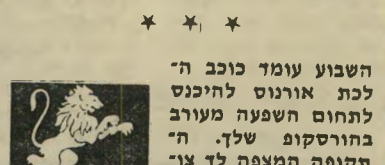
אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

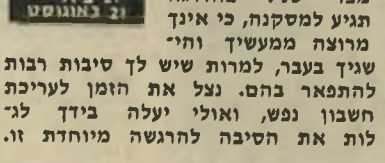

אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

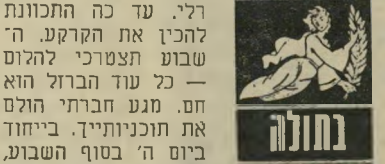
אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה ב' עתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הי' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אני' שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת הי' תיכנון וקביעת התא' ריך. מכתב רשמי ש' אתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אינעימות מבחינה כספית מיידית.

קורה לך פעם מין יום כזה?

את מתעוררת בהרגשה נהדרת. השמש זורחת, הי' שמים כחולים, וי' יש לך המון תכניות נחמדות לבילוי. אבל עוד לפני שאת בכלל מתחילה — את מקבלת ווסט!

זה לא חייב לשנות כלום. בתנאי שאת משתמשת בטמפוני טמפקס הנוחים כל כך. כי הרי הם נועדו לשימוש פנימי. טמפוני טמפקס לעולם אינם מפרעים. לאן שאת רוצה ללכת, וכל מה שאת מתכננת לעשות, תרגישי עצמך בוטחת ושאינה. לכשו כל מה שתבחרי; שום דבר לא ייראה. ריח-לואי אינו יכול להיווצר; איש לא עלול לנחש. פשוט, שימי אחדים כמלאי בארנקך — עוד נשאר בו מקום לכסף, מפתחות ושפתון — וצאי לדרך. לעולם אל תתני שיום נהדר יתקל' קל בגלל הווסת שלך. החזיקי טמפוני טמפקס במצב הכן. מיליוני נשים ב-118 ארצות עושות כן, הן משתמי' שות בטמפוני טמפקס יותר מאשר בכל שאר הטמפונים ביחד.

פותחו ע"י דופא עתה בשימוש מליוני נשים

הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחמרוקיות מובחרות. הסטוניות בקבלת דומואות וחוסר הסברתי ישלחו 54 אני' בבולי דואר אל היבואים אינווסט'אספיק בעים, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

משפחה

שכזאת

בחי הקצרים דיווחתי כבר על הריבוי הסיפורי אהבה. אבל הסיפור הזה הוא אחד המדהימים שבהם. מדובר בו על חתונה שתיערך בעוד מיספר שבועות, בין קני כ"ץ וצדוק קראוס. קני, למי שעוד לא יודע, היא אחותה של הרקדנית-זמרת גלויז וצדוק הוא אחיו של המלחין-זמר שמוליק קראוס הנשוי לגלויז. מסור בק? לא כלכך. פשוט, שני אחים הנשואים לשתי אחיות.

צדוק קראוס

הכלה שבסיפור היתה נשואה ב"עבר לבעל מסעדת פפה הנתנייתית והיא אם לשני ילדים. היא מופיעה עתה בהצגת מדיאה כאחד משני הילדים שרצח עלידי האם בסוף ההצגה. הרומן בינה לבין צדוק החל לפני כשנה ונמשך גם בתקופה ש"צדוק ישב בבית הסוהר. כיאה למשפחה מאושרת מבלה הזוג יחידיו, בחברת גלויז, בבית החור"לים איכילוב ליד מיטתו של שמו"לוק המחלים מנסיון ההתאבדות שלו.

החגיגה האמיתית של חדווה

החתונה של השבוע שעבר היתה ללא ספק חתונתם של **חדווה עמרני** (25) והאורולוג **רדלי בן ה"35**. בין 500 האורחים שהסתובבו בגן האורנים שברמת-אביב בלגן ח"כ **מנחם בגין** ובני **אמירסקי** הרב **ידידיה פרץ** קל ורבקה **מיי כאלי** ח"כ **יורם ארידור ואירית ומייק בורשטיין** ולהקות המונגורגרי ואמצע הדרך.

רדלי וחדווה עמרני

הכלה חדווה, חצי של הצמד חדווה ודויד, היתה נאה מאוד, דקה מאוד וחייכנית מאוד בשימלת ה"כלולות. גם האמא של החתן שהסתוו"בבה מאושרת בין החוגגים נראתה יפה מאוד בשימלה ש"נתפרה על ידי התופרת של אשת נשיא ארצות-הברית **ריצ'ארד ניקסון**.

למסיבת הנישואין קדמה מסיבה אחרת שנערכה לצמד חדווה ודויד ב"מוצאי-שבת שעבר, עם סיום הופעתם

0:1 לטובת אורי גלר

איריס דודסקי ואורי גלר

מאבק האיתנים הנמשך זה כחצי שנה בין **אורי גלר** לזמר **בועז שרעבי**, הגיע השבוע לסימומו.

איריס דודסקי, מלכת המיס 71, חגגה ביום השישי האחרון בקפה כסית את יום הולדתה ה"16, כשלצווארה ענק מכסף, אותו קיבלה כמתנת יום-הולדת מידידה מזה כשנה, אורי גלר.

בשלב זה הסתיימה המערכה בין אורי לבועז שרעבי, כשבתווד ניצבת איריס, בתוצאה 0:1 לטובת גלר.

סיפור ההיכרות של אורי ואיריס התחיל לפני כשנה, כשאיריס הלכה בחברת ידידים לראות סרט בקולנוע גת. החבורה גילתה בפתח הקולנוע תיק חשוד והחליטה לדווח על כך למשטרה. כשניגשו לקפה ג'קי הסמוך כדי לטלפן משם, גילו במקום את אורי גלר ששלח קרניים טלפניות לעבר התיק והכריז שהוא מכיל רק ארנק כסף — דבר שהתברר כנכון.

גילוי של גלר הפך אותו לגיבור בעיני איריס והשניים התיידדו. את המחזור השני הכירה איריס כאשר אורי הזמין אותו לטרמפ במכוניתו ומה חצי שנה היא נודדת בין השניים, רק ביום שהגיעה לבגרות, ביום הולדתה ה"16, נפקחו עיניה והיא החליטה: אורי גלר.

שמחה גלוייה לעין

לה — כפי שאולי חששתם — אלא דווקא סיפור על החברה הגבוהה.

החברה הגבוהה, במיקרה המופשט הזה, הם המטלונים. וליתר דיוק: **משה ועדיאל ממלון** — בנייה של **אליעזר ויעל ממלון**, שאירגנו את מופע הסטריפ-טיז כחלק ממסיבה ש"נערכה בליל שישי האחרון על גג בית המטלונים המפואר בשדרות רוטשילד בתל-אביב.

למסיבה העלויה הזאת היו סיבות טובות: עדיאל, הבן הצעיר, עומד להשתחרר בימים אלה משירותו הסדיר בצה"ל. גם משה, האח המבוגר, שמה: לפני שבועות מיספר הוא ניצל בנס מתאונה. לאחר שהקומנדקאר שבתוכו נימצא במסיגרת שירות המילואים שלו, עלה על מוקש.

כמובן ששימחה מכופלת כזאת זקוק קה לביטוי קצת חורג מן הרגיל. אז שני המטלונים הצעירים שלחו את הר"ר להם לנוש בצפון, ונעזרו בשירותיו המיקצועיים של בעל מועדוני הל"ל לה, **מאיר זיו**, כדי לארגן מסיבה שכל מי שבא אליה יזכור אותה.

"אשתי ואני לא היינו בבית", מיהר להסביר — לאחר מעשה — מטלון האב. אבל הוא דווקא מבסוט מהנוער הגדל ושמה בביתו. "שמעתי שהיה שמח. מה יש? הם צעירים!" הצהיר בסיפוק.

והזקן מזה — הם אפילו צעירים מסורתיים — שידועים בדיוק מאיפה הם צריכים לקחת דוגמה.

צעירים הם עניין מסורתי מאוד בי מיוזח. מטלון האב יכול להיות גאה בבניו גם בהתנהגות מסורתית אחרת: משה ועדיאל הוכיחו שכאשר יש להם סחורה הם יודעים כיצד למכור אותה: כל אורח שהגיע למסיבה בלי הזמנה — לא נידרש ללכת הביתה — פשוט — ניגבו ממנו דמי כניסה.

אז איך אפשר לא להתגאות בבנים כאלה? אפילו בזמן של תענוגות הם לא שוכחים את העסקים.

מי שפחות היה מרוצה מכל השימי"ח הזאת — היו השכנים. שקראו ל"מסמרה" אבל לא לפני שניגמר ה"סטרפ-טיז" — שנערך על מיבנה קטן על הגג — ושכל תושבי השכונה הציצו עליו.

אהבה וכסף

אתם רואים, יש הפתעות בחיים. הפעם אני מתכוונת לדיווח שלי על **אילי גורליצקי** שנופרד מהארץ, מאהובתו ומ-אשתו ונוסע ל-ניו-יורק.

גורליצקי

מאהובתו ומ-אשתו ונוסע ל-ניו-יורק. אז תדעו לכם ש-בסוף האהבה ניצחה: **רותי לרמן הצטרפה** ללחקת כרמון והיא נור-סעת עם אילי לניו-יורק.

ובינתיים ממ-שיכה האשה החוקית, **דו-ריס גורליצקי**.

ק"י, להסתובב במרחבי תל-אביב ב"חברתו של **בארי הציי**. ואם גם כאן תתפתח האהבה, יש לי רושם שתמו"רת סכום כסף, מה שלא חסר לה, תזכה דוריס בגט.

ישראל, לונדון

ברזיל, ישראל

סיפור זוהר נוסף עומד להגיע לסיר"מו — גם הפעם בנישואין.

רותי בקרמן, נערת זוהר ובתו של קבלן עשיר תישא ב"25 לחודש ל"צ"ח **אנשוששסקי** כשהיא לבושה ב"שימלת חופה שהוזמנה במיוחד מלונדון ועלתה כ"3000 ל"י. השימלה, כולל השוכל הארוך, הגיעה בכמה ארגזים. רותי בת ה"23 הכירה את בכיר ליבה בלונדון, לשם נשלחה עליידי משפחתה כדי לגווח מכמה שברונות-לב בתחום האהבה. שם, בכרך הגדול, היא הוצגה באחת המסיבות בפני יצחק אני טושבסקי בן ה"35 — כנערה מברזיל. רק בסוף הערב גילתה את פרצופה האמיתי כישראלית.

יצחק, גם הוא ישראלי שנשלח ללונד"ון ללימודי הנדסת-קונסטרוקציות. נכ"נס שם לעסקים. הצליח והפך מיל"יוגר, חזר לארץ עם מכונית השווה 8000 לירות סטרלינג.

בנישואיו ממלא יצחק את ההב"טחה שנתן לבני משפחתו בארץ: אם עד גיל 35 הוא לא יתחתן בלונדון, הוא ישוב לארץ ויחפש כאן כלה. והנה הוא הגיע לארץ, זמן מועט לפני יום הולדתו ה"35 — יחד עם כלה.

העולם הזה

14 ילדים השתתפו

באונם של נערה בת 17

אנאטוניה

של אונם המוני

**חלק
מהחשודים
בבית המשפט**